

Açlığın dili olmaz, yoksulluğun vatani...

Kapitalizm öncesi toplumlarda açlık sorunu, var olmasına karşın kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizmde olduğu gibi, hiçbir toplumsal evrede bugünkü kadar yaygınlaşıp yoğunlaşmamıştır. Emperyalizm dünya ekonomisini yeniden düzenlediği neo-liberal politikalar (1980'li yıllarda) ekseninde açlık 1990'lı yıllarda giderek artmaya başla-

mıştır. Zira bu yeni ekonomik düzenleme ile yarı-sömürgelerdeki sömürü artırılmıştır.

Sisteme karşı mücadelenin bir parçası olan ekonomik mücadele yöntemleri kullanılarak geniş kitlelerin bu sorun etrafında örgütlenebilmelerinin zemini yaratılmalıdır. Bugün bu yöntemi daha çok devlet yoksul ve aç insanları sisteme

yedeklemek, oy toplamak için "sosyal yardım" adı altında kullanıyor. Reformist yaklaşımlara düşülmeden ekonomik örgütlenmeler emekçi halkı yaşadığı sorunlar etrafında hem onlara yardım edebilecek hem de devrim mücadelesine yönlendirebilecek bir işlev kazandırılarak bir örgütlenme aracı olarak görülmeli, kullanılmalıdır.

Açlık sorununa karşı mücadele 1990'larla birlikte daha fazla aciliyet kazanmış ve emperyalizme karşı mücadelenin dolaysız bir unsuru haline gelmiştir. Dolayısıyla açlık sorununa, gıda krizlerine ve tarımın Çok Uluslu Şirketlere bağımlı hale getirilmesine karşı mücadele devrimcilerin acil görevleri arasında ele alınması zorunlu hale gelmiştir. □ Sayfa 8

Demokratik Halk İktidarı İçin **İŞÇİ-KÖYLÜ**

Sayı: 64

* 30 Nisan-13 Mayıs 2010 * Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

EMEĞİN BAHARI İÇİN MÜCADELEYE!

Emeğimizi sömürenlere, bizi ezenlere, haklarımızı gasp edenlere, onurumuzu ayaklar altına alanlara, yoksulluğa mahkum edenlere, geleceğimizi karartanlara karşı emeğin baharını örgütlemek için, özgür yarımlara bir adım daha yaklaşmak için mücadele etmekten başka bir yolumuz yok!

Onlar dikensiz bir gül bahçesi yaratmak istiyorlar; sermayelerine sermaye, kârlarına kâr katmak için tüm güçleriyle karşımızda duruyorlar. Anaya değişikliği diyorlar, demokratikleşme diyorlar, açılım diyorlar. Ama hep gördük ki yalan söylüyorlar!

Biz emekçi halkın bu yalanlara daha fazla katlanacak sabrı kalmadı. Söyledikleri ve söylecekleri tüm yalanları biliyoruz. Bunu her gün yoksullukla, işsizlikle, güvencesizlikle yaşıyoruz. Bu yüzden emeğin baharını örgütlemek için mücadele ediyoruz!

➤ Bir direniş de Mol Tekstil'de

Bahçelievler Koca Sinan'da Mol Tekstil'de çalışan tekstil işçileri yaklaşık 4 aydır maaşlarını alamadıkları için iş durdurarak atölye önünde direnişe geçti. İşçiler, 22 Nisan tarihinde Bakırköy Adliyesi'ne gelerek patron hakkında suç duyurusunda bulundular. □ Sayfa 4

➤ Köylüler çayına, suyuna sahip çıktı

Çay üreticisine yönelik gerçekleştirilmeye çalışılan son saldırılara Çiftçi-Sen ve Çay-Sen tarafından düzenlenen "Çayına, suyuna sahip çık" mitingiyle yanıt verildi. Miting Of, Pazar, Hopa, Kemalpaşa, Giresun, Fatsa ve Gümüşhane'den yüzlerce köylünün katılımıyla Of'ta gerçekleştirildi. □ Sayfa 5

➤ "Şehrin adı çıkmasın!"

Siirt'te 7 kız çocuğunun, iki yıl boyunca aralarında esnaf, öğrenci, öğretmen, asker, polis ve kamu görevlilerinin bulunduğu yaklaşık 100 kişi tarafından tecavüze uğradığı ortaya çıktı. Siirt'teki birçok insan tarafından bilinen olayın bir sır gibi saklanması nedeniyle "yeri geldiğinde" namus bekçisi kesilen, töre cinayetleri ile kadınları katletmekten geri durmayan burjuva-feodal düzenin ve toplumsal sistemin ikiyüzlülüğünde aramak gerekir. Yüz kişinin işlediği ve binlerce insanın bildiği bir olay için "münferit" açıklaması ise ikiyüzlülüğün yanında "pişkinlik ve pervasızlığın" ürünü olarak okunmalıdır. □ Sayfa 10

Mersin'de hayvan satıcılarının ve çobanların derdi bitmek bilmiyor

Mersin'de kurbanlık hayvan alım-satımı için uygun koşullarda bir pazar yok. İlçelerde olan pazarlar, halka çok uzak. Bu yüzden burada oturan ve bu mesleği yapanlar gerçekten zor koşullarda yaşıyor. Dolayısıyla hayvan alım-satımı ile uğraşanlar kendilerine rahat ulaşabilecek ve koşulları uygun olabilecek bir yer gösterilmesini istiyorlar. 10 yılı aşkındır da bunun mücadelesini veriyorlar.

Mersin İşçi-köylü olarak ziyaret ettiğimiz hayvan satıcıları yaşadıkları sıkıntıları anlattılar. □ Sayfa 2

Eğitim ve mesleki haklarımıza sahip çikalım

Yeni Demokrat Gençlik "Eğitim ve mesleki haklarımıza sahip çikalım" şiarıyla 24 Nisan tarihinde uluslararası katılımlı bir sempozyum düzenledi. Dünya genelinde 1980'lerden itibaren uygulanmaya başlayan neo-liberal ekonomik politikalar doğrultusunda eğitim alanında yaşanan dönüşümün derinleştiği sorunları

irdeleme ve bu sorunlara karşı örülmesi gereken mücadele hattını tartışma amacıyla yapılan sempozyum başarıyla geçti.

8 saatlik yoğun ve yorucu tempoya rağmen sempozyum Türkiye'de bir ilk olması açısından oldukça olumlu geçti. Ülkeler arası mücadele deneyimlerinin paylaşıldığı sempozyumun, Türkiye'de Bologna Sürecine karşı eylemli bir hat örgütlenebilmesi için bir başlangıç olması amaçlanırken, Türkiye'de az da olsa bu emperyalist projeye karşı duyarlılığın artması da eylemli hat konusunda umut verici bir gelişme olarak görülebilir. □ Sayfa 12

PVSK: Polisi Vazifedeyken Sakın Kızdırma!

Devletin arkasında olmasından ve de kendisine PVSK ile "geniş yetkiler" vermesinden güç alan kolluk kuvveti, her an katilimiz olabilir! Adımız Emrah (Gezer) olur, Kürtçe şarkı söylememiz kızdırır bir polisi, çeker vurur bizi!

Erhan (Turan) oluruz, emniyet müdürlüğünün 7. katından aşağı atılırız.

Tutsak oluruz, Mehmet (Kılınç) gibi, işkencede öldürülürüz! Yani kolluk kuvvetlerinin son iki yılda

katlettiği 82 insandan herhangi birisi olabiliriz, hala öldürülme ihtimalimiz çok yüksek! "Suçlu, terörist vs." olmamıza bile gerek yok!

Geçtiğimiz günlerde bir sivil polisin sokak ortasında estirdiği terör, yaşama hakkının nasıl ayaklar altına alınabileceği "gerçeğini" hatırlattı! Polis Umut Tumaç adlı uyuşturucu bağımlısı ve şizofreni hastası genci, hakaretlerle darp ettikten sonra ayağa kaldırarak başından kurşunladı. □ Sayfa 7

İşçi-köylü'den

Doğrulara tartışılarak ulaşılır, haklar mücadele edilerek kazanılır □ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Yerli yerince ve yeterince □ Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

İşçi sınıfının örgütlenmesinde devrimci bir yayının önemi □ Sayfa 4

Dusula

Kendine güven, görevleri başarmanın ön koşuludur □ Sayfa 11

Evrensel Bakış

Batı Avrupa'daki çalışmalarımıza kısa bir bakış -3- □ Sayfa 13

MERSİN'DE HAYVAN SATICILARININ VE ÇOBANLARIN DERDİ BİTMEK BİLMİYOR!

Mersin'de kurbanlık hayvan alım-satımı için uygun koşullarda bir pazar yok. İlçelerde olan pazarlar, halka çok uzak. Bu yüzden burada oturan ve bu mesleği yapanlar gerçekten zor koşullarda yaşıyor. Dolayısıyla hayvan alım-satımı ile uğraşanlar kendilerine rahat ulaşabilecek ve koşulları uygun olabilecek bir yer gösterilmelerini istiyorlar. 10 yılı aşkındır da bunun mücade-

lesini veriyorlar. Röpörtaj yapmak için yanlarına gittiğimizde bize **Ali Kaya** ile görüşebileceğimizi söylemeleri üzerine oradaki hayvan çadırlarından birinin sahibi olan ve bu mücadelenin başından beri orada olan **Ali abi** ile söyleşimize başlıyoruz. Daha sonra **Menderes abi** de söyleşimize katılarak bize nasıl bir yer istediklerini anlatıyor. Sizlere röportajımızı sunuyoruz.

- Merhabalar. Öncelikle nereden ve neden geldiğinizi söyleyebilir misiniz?

Ali Kaya: Ben Mardin Kızıltepe'den geldim. Bu benim baba mesleği. Bizler okul okuyamadık, benim çocuklarım da okuyamadı. En iyi bildiğimiz iş budur.

- Şu an yaşadığınız sıkıntılar nelerdir, bahsedebilir misiniz?

Bizim esas sıkıntımız, hayvan fiyatlarının çok yüksek oluşu. Kazanamıyoruz. Et fiyatları 30 lirayı aştı. Vatanış et alamıyor, hayvan alamıyor. Zengin değil ki! Et yemek de lüks oldu, zengine göre oldu. Fakir ne yap-sın?

- Hayvan ve et fiyatlarının bu kadar artmasının sebebi nedir sizce?

Bu ülkenin hayvancılıkla uğraşan merkezi Doğu ve Güneydoğu bölgeleridir. Oralarda da orman ve yayla yasakları olduğundan üretim yapılamıyor. Kimse artık hayvancılıkla uğraşmıyor. İnsanlar da kazanamadıkları için şehirlere göç ediyorlar. Bizler de İç Anadolu'daki yerlerden alım yapıyoruz. Oraların hayvanı da kaliteli değil, doğudakilerin yerini tutmuyor. Ayrıca doğudaki üretim durduğundan üretilen hayvan sayısı azaldı, bunun sonucunda da hayvan fiyatları arttı.

- Kürt olmanızdan kaynaklı herhangi bir sorun yaşıyor musunuz?

Herhangi bir sorun yaşamıyorum çünkü burada her milletten insanla beraber iş yapıyoruz. Mesela yan tarafımızda Niğdeliler var. Hak-kârililer, Maraşlılar var. Hepimiz kardeşçe bir arada yaşıyoruz. Ekmeğimizin peşindeyiz. Biz herkesle hayvan alım satımı yapıyoruz. Mesela Silifke'den biri bana taksitle çok miktarda koyun verdi. Bana güvenmese bunu yapmaz. Kürt, Türt, Çerkez, kim olursan ol önemli değil. Biz hepimiz

kardeşiz.

- Şu an bulunduğunuz yerden memnun musunuz? Hemen yanı başınızda çöplük var.

Biz buradan memnunuz. Burası yol kenarında. Herkes geçerken burayı görebiliyor. Ayrıca şehir merkezine de yakın. Daha önce bizi farklı yerlere gönderdi-

tertemiz olur buralar. Biz vergimizi düzenli ödüyoruz. Elektrik olmadığını yerde yazar kasayı nasıl kullanacağız?

- Kira ödüyor musunuz şu anda bulunduğunuz yere?

Şu an ödemiyoruz. Burada geçici olduğumuz için. Belediye bu düzenlemeyi yapsa aylık 10 bin lira geliri olur, bizim istediğimiz gibi yapsa buraları. Ama yapmıyor. Sanki biz yasadışı bir iş yapıyoruz. Sanki eroin, esrar satıyoruz. Adamlar öyle geliyor, diyor ki "git memleketinde sat." Ben

Biz 15-20 senedir bu eziyeti çekiyoruz. Su olmadan, elektrik olmadan yaşamaya çalıştık. Bugüne kadar çok iyi dayandık. Yerimizde başkası olsa mümkün değil, çeviremezdi. Biz ise mücadelesini verdik.

ler. Mesela Yeni Pazar Mahallesinin oraya, daha sonra Özgürlük Mahallesi'ne, çok iç taraflara gönderdiler. Bundan müşteri de şikâyet ediyordu. Müşteriler bizi arayıp bulamadıklarını söylüyorlardı. Oralar, bizim için de iyi değildi. Buradan memnunuz yani. Burada kalabilmek için çok mücadele verdik. Önceden biz işimizi yapmak istediğimizde zabıtalara, polislerle çok karşı karşıya kaldık. Biz zararsızız, çete değiliz, balıcı değiliz, eşkiya değiliz, biz hırsızlık da yapmadık; biz işimizi yapmak istiyoruz dediğimizde zor kullanıyorlardı.

"Git memleketinde sat!"

Burada Menderes abi söze girerek ekliyor.

Buraya ayrı ayrı bölmeler şeklinde herkese satış için bir yer yapılsa, tavani sac kaplamalı olan, yol ile satış yerinin arasına bir duvar örülse toz girmesin diye. Kapısına da zabıtasını dikse belediye, elektrikle, suyu-muzla dört dörtlük, işimizi yapsak biz de. O zaman yazar kasamızı koyarız. Maliye bize soruyor, yazar kasanız var mı diye. Maliye kaydımız var, her şeyimiz var ama elektrikle, suyu-muz yok. Yaptığımız kesimler hijyenik değil, buraya bir kesim yeri yapılsa,

memleketimde satsam sen ihtiyacını nereden alacaksın? İşim olsa benim memleketim daha güzel, havası daha temiz, ben neden buraya geliyorum tozun toprağın, pisliğin içine? Onun için biz belediyeden bu şeyleri istiyoruz yaparsa.

"15-20 senedir eziyet çekiyorsunuz!"

Söz alan Ali abinin oğlu şunları söyledi.

Bizim 15-20 senedir çektiğimiz eziyet var ya, inan akıllara durgunluk verir. Zabıtasıyla polisiye ekipler geliyordu buraya sanki yasadışı bir şey var. Durum öyle bir hale gelmişti ki artık yoldan geçen at arabası bile bağırıyordu bize "**koyuncular, daha sizi kaldırmadılar mı?**"

Bizim işimiz ihtiyaçtır, çok önemli bir ihtiyaç. Bunu başbakanı da kesiyor, belediye başkanı da kesiyor, yani her insanın ihtiyacıdır bu. Biz olmazsak nasıl yapacaklar? Bunu alabilmek için kilometrelerce dağlara gidecekler. İyi kötü biz de burada ekmeğimizi yapıyoruz, insanların ihtiyacını karşılıyoruz.

Yani demek istediğimiz biz 15-20 senedir bu eziyeti çekiyoruz. Su olmadan, elektrik olmadan yaşamaya çalıştık. Bugüne kadar çok iyi dayandık. Yerimizde başkası olsa mümkün değil, çeviremezdi. Biz ise mücadelesini verdik.

- Belediye neden buraları istediğiniz gibi düzenlemiyor, bir fikriniz var mı?

Menderes abi: Valla bilmiyoruz biz neden yapmadığımızı, bize bir açıklama da yapılmıyor.

- En son yapılan yerel seçimlerden sonra Akdeniz Belediyesi'ne tekrar başvurdu yaptınız mı?

Valla Belediye Başkanı Fazıl Türk

geldi gördü bizim halimizi. Bize; "Ben sizin halinizi biliyorum" dedi ve Paşabahçe Cam Sanayinin olduğu yerde bir yer gösterdi. Ama biz oraya uzak dedik ve gitmeyeceğimizi söyledik. Ondan sonra halimizi gelip gördükten sonra bir şeyler yapacağız dedi, biz de bekliyoruz bakalım, daha bir şey olmadı.

Zamanında AKP milletvekili Kürşat Tüzmen geldi, yanı başımızdaki çöplük için "Ben burayı kaldıracam, düzenleme yapacağım" diye söz verdi ama yapmadı. Aslında yerel yönetim senin partinin elinde olmasa da sen yine buradaki vatandaşın derdini çöz-men lazım. Sen gene yapacağın şeyi yap. Macit Özcan da hiç bu tarafa gelmiyor. Tek kelimeyle Müftü Köprüsü'nden öteki taraf Avrupa devletleri gibi, köprüden doğu tarafı, yani Adana tarafı Somali gibi. Belediye başkanı olarak bu tarafı hiç mi gözü görmüyor, gidiyor sadece oralara hizmet yapıyor. Gelsin bir de buraları görsün, hizmet versin.

- Buralarda bir de yıkım olacağından bahsediliyor.

Evet öyle bir söylenti var, yıkım yapacaklar. Çay, Çilek, Özgürlük Mahalleleri kaldırılacakmış. Şu anda da öyle bir çalışma varmış, buraya da geldiler geçen gün, ölçüm yaptılar. Buralar kaldırılacakmış, ödenek gelmiş diyorlar ama ne derece doğru bilmiyoruz. Geçen Valilik de açıklama yapmış. "1160 dönüm yer tahsis ettik limana" demiş, lojistik olarak. Cey Nak'ın oradan Çay Mahallesi'nin oraya kadar. Yol kenarlarını da sanırım TOKİ iş merkezi olarak yapacakmış.

"Bu insanlar nereye gitsin?"

Ali Kaya: Bu mahallelerdeki evler baraka falan değil. Buralar komple market, komple apartman. Buralarda yaşayan 10 binlerce insan var. Sen bu insanları nereye yollayacaksın? Hepsini mağdur olacaklar. Bu insanların bütün varlıkları, işyerleri, her şeyleri burada. Bak burada çöplük var, sen önce bu çöplüğü temizle, yol kenarlarını temizle. Ama amaçları bu değil ki!

İnsanlar kokudan yoldan geçemiyorlar. Aslında geçen sene bizim yerimiz pırıl pırıldı. Ama sonra getirip çöpleri buraya döktüler, amaç koyuncuların buradan kalkıp gitmesiydi.

Menderes abi: Ben Maraşlıyım, 30 yıldır Kürtlerin içinde oturuyorum. Herkes gelsin insanlık görsün. Misafirperverlik görsün. Buraya geldiğinde insanlara evlerini, sofralarını açıyorlar. Burada kılına zarar gelmez kimsenin.

Size gelişmeyen mahalleleri söyleyeyim; Demirtaş'tan tutalım da Çay'a, Çilek'e kadar. Yenipazar, Güneş Mahallesi, Özgürlük Mahallelerinin hepsi gelişmeyen mahalleler. Buralara da artık yatırım yapılmalı. Her yer toz toprak içinde.

- Bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz.

Ali Kaya ve Menderes abi: Biz teşekkür ederiz. (Mersin)

İşçi-köylü'den

Doğrulara tartışarak ulaşılır, haklar mücadele edilerek kazanılır!

Ülkemizde gündem çok sık değişmektedir. Ama her halükarda değişmeyen gündemler de vardır. Bunların başında Kürt ulusal sorunu geliyor. Yine kriz ile birlikte giderek daha da boyutlanan işsizlik ve yoksulluk önümüzdeki süreçte değişmeyen gündemler içindeki yerini koruyacaktır. Egemen sınıflar zaman zaman yığınları gerçek gündemlerden uzaklaştırmak ve kendi çıkarları doğrultusunda harekete geçirmek için tali sorunlar üzerinde fırtınalar kopardılar-koparmaktadırlar. Ama şu bir gerçek ki; onların kopardıkları fırtınalar çabuk denecektir. Yığınların mutfağındaki yoksulluk, her dakika her saniye koyun koyuna yattıkları işsizlik ve işlerini kaybetme korkusu, onları gerçek gündemlerine yakınlaştıracaktır.

Hatırlanacağı gibi egemenler "Demokratik Açılım" söylemiyle AKP vasıtasıyla bir "demokrasi" rüzgarı estirmeye çalıştılar. Ama bu sahte demokrasi söylemlerinin başta yaratmış olduğu iyimser hava önemli oranda dağılmış durumda. Kürt sorununa yaklaşımda gerçek olan, AKP sözcülerinin toplantılarda attıkları nutuklar değildir. Gerçek olan, Samsun'da DTP'nin siyasi yasaklı eski Eşbaşkanı Ahmet Türk'e yapılan hain saldırıdır. Gerçek olan, 14 yaşındaki Hatip Kurt'un annesinin gözleri önünde vahşice dövülmesidir. Gerçek olan, Kürt siyasetçilerine, gerilla dönük yürütülen kapsamlı saldırılar ve tutuklanmalarıdır. Gerçek olan, Kürt çocuklarının yalnız sokaklarda şiddetle maruz kalması değil, aynı zamanda yüzlerce insanın zindanlara hapsedilmesidir. Kürt ulusal sorununun çözümü bazı kırıntıların gölgesine hapsedilmeye çalışılırsa, işte o zaman mücadele gerçek hedefinden uzaklaşmış olur. Çünkü tüm demokrasi söylemlerine rağmen egemen sınıfların bugünkü gerçek hedefi silahlı ve silahsız saldırılarla Kürt dinamiğini bastırma, tasfiye etme gerçeğidir.

Yaşanan hiçbir saldırı, iddia edildiği gibi münferit değildir. Bu saldırılar, egemen sınıfların yürüttüğü ırkçı-şoven politikaların bir sonucudur. Dolayısıyla sonuçlardan çok, bu sonuçlara yol açan nedenleri iyi sorgulamak gerekir. "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur", "Bir Türk dünyaya bedeldir" gibi ırkçı-şoven yaklaşımlar, Türk olmayan herkesi düşman olarak görme anlayışının gelişmesine neden oldu. Bu durum, sistemin genel yaklaşımının özülü ifadesidir. Bu saldırıların kaynağını sistem dışında aramak ya gerçekleri görmeme de ısrar etmektir. Ya da bilinçli olarak çarpıtmaya çalışmaktır.

Gün geçtikçe daha iyi görüyoruz ki, ırkçılık ve şovenizmin panzehiri çeşitli milliyetlerden emekçilerin birliğinin sağlanmasıdır. Bu da ancak proleter düşüncü tarzıyla sağlanabilir. Sınıfsal bir kaynak halkların kardeşliğini besler; ortak bir mücadele kültürünü geliştirir. TEKEL direnişi döneminde "Kardeşler birleşti, sıra zaferde" şiarı ancak bu zemin üzerinde sağlanabilir.

Yine egemen sınıf sözcülerinin bugün parlamento ahırında yürüttükleri "Yeni Anayasa" tartışmalarında taraf olmak, devrimcilerin işi değildir. "Yeni Anayasa" tartışmasının sivil gömlekliler tarafından yürütülmesi, onun demokratik olduğu anlamına gelmez. Bu tartışmalarda emekçilerin, Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetlerin haklı ve meşru taleplerine yer yoktur. Bu soruna yaklaşımda doğru olan tutum, yürütülen tartışmaların cunta anayasasını savunmak veya savunmamak ya da demokratikleşmek veya demokratikleşme karşıtı olmak anlayışının kaynaklık etmediği gerçeğini geniş kesimlere anlatmaktır. Faşizm demokrasiyle bağdaşmaz. Onların arasındaki çatışma iktidara kimin daha çok hakım olacağı mücadelesidir.

Bu durumun genel olarak tersine çevrilmesi kitlelerin ancak kendi sınıfsal çıkarları eksenli bilinçlenmesiyle mümkün olabilir. Çünkü bu bilinç egemen sınıfların zenginliklerinin kendi yoksulluklarının sonucu olduğu gerçeğinin kavranmasını sağlar. Ve çıkarları ortak olmayanlar aynı ortak safta olamazlar. Kitleleri burjuva partilerinin gerici cenderesinden kurtarmak ancak onları aydınlatmakla mümkün olabilir. Sokaklarda "bunların birbirinden farkı yoktur" söylemleri ne kadar çoğalsın, çözüme dönük arayışlar da daha bir gündemleşir. Bu nesnel durum, devrimci anlamda yapılacak olan iradi müdahalelere uygun zemin yaratır. Bu müdahaleler yapılmadığı takdirde geniş örgütsüz yığınların homurdanma eyleminden öteye ortaya bir sonuç çıkmaz. **Çünkü örgütsüzlük güçsüzlüktür; her türlü geri düşüncü tarzına, geri yaklaşımlara açık olmaktadır.** Bu denli yoğun sömürü ve zulme rağmen geniş yığınların hareketsizliği, faşist partilerin politikalarına endeksli bir duruş sergilemeleri nasıl açıklanabilir.

Kürt ulusu ve diğer azınlıklara karşı yürütülen ırkçı-şoven politikalar, işsizliği ve yoksulluğu yaratan emperyalist-kapitalist sisteme karşı kavga günü olan 1 Mayıs'ta en geniş şekilde alanlara akmak, ortak talepleri birleştirecek en geniş güçlerle birlikte haykırmak güncel bir görevdir. Somut talepler üzerinde mücadelede ortaklık pratiğine bundan sonraki süreçten daha bir önem vermeliyiz. Ortak mücadele sorununu güç meselesine endekslemek, eylem birliklerinde, devrimde menfaati olan sınıf ve güçlerin birlikte yürüme tarihi görev ve sorumluluklarında hiçbir şey anlamamaktır. Proleter devrimciler emperyalizme, faşizme ve her türden gericiğe karşı mücadelede her daima birleşebilecek en geniş kesimlerle birleşme perspektifine uygun olarak hareket etmelidirler.

Valla bizim derdimiz çok, anlatamıyoruz. Aslında herkes birbirini tutsa, birlik olsa, herkes kazanır.

Herkesin işi gücü olsa, kimse ne balıcı olur ne çete olur. Ben çocuklarımla böyle olmasını istemiyorum. Önce milletin karnının doyması lazım, herkesin tok olması lazım, o zaman kargaşa olmaz. Sen eziliyorken, köleleştireyorken ben zengin hayatı yaşarsam tabii ki saldıracaksın bana. Her şeyin özü budur. Ben mal satabiliyorsam, benim komşumun da satması lazım.

Gerçek demokratikleşme ezilenlerin mücadelesiyle gerçekleşecek!

Geniş yığınlara "demokratikleşme"nin göstergeleri olarak kabul ettirilmeye çalışılan "Anayasa değişikliği", "Açılım" gibi konular, ülkenin başlıca tartışma konuları olmaya-yapılmaya devam ederken, hayatın gerçekliği bu tartışmaları "birilerinin" hiç de istemediği yönlere kaydırıyor. "Görünmeyen bir el" adeta gerçekleri işaret etmekte ısrar ediyor! Gerçekte ise, yalanın-aldatmacanın boyası, somut durum karşısında daha kurumadan döküldü.

Boyanın tutmayacağı, daha "demokratikleşme"nin önemli adımlarından olarak getirilen, ancak içi bir türlü doldurulamayan "Kürt açılımı" sürecinin, söyleminin dilendirildiği günlerden başlayarak hızını artıran, Kürt halkına dönük yoğun saldırı furyasından da anlaşılıyordu.

Yerel seçimlerden sonra hızı artan saldırılar, yoğun gözaltı, tutuklama ile devam etmekle kalmayıp, yıl sonunda DTP'nin kapatılması, Kürt halkının iradesini temsil edenlerin vekilliklerinin düşürülmesi, açık hedef gösterilip onlarca dava açılmasına kadar uzandı. Sınır içi-sınır ötesi operasyonlar da eş zamanlı olarak yoğunlaştırıldı. Bu yoğunluk hala devam ediyor.

"Demokratikleşme" bir yumrukta yıkıldı!

Tüm bu kapsamlı saldırılara karşın "Kürt açılımı" söyleminin ısrarla korunduğu süreç, Kürt halkı aleyhine hem de yukarıda özetlenen tablodan daha ağır uygulamalar (örneğin "taş atan çocuklara" dönük ağır ceza, hapis vb. uygulamalar) eşliğinde işletilirken, "açılım" denirken anlaşılması gerekenin ne olduğunu en somut olarak geçtiğimiz günlerde yaşanan bir olayda görmüş olduk.

Gerçek bir kez daha, ama bu kez okkalı bir tokat olarak değil, şiddetli bir yumruk olarak suratlara çarptı. Söz konusu yumruk kapatılan DTP'nin eski başkanı, vekilliği düşürülen Ahmet Türk'e atılmış olsa da yumruğun devirdiği Türk değil, "demokratikleşme", "açılım" vb. yalan ve aldatmacalardı. Tabi bunu böyle okumak isteyenler-okuma cesareti gösterenler açısından.

Devamında yaşananlar ise "demokratikleşme yumruğu"nu iyice pekiştirir nitelikteydi. Hakkari'de Türk'e yönelik alçakça saldırıya protesto etmek için sokağa dökülen genç-çocuk her yaştan kitleye dönük gerçekleştirilen polis saldırısından yansıyan vahşet görüntüleri, özellikle de içlerinden biri, ülkedeki gelişmeleri "demokratikleşme" olarak okuma-

yı-okutmayı kendilerine görev edenleri bile neredeyse "tereddüde" düşürdü. (Neyse ki kendilerini çabuk "toparladılar!")

14 yaşındaki çocuğun ağzı burnu kan içinde, 4 polis tarafından yerlerde sürüklenen hali aslında insana-insanlığa dair tüm değerlerin, egemen sınıfların ve onların uzantılarının elinde yerlerde sürüklendiğinin de resmiydi.

Anayasa değişikliği üzerinde yürütülen tartışmaların en hararetili günlerinde yaşanan-yanışan bu vahşet görüntüleri ve karşısında yükselen tepkiler bunun gerçek sahiplerini de karşı durur gibi görmeye itti.

Herkes bir anda "Ahmet Türk sever" keşildi. Devletin-hükümetin yetkili ağızları kendisini ne kadar "değerli gördüklerini" açıklama yarışına girdiler. Bu yarışa, ırkçı-şoven dalganın yükseltmesi görevinde bayrağı en önde taşıma gayretini kimseye bırakmayan CHP ve MHP gibi faşist partilerin, faşist lider ve kurumları da katıldı. Hepsi büyük bir riyakarlık içinde, olayı "kınadı", "üzüntülerini" ifade etti. Hem de sanki yıllardır bilinçli olarak tırmandırılan ırkçı-şoven dalganın, Kürt halkına dönük linç provalarının, yaratılmak istenen Kürt-Türk düşmanlığı kıskırtmalarının sahibi ve de bu pratiklere yön veren politikanın ürünü-devamı olarak, Kürt milletvekillerinin ve killiklerini düşürenler, bu da yetmedi açık hedef gösteren söylem ve pratikler sergileyenler kendileri değilmişçesine, büyük bir ikiyüzlülükle...

Neyse ki onların duygu ve düşüncelerine "tercüman" olan birileri her zaman vardı. Bu "birileri"nden biri de, logosunun hemen bitişiğine yıllar boyu "Türkiye Türklerindir" ırkçı-şoven söylemini oturtarak, Türkleştirme politikalarının "yılmaz savunucusu" çizgisinden hiçbir vakit ödün vermeyen **Hürriyet Gazetesi**'nin yazarlarından **Yılmaz Özdil**'di. Özdil, Türk'e dönük saldırının hemen ardından kaleme aldığı yazısında "... bu ülkenin çocuklarına ateş etmek demokratik hak kabul ediliyorsa parti liderine girişmek neden suç oluyor? Mayın demokrasiye, yumruk neden faşizm oluyor?" türünden akla zarar soruları sormanın yanı sıra, asıl "tercümanlığını" şu sözlerle yapıyor: "... yumruğu adaletin tokmağı saymak gerekiyor... birçok kişinin duygularına tercüman oldu..."

Karadeniz'e ekilen kin tohumları devrimci potansiyeli yok edemez!

Türk'e dönük saldırının Samsun'da gerçekleşmesi dikkatlerin devrimcilere ve Kürt halkına dönük linç girişimlerinin yanı sıra, Hrant Dink katliamı ile birlikte anılan, böylelikle de faşist yükselişin odaklardan biri haline getirilmeye çalışıldığı izlenimi giderek güçlenen Trabzon'dan sonra Samsun'a, yani bir diğer Karadeniz iline çevrilmesini getirdi.

Karadeniz bilindiği gibi Türkleştirme (ve İslamlaştırma) politikalarının en yoğun olarak hayata geçirilmeye çalışıldığı bölgelerden birini oluşturmaktadır. Karadeniz 20. yüzyılın (1900'lerin) başlarına kadar Pontus Rumları başta olmak üzere, değişik Hıristiyan etniklerin yoğun olarak yaşadığı, hatta nüfusun neredeyse tamamını oluşturduğu bir bölgeydi. Bölgenin bu özelliği, kendini Türkleştirme-İslamlaştırma po-

litikalarının da başlıca hedeflerinden biri haline getirdi.

Bölgedeki söz konusu nüfus, yoğun olarak tehcir ve katliama (hatta soykırıma) tabi tutuldu. Bu uygulamalar özellikle de 1910-1924 arası oldukça yoğun olarak gerçekleştirildi. Arta kalanlar ya zorla Müslümanlaştırıldı ya da kimliklerini gizlice yaşamak zorunda bırakıldı. Tehcir ve katliamlardan "boşalan" yerlere ise Türk-Müslüman nüfus yerleştirildi. Yanı sıra da Kafkaslardan dini nedenlerle göz eden Çerkez, Çeçen, Abaza, Gürcü vd. Müslüman topluluklardan insanlar yerleştirildi.

Resmi ideolojinin bölgede kök salması için özel bir çaba gösterildi. Devletin en önemli mevkilerine, faaliyetlerine (en çok da kontra faaliyetlere) bölgeden devşirilen kişiliklerin

(ağırlıklı olarak) getirilmesine özen gösterildi. Bölgeye ekilen kin tohumlarının meyveleri de bunlar eliyle toplanmaya çalışıldı.

Ancak Karadeniz, devlet eliyle hayata geçirilmeye çalışılan tüm bu ırkçı-faşist politikalara karşın, onurlu evlatlar yetiştirmeyi de sürdürdü. Türkiye devrimci hareketine çok sayıda önder, militan, sıra neferi verdi. Bağrındaki devrimci potansiyeli hiçbir çaba ortadan kaldıramadı.

Faşist devletin faşist yapılarını aracılığıyla buraya yoğunlaşmasının temel nedenlerinden biri de işte budur!

"Barış" egemen güçler arasında gerçekleşiyor

Aynı topraklarda yaşayan değişik etnik kökenlerden-uluslardan halkı birbirine düşman etme politikalarının en bariz örneklerinden biri olan Ermeni meselesi de yine bu sürecin öne

çıkın konularından olmaya devam ediyor.

Önce ABD Temsilciler Meclisi'nde ardından da kimi AB ülkelerinde kabul edilen Ermeni Soykırım tasarısıyla alevlenen tartışmalar, Ermenistan'la imzalanması beklenen protokole ilişkin tartışmaları da içine almış bulunuyor.

Protokolün odağında Ermenistan'ın 1993'te Azerbaycan topraklarını (Dağlık Karabağ) işgal etmesinin ardından kapatılan sınır kapısının açılması bulunuyor. Sınırın açılmasını isteyenlerin ise gerçekte batılı emperyalistler (başta ABD olmak üzere) olduğu açık ve net olarak görülüyor. Bunların bölgeye yayılma-enerji kaynaklarını, yollarını ele geçirme, İran, Rusya gibi "rakip" ülkelerin etrafında güvenli bölge oluşturma vb. politikaları açısından, sınırın açılması önemli bir rol oynuyor. Bunun ise aynı "önemdeki" Azerbaycan'ı küstürmeden nasıl yapılacağına hesapları yapıyor aynı zamanda.

Soykırım tartışmalarının önümüzdeki süreçte alacağı seyir de bunu değiştirmeyecektir... Seyrin gidişatı ise kesinlikle Erdoğan'ın

"Nükleer Güvenlik Zirvesi"ne katılma gereğiyle yaptığı ABD ziyaretinde biçimlendirilmiştir. Sürece yön verecek olan da işte burada çizilen biçim olacaktır.

Tıpkı Anayasa değişikliği tartışmalarında da son biçimin burada verildiği gibi...

Reformist önderliklerin "demokratikleşme" hayali

Başta Anayasa değişikliği olmak üzere, tüm bu gelişmeler ve bunlara ilişkin tartışmalar eşliğinde işletilen süreç, egemen sınıfların ezilen emekçi yığınlara dönük daha kapsamlı hak gaspları hedeflediklerini ve bunları engelsiz hayata geçirebilmek için de boyutlu saldırı hazırlıkları yaptıklarını göstermektedir. Egemen sınıflar "demokratikleşme" dediklerinde, bizim anlamamız gereken de budur, başka bir şey değil!

Ancak süreci ısrarla "demokratikleşme" olarak okumayı sürdürenlerin (doğrusu böyle okumayı tercih edenlerin) varlığı azımsanacak gibi değil. Fakat egemen sınıflar ve bunların her türden uzantısı-sözcüleri açısından bu durum doğal ve anlaşılırken, emek cephesinde yer alma iddiasında olanların bu tutumu öyle kolay anlaşılır değil.

Bunun bir örneği de DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün'ün, Taksim'in 1 Mayıs kutlamalarına açılmasına ilişkin "Türkiye'de artık demokratikleşmeye dönük atılan dev bir adım" olduğu söylemiydi. Bu yaklaşımın başta devrimciler ve kendileri de dahil ilerici, demokratik kurum ve çevrelerin mücadelesini ve ödediği bedelleri yok saymaktan başka bir anlamı daha vardır: O da, emperyalizm patenti TC politikalarının esasını görmemek ya da görmek istememektir.

Liberal çevrelerin "hiç yoktan iyidir" söylemiyle TC'nin yeniden yapılandırılmasına verdiği destek ise çeşitli milliyetlerden emekçi halkın mücadelesiyle er geç teşhir olacak ve tuzla buz olacaktır.

"Demokratikleşme" adı altında, TC'nin Türkiye'deki emekçi halk üzerinde "yeni yöntemlerle" geliştirdiği baskı ve sömürü ile bu durumun göz yuman tüm anlayışlar şunu iyi bilmelidir ki, *kurt, kuzunun iyi beslenmesini, ancak karnı daha çok daysun diye istemiş!* Bugün kurnazlarla halkı kandırma çabası egemenlerin de söylemleri ancak bu *kurt* düzeyindedir. Gerçek demokrasi, ancak emekçi ve ezilen halkın kendi ellerinden yükselecek bir mücadele sonucu kurulabilir!

Sınıfsal Yaklaşım

YERLİ YERİNCE VE YETERİNCE

"Yığınlarla bağlantılı olarak azimle çalışma tutumunda kendisini pekiştirmeyi başaran bir parti, öncüsünü örgütleyebilen ve kuvvetlerini, proletaryanın her yaşam belirtisini sosyal-demokratik bir ruh doğrultusunda etkileyebilecek biçimde yöneten ileri sınıfların partisi, her ne olursa olsun kazanacaktır." (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, Sol Yay. sf. 31)

Lenin yoldaşın "her ne olursa olsun" mutlakıyla tarif ettiği "**devrim**" olgusunu başarma koşullarına dikkat kesilip yoğunlaşmak gerekir. Zira ancak bunların başarılması halinde zafere giden yol açılacaktır. Aksi durumda gidilen yolun toplumsal evrimde kendiliğinden sürecin kaderini zorlaması için burjuvazinin intiharını beklemek ya da büyük bir "felaket" gerekir. O durumda bile ancak bir yıkımdan söz edilebilir, **yapımdan** değil.

Elbette kuvvetlerin **merkezi görev** doğrultusunda yöne(l)tilmesi esastır ve ülkemizde halk savaşının stratejik konumu yönelim ve sevk olayını bu doğrultuda tarif etmektedir ama devrimin geleceği ve nihai hedefe yolculuğun **anahtarını** da proletarya elinde tutmaktadır. O takdirde faaliyetin değişik cephele-

birbirine karıştırılmamalı ve asla karşı karşıya getirilmemelidir. Sınıf hareketinin imlendiği ve etki gücünü hissettirdiği her durumda yaşanan kafa ve kavram kargaşası yine sahne almıştır...

Bu cephe/alanların kademelenmesinden çok belli bir uyum ve bağlılık ilişkisi çerçevesinde kaynaştırılması gözetilecek, ancak o zaman üst düzeyde verim sağlama ve kitle potansiyelini kullanmanın yolu açılacaktır. Bunları belirleme olmaktan çıkarmak ve deneylerle zenginleştirerek **hareket tarzı** oluşturmak öncelikli görev halindedir ve proletarya partisinin yönelimini de bu perspektif oluşturmaktadır.

Kitlelerin ruh hali ve pozisyon alışları dikkate alındığında, işçi sınıfının belli kümelerinde bir canlılık ve reaksiyon görünmekle beraber, köylü hareketi bakımından herhangi bir çıkıştan henüz söz edilemez. Bir **mayalanma** olduğu doğrudur. Önceki yıllarda çeşitli bölgelerde görülen spontane eylemler hafife alınmamalı ancak beklenti ve yöneliş bakımından da yanlışlar oluşturmamalıdır.

Türkiye Kürdistanı özgünlüğüne durum farklılaşmıştır. Bunu unutarak politika geliştirme ve taktik belirle-

menin yararı olmadığı, herhalde ayan beyan ortaya çıkmış olsa gerektir.

Toprak/tarım sorunu ciddi boyutlardadır ve ulusal sorunun bunu ortadan kaldırması, hatta karartmasından dahi söz edilemeyecektir. Buna yanıt oluşturmayan hiçbir kurtuluş hareketi ve çözüm reçetesinin gerçek hayatta karşılığı yoktur. Dolayısıyla "ulusal" kurtuluşu yönelik bütün hesapların bu gerçeklik karşısında destürülen boyutlardadır.

Diğer yandan "ulusal" damarın yaşamsal bir **taşıyıcı** haline geldiği ya da bunun artık daha net bir fotoğraf verdiğini de unutmamak gerekir. Nitekim bu çelişkinin aldığı boyut nedeniyle ki Kürdistan'ın ağırlıklı bir bölümünde ilerlemenin **temel ölü** bu soruna ilişkin derecesine bağlıdır. Elbette ulusal bir pozisyona savrulmayan ilişkilmeden söz ediyoruz. Aksi durumda, ortalkı bir devrim derdinin taşınması olduğundan söz etmek gerekecektir...

O nedenle bu coğrafyada yoksul köylü hareketinin yalnızca ekonomik temelli çıkışlarına kilitlenmek ve pusulayı buna göre algılamak son derece yanlıştır. Öyle ki değişik süreçlerde yoksul köylü kitlelerinin toprak işgaline varan direnişleri, protestoları ve gösterileri olmuş, bölgesel çapta eylem ortaklığı da sağlanmıştır. Ama bütün bunların **gele- nelsel** bir çizgi tutturabildiğine dair tespit yapma şansımız bulunmamaktadır. Mücadele ve direniş yok yere

oluşmaz ve bu yüzden de yoğunluk derecesi "**çelişki**"nin boyutu ve ağırlık derecesi hakkında önemli fikirler vermektedir.

Ulusal taleplerin öncelikli/ağırlıklı bir zemin oluşturduğu kitle hareketinin **halk savaşı** potansiyeli değerlendirilme koşulları, diğerinden öz itibarıyla çok farklı bir yerde durmamaktadır. Zira ona önderlik edenlerin hedefi ve bu bağlamda niteliği esas olmalıdır ve biçimlendirme işinin doğru yönde koterılması için durum elverişli sayılmalıdır. Bütün bunlara karşın her şey nesnel gelişmelere ve sürecin doğru yönetilmesine bağlıdır ama bu yönde oluşabilecek sorunlar ancak süreyi etkileyebilir, sonucu değil...

Tam da bu nedenlerle sınıf mücadelesi sahnesinde aktif olan direniş ve mücadele dinamikleriyle hem **yerli yerince** hem de **yeterince** ilgilenecek gerekir. Ancak o durumda devrimi nitelik açısından doğru şekillendirme ve nicelik bakımından büyüme şansı yakalanmış olacaktır. Çelişkiler yalnızca kuru bir belirleme amacıyla tarif edilmezler. Çelişkilere dair saptama aynı zamanda bir çözümleme faaliyetidir. Buradan bir hareket noktası saptanacak, **eylemle** birleşecektir. Zira çelişkinin olduğu bütün alanlarda bir potansiyel ya da fırsattan söz ediyoruz demektir ki, stratejik taktiklere bütün yol açma araçları bunlar üzerine bin edilmektedir.

Devrimi yapacak kitleler gökten

zembille inmeyeceği gibi baş döndürücü bir değişim sayesinde de ortaya çıkmayacaktır. Kimi zaman hızlanan kimi kez durağanlaşan bir gelişim çizgisinin yön vereceği süreç, kitlelerin hazırlanması ve muktedir hale gelmesi için bütün malzemeyi sunmaktadır. Sorun bu süreci **doğru ve verimli** biçimde yönetebilmektedir. O yüzden profesyoneller örgütünün **hem makinist hem de ateşçi** rolü vardır ve bu iki misyonun iç içe geçirildiği durumda etkileşimin yarattığı enerjinin gücüyle mesafe almak kolaylaşacaktır.

Bu çerçevede ulusal sorunla güçlü bağlar oluşturulması ve demokratik taleplerden "kurtuluş" yönlü hareket tarzına kadar **müdahil** olma tutumunun gösterilmesi ve bu bağlamda gerilla faaliyetinin alacağı renk ve şeklin doğru algılanması gerekir. Konuya kaba ve üstünkörü bir yaklaşımın kaybettirici pek çok yanı vardır ve devrim tam da bu nedenle görünürdekinin çok daha ağır yaralar alabilecektir. Bugüne kadar işlerin yolunda gitmemesinin nedenleri arasında bu hususu **en üst** basamaklara yerleştirme halinde, çözüme yolculuk için önemli bir adım atılmış olmaktadır.

Son yıllar hatta aylarda gerçekliğine ve rolüne dair kuvvetli bir varlık gösterisi sunan işçi sınıfının durumu da bu eksende mercek altına alınmalıdır. Sınıfla şehir çalışması içerisinde yine **yerli yerince ve yeterince** kurul(a)mayan ilişkinin getirdiği nok-

ta bellidir. Kent yerleşiminde çekim merkezi haline gelen işçi ve emekçi semtlerindeki örgütlenmenin zeminini sınıfsal düzlemde değil "yerel" ölçütler ve doğallığında diğer sorunlar (başta konut olmak üzere yaşam koşulları) üzerinden kurma ve buna hapsolmanın futurusı ödene ödene bitmemiştir. Ama artık bu güzergâhtan çıkmak gerekmektedir.

Bunun aynı zamanda öncü bileşen ve hedef kitle üzerinde **sağaltıcı** bir rol oynayacağına şüphe yoktur.

Bugün Tekel'den gelen ve 1 Mayıs kavşağından 26 Mayıs'a uzanan hatta daha da yükselecek olan mücadele ateşini doğru biçimde değerlendirmeye ve **kurumsallaşmaya** dönük adımlar atmanın sırasındadır.

Aynı fırsatın Kürt ulusal dinamikleriyle de kendini gösterdiği unutulmayacaktır. Açılımın "**Savaşını yerim ben!**" felsefesine sahip AKP eliyle taşındığı noktada, seçimlere doğru giderek kızgınlaşan bir platform üzerinde atılan adımların sağlam ve etkili olacağından kuşku duymamak gerekir.

Bunun için, proletarya partisinin, Lenin yoldaşın, "**yığınlarla bağlantılı olarak azimle çalışma tutumunda kendisini pekiştirmeyi başaran**" şeklinde formüle ettiği bir gelişme çizgisine kilitlenmesi şarttır. 8. Oturumla beraber girilen yönelim bu felsefe üzerine kuruludur ve daha önemli mevzilere ulaşmak için istem üstünde gidilmektedir...

Bir direniş de Mol Tekstil'de...

Son süreçte yaşanan direnişlerle birlikte haklarını ancak mücadele ederek alacaklarını anlayan işçi ve emekçiler, kendilerine yönelen saldırıları da sessizlikle karşılamaktan vazgeçmiş görünüyorlar.

Bunun bir örneği de Bahçelievler Koca Sınan'da **Mol Tekstil**'de çalışan tekstil işçileri. Yaklaşık 4 aydır maaşlarını alamayan işçiler iş

ronla tekrardan görüşmeye giden Tekstil-Sen temsilcilerine karşı da aynı tutumu sergileyen patron, buradaki işçilerin sendikası olmadığını söyleyerek sendikacıların üzerine yürüdü ve polis çağırıp şikâyetçi olarak işçilerle birlikte sendika temsilcilerinin de gözaltına alınmasını sağladı. Sonrasında patronlardan biri emniyet amirinin yanında sendikacıları ve işçileri dahi tehdit etmiştir. Çarşamba günü bir basın açıklaması yapan işçiler ana firma olan Öz-Ak'la görüşmeye gitmiş ancak olaydaki payını kabul etmeyen firma görüşmeye gelenleri geri çevirmiştir.

Tabii burada yaşanan sıkıntılar sadece işçilerin ücretlerinin ödenmemesiyle ilgili bir problem değil. İşçilerden biri olan **Nurettin Ay**'ın belirttiğine göre yaklaşık 8 aydır bu sorunlar yaşanmakta. 60 işçinin çalıştığı atölyede, üretimin tamamen durduğunu belirten Ay, "Bu işçilerden yaklaşık 10 tanesi 9-11 yaşları

durdurarak atölye önünde direnişe geçtiler.

Mol Tekstil'de yaşanan süreç şöyle: 17 Nisan'da patronla konuşmak için atölyeye giden işçiler maaşlarının ödenmesini ya da kendilerine maaşlarının ne zaman ödeneceğine dair bir tarih verilmesini istediler. Bunun üzerine iflas ettiğini söyleyen patron, işçilere "**çalışacaksanız çalışın, yoksa defolun gidin**" diyerek atölyeden kovdu. 19 Nisan günü de patronla görüşmek için 10 kişilik bir heyet gönderen işçiler, patronun hakaretine uğrayarak, ölümlü tehdit edildiler. Patronun verdiği cevap karşısında atölyede çalışan 35 işçi direnişe geçme kararı aldı.

20 Nisan günü 2 işçi temsilciyle birlikte pat-

arasındaki çocuklar, fabrikada çalışan 60 kişiden yalnızca 30'unun sigortası var. Tatil günlerimizde bile çalışmamıza rağmen bu günlerin paraları bizlere ödenmedi" diyor. Ayrıca patronun burada çalışan yaklaşık 10 işçi adına ortalama onar bin lira kredi çektiğini söyleyen Ay, bu kredilerin şu anda ödenmediğini ve işçilerin mağdur olduklarını söyledi.

22 Nisan tarihinde Bakırköy Adliyesi'ne gelecek burda patron hakkında suç duyurusunda bulunan işçiler ve sendika üyeleri ilk iş olarak hukuki süreci başlatıp haklarını arayacaklarını ve şu an için atölye önündeki direnişlerini sürdürebileceklerini belirtiyorlar. (İstanbul)

Antep Çemen Tekstil işçileri 74 gün süren grevle kazanım elde etmiş ve toplu sözleşme için ön protokol (sendika toplu sözleşme şeklinde bildirmişti) imzalanmıştı. Buna rağmen Çemen Tekstil patronu toplu sözleşme imzalamamıştı; ancak işçilerin patrona yaptığı baskıdan dolayı Temmuz 2009-Temmuz 2010 tarihlerini kapsayan toplu iş sözleşmesi imzalandı. 4 ay sonra toplu sözleşme yenileneceğinden Çemen Tekstil patronu bunu fırsat bilerek Öz İplik-İş yetkili sendika yapabilmek için sendikası işçileri

Öz İplik İş'e üye olarak sendikadan yetkisini düşürmeye çalıştı. Patronun hileleri bununla da bitmiyor; 6 Nisan'da işçilere 250 TL ikramiye ödemesi gerekirken parayı işçilere ödemedi.

Bu usulsüzlükle ilgili; DISK Tekstil Sendikası Şube Başkanı **İbrahim Karaca** konuyu görüşmek üzere Öz İplik-İş Sendika-

si'na gitti. Görüşmede Öz, İplik-İş sendikası önce bu iddiiyi yalanladı. Belgeler ortaya çıktıktan sonra Genel Başkan Yardımcısı **Mehmet Kaplan** üye kayıt formlarını bazı kişilerin kendilerinden habersiz olarak ya da çalarak kendilerinin bilgisi olmadan üye kaydını yaptırdığını iddia etti.

Olayı haber alıp Öz İplik-İş binası önüne gelen DISK Tekstil üyesi

ÇEMEN İŞÇİLERİ KURULMAK İSTENEN KOMPLOYU BERTARAF ETTİ!

Çemen işçileri adına iki temsilci Mehmet Kaplan'la görüştü. Görüşmeden sonra işçiler adına açıklama yapan Mehmet Çelik adlı işçi, Öz İplik-İş yöneticilerinin yaptığı açıklamanın inandırıcı olmadığını belirterek, "Bize üye kayıt formlarımız çalınmış olabilir diyorlar. Siz eğer dürüst sendikacıysanız, eğer bu kayıtlardan gerçekten haberiniz yoksa, şu anda 8. Noter'de bulunan üye ka-

yıt formlarınızı alır, basının önünde yırtarsınız. Sonra da bu formları çalıp sizden habersiz üye yaparlar ve onlara yardım edenler hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunursunuz" dedi.

Açıklamanın devamında; sendikaların, işçileri bölmeye çalışan değil işçilerin birliğini sağlamaya çalışan

ve haklarını savunan kurumlar olması gerektiğini belirten Çelik, "Daha dört gün

önce sözleşme imzalanmış bir işyerinde üye kaydedip, işçileri bölmeye çalışıp sonra da haberimiz yok diye inkar ediyorlar. Bunların sendikacılık anlayışı budur" dedi.

İşçilerin patron üzerinde yarattığı baskı işçilerin lehine sonuçlandı. İşçiler şimdi Çemen Tekstil'de toplu sözleşmeli ve sendikalı olarak çalışıyorlar ve Antep'te işçi sınıfına mücadelenin önemini gösteriyorlar.

(Antep İK okurları)

İSKİ işçilerinin kararlı direnişi sürece...

Bünyesinde fazla işçi bulunduğu iddiasıyla yaklaşık 1500 işçiyi işten çıkaran İSKİ, taşeronlarla el ele vererek saldırılarını sürdürüyor.

Taşeron bünyesinde çalışan işçilerin hiçbir güvencesinin bulunmaması oynanan oyunların rahatça hayata geçirilmesine vesile oldu. Uzun zamandır bu işi yapan işçilerin işten çıkarılması elbette ki sayaç okuma, kesme-açma alanlarda sıkıntıları beraberinde getirdi. Son günler de elektrik faturalarının normalden 15 gün sonra gelmesinin nedenini İSKİ işçileri BEDAŞ bünyesinden gerçekleşen işten çıkarmalara bağlıyorlar.

İSKİ'de kavga yeni başlıyor!

15 Mart günü direnişe geçen İSKİ işçileri İstanbul-Aksaray'da bulunan İSKİ binası önünde direnişi sürdürüyor. Direnişi şu an işçiler 25 kişi ile devam ettiriyor. Sayının bu kadar azalmasının nedenini ise taşeron işçilere yıllardır empoze edilen güvencesizlik ve örgütsüzlükte aramak gerekiyor. İSKİ'nin şu an bünyesinde çalışan işçilerin yeni olmasından kaynaklı eğitim görmeleri İSKİ Genel

Müdürlüğü tarafından şart koşulmuştur. Tüm bunlardan kaynaklı direnişteki işçilere 3 Nisan'da 20 günlük bir iş teklifi verilmiş ve bu süre zarfında yapacakları iş yeni işçilere eğitim vermek olarak belirlenmiştir. İşçilerin bir kısmı yaşadıkları ekonomik sıkıntılarının etkisine yenik düşüncü bu teklifi kabul etti. Bu teklifin ardından işe başlayan işçiler 23 Nisan itibarı ile işten çıkarılmamış İSKİ bünyesinde bulunan Albayrak tarafından 6 aylık sözleşme karşılığı işe başlamışlardır. Direnişte olan 25 işçiye de bu teklif sunuldu ancak işçiler güvenceli-sendikalı-kadrolu çalışma hedeflerinden ayrılmayacaklarını belirttiler.

Baskılar devam ediyor, direniş de...

Direnişteki işçilere yönelik artan baskıların ardı arkası kesilmezken işçilerin kararlı mücadelesi devam ediyor. 20 Nisan günü Mülkiye Şefi gelecek gerekçesi ile işçilerin pankartları sökülme istenmiştir. Güvenlik birimleri ile işçiler arasında çıkan arbedede "**Kavga bitmedi daha yeni başlıyor**",

"**Zafer direnen emekçinin olacak**" sloganları atıldı. Konuya ilişkin bilgi veren işten atılan işçilerden **Cihan Güzel**, güvenlik birimlerinin 4 kişi kalmalarından istifade ederek saldırıyı belirtti. Tüm bu saldırılara karşı işçiler 23 Nisan'da aileleri ile birlikte İSKİ Bölge Müdürlüğü önünde eylemdeydi. İSKİ işçilerinin çocuklarının da yer aldığı eylemle işçiler direniş kararlılık sözü verdiler.

Basın açıklamasını İSKİ işçileri adına **Adnan Kondak** okudu. Kondak güvenceli işin bir hak olduğunu söyleyerek direniş süreçlerine değindi. (İstanbul)

Kot Taşlamaya Bir Kurban Daha...

Yaşamlarını devam ettirebilecek parayı kazanabilmek için memleketlerinden gelerek çok düşük ücretlerle, güvencesiz ve sağlıksız koşullarda ve çoğu kaçak olan atölyelerde çalışan kot taşıma işçilerinin adı ilk olarak **Silikozis hastalığı** ile duyulmuştu. Kot taşılamada kullanılan maddelerin ciğerlere yapışması sonucunda meydana gelen Silikozis, bugüne kadar onlarca kot taşıma işçisinin yaşamını yitirmesine sebep oldu.

23 Nisan tarihinde de 10 yıldır kot taşıma işinde çalışan işçilerden biri olan, üç çocuk babası **Murat Aydın** hayatını kaybetti. İnsanca bir yaşam için, insanlık dışı koşullarda çalışan ve bunu hayatları ile ödeyen kot taşıma işçilerinin durumuna, gözünü kulağını kapayan devlet bu işçilerin kanlarından rant elde etmekte. (H. Merkezi)

Emekliler gençlere taş çıkarıyor!

DISK'e bağlı Emekli-Sen emeklilerin seslerini duyurabilmek için Türkiye genelinde başlattıkları eylem kararları doğrultusunda birinci aşama olarak Kocaeli'nin Gebze ilçesinde bir miting düzenlediler.

Gebze merkezde bulunan eski **Trafo Meydanı**'nda toplanmaya başlayan Emekli-Sen'liler ve çeşitli sivil toplum örgütleri saat 13.30'da Şehit Numan Dede Caddesi'nden Atatürk Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Mitingde konuşma yapan Emekli-Sen Genel

Başkanı **Veli Beysülen**, emeklilerin aylık sınırlarının altında yaşadığını ve durumun her gün biraz daha kötüye gittiğini, önlem alınmazsa emeklileri, hasta ve yaşlı insanları çok kötü bir son beklediğini açıkladı. Mitingde "**Susma, sustukça açlık kapıyı çalacak**", "**Uyan, durma, birleş; iktidara yerleş**" sloganları atıldı.

Ayrıca Gebze'de bulunan Emekli-Sen'lilerin yaptıkları açıklamaya göre SGK'nın Genel Başkanlığını yapan **Kazım Ergün**'ün Gebze'de bulunan Gebze Tüm-Emekliler Derneği'nin de başkanı olduğunu, derneğin yaklaşık 13 bin üyesi olmasına rağmen mitinge katılmadığını dile getirdiler. (H. Merkezi)

Hiç Sayılan Hayatlar!

Gerekli olan iş güvenliği önlemlerinin alınmamasından kaynaklı, en çok iş cinayetinin yaşandığı iş kollarından biri maden iş sahası. 2010'un sadece ilk 3 ayında 32 işçinin iş cinayetlerine kurban gitmesinin ardından Bolu'da yaşanan bir olay ise bu iş kolunda yaşanan olayların son bulmayacağına bir göstergesi adeta. Oldukça tanıdık olduğumuz bu tablo; devlet, maden ocağı sahiplerine hiçbir yaptırım uygulamazken patronun

verdiği kan parasıyla ölenler "unutulmuş" oluyor. Geride kalan işçilerin payına ise yine alınmayan önelimler ve yine hiç sayılan hayatlar kalıyor. Bolu'nun Mengen ilçesine bağlı Gökçesu beldesinde Gürçesme isimli özel bir kömür ocağında çalışan 10 işçi, sızan gazdan zehirlendi. Akşam vardiyasında çalışan işçiler rahatsızlanmaları üzerine ocağa çalışan diğer arkadaşları tarafından dışarı çıkarılarak hastaneye götürüldü. Burada tedavi altına alınan işçilerden bazılarının ise hayati tehlikesi devam ediyor. (H. Merkezi)

Hava-İş-THY görüşmelerinde anlaşmazlık

Hava-İş Sendikası ile THY arasındaki Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde resmi arabulucu süreci uyumsuzlukla sonuçlandı. Bir hafta içinde uzlaşma sağlanamazsa Hava-İş, grev kararı alacak. Hava-İş ile THY yönetimini arasında süren 22. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde resmi arabulucu süreci uyumsuzlukla sonuçlandı.

Hava İş'ten yapılan açıklamada, THY işverenince sendikaların yetkisinin yok sayıldığı, uzun yıllardır düşük ücret ve haklarla çalıştırılan sözleşmeli personelin kayıplarının karşılanması ile ilgili talebin kabul edilmediği, yıllık izinlerin artırılmadığı ve kazanılmış hakların gasp edilmek istendiği dile getirildi. (H. Merkezi)

Emekçinin gündemi

İşçi sınıfının örgütlenmesinde devrimci bir yayının önemi

Emperyalizm ve yerli usaklarının siyasi-askeri-ekonomik ve ideolojik saldırılarının günümüzdeki sonuçları üzerine tartışıyoruz. Bu saldırılardan işçi ve emekçilerin ne kadar, hangi biçimde, nasıl ve ne derecede etkilendikleri gerçekliğini her birimiz yaşıyoruz/görüyoruz. Bu gerçeklikler bütün olarak önemini her zaman koruyacağı gibi özellikle şu süreçte örgütlenmede başlıca sorunlarımızdan birisini oluşturmaktadır.

Özellikle bu saldırıların içerisinde ideolojik saldırının bugün işçi ve emekçilerin yaşamında ve dahası bilincinde yarattığı tahribatın derinliğini genişliğini sağlayan en etkin araçlardan birisi olarak burjuva medyanın rolü yadsınmaz. Burjuva medyanın yoğun abluka-

si; işçi ve emekçileri kendi gerçek sorunlarından uzaklaştırdığını ve burjuvazinin yarattığı pembe hayallerin, sanal kaygı ve dünyanın içerisinde boğulduğunu net olarak görebiliyoruz. Peki, bu durumu nasıl değiştireceğiz? Değiştirmek için araçlarımız neler olacak?

İşçi ve emekçilerin örgütlenmesinde şüphesiz ki en önemli araçlardan biridir yayınlarmız. Kitlelerin örgütlenmeye daha yakın olduğu, sorgulama ve politikleşme süreçlerinde, devrimci bir yayının niteliği ve dağıtımı çok önemlidir. Burjuva medyanın yoğun ablukasını karşısında bizlerin hazırlayacağı, işçi ve emekçilerin sorunlarını tüm çıplaklığı ile gerek kendi dillerinden, gerek bizim değerlendirmelerimiz ortaya koyduğumuz ve tabii ki de ajitasyon-propa-

ganda eşliğinde örgütlenme-örgütlemeye etkili bir araçtır yayınlarmız.

Her ne kadar bu anlamda egemenlerin olanaklarından günümüz koşullarında daha geri bir nokta bulunsak da; politikamızı, kültürümüzü, neleri, neden ve nasıl istediğimize, nasıl gerçekleştirebileceğimizi sunan en etkin kanallardan birisidir.

Burjuvazinin sanal gündemlerine saplanıp kalmış geniş işçi-emekçi kitlelerini kendi sorunları etrafında birleştirmeyi hedefleyen ve mücadele için seferber eden; aynı zamanda eğitim aracı olarak kullanacağımız yayınlarmız olmadan-ya da yayınlarmızı okumaları için götürmeden nasıl işçi ve emekçileri sanal gündemlerden kendi gündemlerine sahip çıkacak hale getireceğiz? Yoksa sadece yaşayarak öğrenmelerini mi bekleyeceğiz?

Lenin "örgütülüğünün içerisinde canlı politik ajitasyonu oluşturan bir yayının şüphesiz tüm ülkeyi kapsayan, sık sık çıkan iyi dağıtılan gazete ile

mümkün olacağını..." belirterek örgütlenme üzerine de "devrimci yayının örgütün niteliği ve örgütlenmesinde hayati öneme sahip olduğunun" altını çizer. Çünkü gerçekten de yayın aynı zamanda faaliyetler için de en etkin, sürekli ve daha geniş A-P imkanı sunan bir araç niteliği taşır.

Yayınlarmız işçi sınıfını örgütleme ve mücadelesinde yayının önemini kavrayan ve bu noktada sorumluluk alan yoldaşların çalışmasıyla ortaya çıkmaktadır. Bu haliyle de esasta burjuva medyadan farklıdır. Yayınlarmız örgütlenmedeki önemini kavramadan ve kolektif bir emeğin ürüne olması gereken katkı sağlanmadan başarılı bir yayın çıkarmak mümkün değildir. Ancak DDSB olarak çıkarttığımız yayınıma baktığımızda bu katkının çok az olduğunu görebiliriz. Bunu elbette yetersiz de olsa bazı yerellerimizin bazı çalışmalarında ayrı olarak değerlendiriyoruz. Zira genel olarak değerlendirildiğinde hala gazetemize karşı sorumluluklarımızı ye-

terince yerine getiremediğimiz, tartışıp mümkün olduğunca katkı sunmaya çalışmadığımız gerçekliği geçireliliğini korumaktadır. Bu noktada şunu da görmemiz gerekmektedir ki; hazırlanan bültenlerimizin geri dönüşümünü-değerlendirmeleri dinleme-öğrenme konusunda da belirli bir eksiklik taşımaktayız. Yayını hazırlayan arkadaşlarımız yayın hakkında düşünceleri öğrenme çabasına girmediği gibi her nedense bu doğrultuda yerellerden de bizlere bülten ve yayınlarla ilgili fikirlerinin iletilmesi konusunda tutuklar.

Yayınlarmızın hazırlanması gibi önemli olan bir değer olan dağıtımımızdır. Hedefimiz kitlelerle yani, sistemle çelişkisi en keskin ve örgütlenmeye yüzü en fazla dönük olan kitlelerle organik bağ kurmak ve olanları geliştirmek ise, bu bağ kuran yoldaşlarımızın gözlemlerinin, düşüncelerinin yayına yansımaları çok önemlidir.

Bir diğer sorunumuz ise bülten pa-

ralarının geri dönüşümü ile ilgilidir. Açıkta ki bu dönüşümün gerçekleşmemesi yayını ne kadar sahiplendiğimizle direkt bağlantılı bir durumdur.

Geçmiş çalışmalarımızı yukarıda saydığımız kolektif tarzda yeterince işletemediğimiz gerçekliğinden hareketle yerellerimizin bundan sonraki çalışmalarında bu hususlara dikkat etmesi son derece önemlidir. Bu noktada ihtiyaçların doğru belirlenmesi ve yayınlarmıza bunların yansıtılması gereklidir. Örneğin sürece dair broşürlerin hazırlanması, yayınınızın gündemlerinin belirlenmesi yerellerin önerileri ile zenginleşecek, beslenecek ve daha faydalı bir çalışma ortaya çıkacaktır.

Kimi zaman "ilkel ve sıradan" olarak küçümsenen araçların esasında işçi sınıfının örgütlenmesinde ne kadar önemli bir noktada olduklarını, en yakıcı bir şekilde Tekel direnişinde ve daha birçok yerde gördük. Bu durumu daha ileriye taşımak kolektif anlayışımızın ve emeğimizin sayesinde olacaktır.

Köylüler çayına, suyuna, toprağına sahip çıkıyor!

Tütün, pancar, pamuk derken köylüye yönelik saldırı politikaları aralıksız "saman altından su yürütülerek" devam ediyor.

Saldırıların kamuoyuna yansımaya tarafında emperyalist tekellerin "berekatli cepleri" dolduruluyor. Tohum tekkellerinin GDO saldırısı ile başlattığı sömürü, basına sadece hormon, sağlık vb. yönleri ile yansıtıp gündeme sokulurken asıl sorunun üretici köylünün daha fazla bağımlı kılınması bu yönde daha fazla sömürülmesi gözlerden uzak tutuldu. Elbette bu saldırılar, gelecek ve gelişmekte olan diğer saldırıların ana zeminini oluşturuyor.

"Sıra çayda, sessiz kalma!"

Rize Ticaret Borsası ve Ulusal Çay Konseyi birlikte bir Çay Kanunu Tasarısı hazırladılar. Tasarı her ne kadar tütün üreticisinin refaha kavuşacağı yönünde lanse edilse de gerçekler gizlenmekte gerçeğin üstü yalan, entrika ve sömürünün kara çarşafı ile örtülmekte. Girdi ödemelerinin faizlendirilmesi ve yıllık desteklerin düşürülmesiyle bu

sömürü somutlanıyor. Çay üreticisinin önemli dayanaklarından biri olan Çay-Kur'un bu Çay Kanunu Tasarısıyla devreden çıkarılması yapılmak istenenin ne olduğunun profilini çiziyor.

Peki, Çay-Kur devreden çıkarılması ile birlikte ne gibi sorunlar yaşanacak?

Bunu kestirmek pek zor değil. Üretime bağlı olarak belirlenen çay fiyatları artık Çay-Kur tarafından değil serbest piyasa kurtları tarafından belirlenecek. Borsada değerlendirilecek fiyatlar yaşanan kriz ile birlikte daralan ekonomik durumun insafına bırakılacak. Çay ödemelerini yapacak olan şirketlere ödeme kolaylığı sağlayan şirketler ödemeyi, sattığı kuru çay oranında, taksitler halinde yapacak, bu yönü ile üretim için tefeci tüccarın eline bırakılan üretici daha fazla sömürülecek. Bu da yetmezmiş gibi yaş çay yaprağını satışa getiren köylünün alacağı paranın yüzde 1-1.5'ü kesilecek. Konseyin kurduğu bir fonda bu para toplanacak. Köylüye ödeme yapmayan/yapamayan şirketlerin ödemeleri köylüden kesilip bu fona aktarılan paradan yapılacak.

Nasıl olsa süreç sömürüye endeksleniyor. Üretimin sözleşmeli hale getirilmesi ve sözleşme yapmayan köylünün ürününün satılmaması küçük üreticinin azgınca bu girdaba alınmasını sağlayacak.

Saldırılar geliyor, direniş sinyalleri de...

Çay üreticisine yönelik gerçekleştirilen bu saldırılara Çiftçi-Sen ve Çay-Sen tarafından düzenlenen "Çayına, Suyuna Sahip Çıktı" mitingi ile cevap verildi. Çiftçi-Sen'e bağlı Üzüm-Sen, Tütün-Sen, Fındık-Sen, Hay-Yet-Sen, Ayçiçek-Sen ve Hububat-Sen tarafından bir miting düzenlendi. Gerçekleştirilen mitinge Derelerin Kardeşliği Platformu, Tek-Gıda-İş Sendikası Bölge Temsilciliği ve çeşitli kurumlar da katıldı. Of, Pazar, Hopa, Kemalpaşa, Giresun, Fatsa, Gümüşhane'den yüzlerce köylünün katılımı ile gerçekleşen miting Of'ta yapıldı. "Çay-Kur özelleştirilemez", "HES'ler yıkılsın, Çay Kanunu altında kalsın", "Üreten biziz, yöneten de biz olacağız", "Konsey yasası al başına çal" sloganlarının atıldığı

mitingde bir açıklama yapan Çiftçi-Sen Genel Başkanı Abdullah Aysu, çay üreticisini gerçekleştiren ve gerçekleştirecek olan saldırılara karşı hazırlıklı olmaya çağırıyor. Açıklamanın ardından eylem yerel sanatçı Eşref Apdik'in ezgileri ile son buldu. (H. Merkezi)

Çamalan ve direnişteki işçilerden eylem...

Tez Koop-İş Gebze Olağanüstü Genel Kurulu'nda söz verilmeyen TÜBİTAK direnişçisi Aynur Çamalan ve işten atılan 6 TÜBİTAK işçisi sendika ağalarına karşı oturma eylemi yaptı. Kongre öncesi kendisine söz verilmeyeceğini öğrenen Aynur Çamalan, bu gelişme üzerine divan kongreyi başlatır başlatmaz divana doğru ilerledi. "Bana söz vermiyorsunuz, ben de buranın bir üyesiyim. Benim de divanda hakkım var. TÜBİTAK'ta patronlara karşı oturma eylemi yapıyorum, burada da sendika ağalarına karşı yapacağım!"

diyerek divan masasının yanındaki korkuluklara oturdu. Bir anda neye uğradıklarını şaşırarak divan üyeleri ve divan başkanı Tez Koop-İş Genel Başkanı Gürsel Doğru, müdahale ederek Çamalan'ı oturduğu yerden kaldırmaya çalıştı. Bu sırada genel merkezin desteklediği şube başkan adayları Celalettin Kurt da Çamalan'a "Burada provokasyon var!" diye bağırdı.

Çamalan'ın ardından 8 ay önce TÜBİTAK Gebze'den çıkarılan 6 işçi de sahneye çıktı. Bu durum karşısında afallayan sendika temsilcileri tarafından sandalye getirilerek divanın önüne

konuldu ve "o zaman burada oturun" denildi. İşçiler ve Çamalan divanın önünde sıralanarak genel kurulu dinlemeye başladılar.

Kurul boyunca en önde oturan Çamalan ve işten çıkarılan 6 işçi, bazen destekleyen konuşmaları alkışladı, bazen de konuşmalara müdahale ederek kimi yalan ve abartmaları teşhir etti. Bu eylem delege konuşmalarının seyrini de etkiledi. Çamalan ve atılan işçilerin söz alma istekleri de salondaki delegelerden büyük alkış aldı.

Divan süreli söz isteyen üyeleri delege ol-

Gebze'de işten atılan TÜBİTAK çalışanları oturma eylemine başlıyor

Sağlık sorunları bahane edilerek işten atılan Gebze TÜBİTAK çalışanları Hanifi Cücen, Murat Şanlı, Akın Atasu, Ahmet Uzun, Mahmut Kelbat ve Hayrettin Yılmaz oturma eylemine başladı. İşten atılan 6 TÜBİTAK çalışanı 25 Nisan Pazar günü Gebze Cumhuriyet Meydanı'nda oturma eylemine başladı. Eylem öncesinde saat 13.00'da kitlesel bir basın açıklaması yapan TÜBİTAK çalışanları Gebzeli işçi-emekçileri ve sendikaları dayanışmaya çağırıyor.

madıkları ve bunun tüzükte yer almadığı gibi gerekçelerle geri çevirdi. Muhafız üyeler tepki göstererek ayağa kalkarak düşüncelerini söyleyebildiler, işten atılan işçilerse salondaki üye ve delegelerin ısrarı sonucu "dilek ve temenniler" kısmında söz alabildi.

Bu koşullar altında yapılan genel kurulda,

haliyle ne işçi sınıfı adına ileri denecek bir tartışma yürüdü ne de önümüzdeki sürece dair verimli bir tartışma yürütülebildi. Şube genel kurulundan genel merkezin de desteklediği ve Çamalan'ın divan müdahalesini "şov" olarak nitelleyen Celalettin Kurt'un listesi çıktı. (H. Merkezi)

Eti Özelleşti, Sömürü Katmerlendi!

2004 yılının Eylül ayında özelleştirilerek Yılmaz Holding AŞ'ye satılan Eti Krom işletmelerinde sendikali olan işçilerden 26 kişi işten çıkarıldı.

Elazığ'da bulunan ve toplam 462 işçinin çalıştığı iş yerinde, her gün ölüm tehlikesiyle burun buruna çalışan işçiler sorunlarına çözüm aramak için sendikali olmaya karar vermişlerdi. Kısa bir süre önce DISK'e bağlı Dev Maden-Sen'de örgütlenen işçilere patronlardan gelen cevap gecikmedi.

İşçileri ilk işe alırken "Sendikaya üye olmayacaksınız" diyen patronun hiç hoşuna gitmeyen bu durum karşısında işçiler ilk olarak sendikalarından istifa etmeye zorlandı ve bunu kabul etmedikleri için 10 Nisan günü 19 işçi işten atıldı. "Mesai dâhilinde sendikal örgütlenme çalışmaları yaptığı için işine son verilmiştir" denilerek işten atılan işçiler için bir basın açıklaması yapan Dev Maden-Sen üyelerinin eyleminden sonra ise 7 işçi daha işinden oldu. Tekrar sendikali olarak işlerine dönmek isteyen işçiler ise dava süreçlerini başlatarak hukuki mücadelelerini sürdüreceklerini belirtiyor. (H. Merkezi)

AMED'DE TUĞLA İŞÇİLERİ GREVDEYDİ

Amed'e bağlı Bağışar Beldesi'nde, 16 Nisan günü tuğla fabrikalarında çalışan işçiler ücret artışı, iş güvencesi, servis hakkı ve daha iyi koşullarda çalışabilmek için greve gittiler. Grev, başladığı zaman, greve 10 fabrikada çalışan işçilerin tamamı katılmıştı. Grevin henüz başlarında patronlar işçilerle görüşmeye yanaşmıyor, çavuşları (işçi başı) işçilere göndererek işçilerin nabzını ölçmeye çalışıyor ve işlerin birliğini bozmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Ancak işçiler kararlıydı, yürüyüşler yapıyor ve geniş işçi toplantıları alınmaya başlanmıştı. Bu kararlılığı gören patronlar cephesi işçilerle görüşmeyi kabul etmiş ve % 7,5'lik zam yapmayı teklif etmişler. Ancak işçiler bu "artışı" kabul etmediler. 5. güne gelindiğinde patronlar, işçilerle tekrar görüşmüş ve iş-

çilerin ücretlerinde % 20-25'lik artış olmuştur.

Birçok işçiyle yaptığımız görüşmede işçilerin grevin boşa çıkarıldığını ve ciddi bir kazanım elde edilmediğini belirtmeleri bizim için de oldukça şaşırtıcı oldu. Çünkü birçok yayın organında ve günlük gazetede zafer kazanılmış bir tablo çizilmiş ve gerçeklerden oldukça uzak yorumlar yazılmıştır.

Bağışar beldesi Amed'in tüm yoksulluğunu ve işsizliğini olduğu gibi yansıtıyor ve burada tuğla fabrikalarının dışında iş imkânı yok. Grevin kazanımlarının zayıf kalmasının bir diğer sebebi de işçiyle patron arasındaki bağı sağlayan çavuşlardır. Grev başladığı zaman grevi sonlandıranın yollarını aramışlar ve bu süreçte patronlara tam destek olmuşlardır. Feodal ilişkilerin de etkisiyle çavuşların grevdeki payları oldukça yüksek.

(Amed İK Okurları)

İtfaiye işçileri direnişin fotoğrafı çekti!

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı BİMTAŞ adlı taşeronda çalışırken özelleştirmeler kapsamında işten atılan itfaiye işçilerinin mücadelesi devam ediyor. Belediye-İş Sendikası İstanbul 5 No'lu Şube üyesi itfaiye işçileri, direnişlerini resmederek kitlelere seslenirken "direnisten vazgeçtiler" diyen İBB Başkanı Kadir Topbaş'a cevap verdiler.

19 Nisan günü Taksim Gezi Parkı'nda resim sergisi açan itfaiye işçileri, direnişlerinin 138. gününde yaptıkları bu eylemle direnişe devam edeceklerini, kararlı ve azimli olduklarını belirttiler. Çalışma koşullarını ve fedakarca yürüttükleri işlerinin yanı sıra direniş boyunca çekilen resimler sergilendi. Sergide basın açıklamasını okuyan Ömer Sert, Topbaş'ın yalanlarının ve çabasının nafile olduğunu ve dayatılan kölece koşullara cevap verdiklerini belirtti. Açıklamanın ardından yapılan serginin Kadıköy'de de gerçekleştirileceği belirtildi. (İstanbul)

SES'ten Kamu Hastaneleri Birlik Yasası'na karşı eylem

Antep'te SES, Kamu Hastane Birlik Yasası'na karşı referandum yaptı. Sabah saat 09.00'da stant açan SES saat 16.00'da yaptığı basın açıklamasıyla standı kaldırdı. Açıklamayı SES adına Behçet Eşkil okudu. Eşkil yaptığı açıklamada; Ahmet Türk'e yapılan saldırıya kinadıklarını ve bunun halkların kardeşliğine karşı atılan bir yumruk olduğunu belirtti. Eşkil, iktidarın sağlığa dönüşüm adı altında sürdürdüğü son yasa olan Kamu Hastane Birlik Yasası'nın henüz Meclis Genel Kurulu'na gelmediğini belirterek, hazırlanan yasanın altında geçen kamu ifadesine rağmen içeriğinde hastanelerin özelleşmesi ve hastaların müşteri, çalışanlarının ise sözleşmeli köle olarak görüleceğini belirtti. Eşkil, açılan referandum sandığından sağlık emekçilerinin % 99'unun bu yasaya hayır dediğini aktararak iktidarın bu yasayı geri çekmesi gerektiğini söyledi. Ardından sloganlar eşliğinde basın açıklaması bitirildi. (Antep İK okurları)

Mahkeme Uzunçayır Barajı'nın faaliyetlerini durdurdu!

16 yıl önce yapımına başlanan ve geçen yıl su tutmaya başlayan Uzunçayır Barajı'na karşı Dersim halkının gösterdiği tepki mahkemede yansısını buldu.

Ankara 13. İdari Mahkemesi'nde açılan davada barajın faaliyetlerinin durdurulmasına karar verildi.

Bu gelişme üzerine 22 Nisan günü Yeraltı Çarşısı üzerinde bir araya gelen Dersimliler yaptıkları basın açıklaması ile kararı desteklediklerini açıkladı. Eylemde Çevre Platformu adına konuşan Av. Barış Yıldırım, mahkemenin aldığı bu kararın mücadelenin bir sonucu olduğunu dile getirerek baraj inşaatını alan Limak A.Ş'nin kapakları bir an önce açmasını istedi.

Açıklamaya Dersim Belediye Başkanı Edibe Şahin ve Hozat Belediye Başkanı Cevdet Konak da katıldı.

(H. Merkezi)

"Sağlıkta yıkıma karşıyız, reddediyoruz!"

SSK hastanelerini tasfiye eden, sağlık ocaklarının kaldırılmasını sağlayan ve hastanelerde yemek bölümünün özelleştirilip ek ücret uygulaması gibi uygulamaları içeren Kamu Hastane Birlikleri Yasa Tasarısı 18 Mart günü TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu'ndan geçirildi.

Haziran sonunda yasaştırılması düşünülen tasarı SES tarafından 16 Nisan'da Sağlık Bakanlığı önünde sağlık kürsüsü oluşturularak protesto edildi. Eylemde sağlık emekçileri ve hasta yakınlarının katıldığı referandum sonuçlarını açıklayan SES, sağlığa yıkım projelerinin toplumun refahını sağla-

yacak hiç bir yanının bulunmadığını açıkladı.

"Kamu Hastane Birlikleri Yasasına hayır" yazılı pankart açan sağlık emekçileri, sık sık "Sağlık hakkı, satılmaz" sloganını attılar. Eylemde yaptığı açıklama ile 103 bin 512 sağlık emekçisi ve hasta yakınlarının katıldığı referandumda yüzde 99.2 "hayır" oyu kullandığını belirten SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun, sağlıktaki yıkım politikalarına karşı verilen mücadelelerin azımsanmaması gerektiğini vurguladı. (H. Merkezi)

Ataşehir Belediyesi'nde TİS kazanımla sonuçlandı!

Belediyelerle sendikalar arasındaki Toplu İş Sözleşmeleri (TİS) görüşmeleri sürerken, Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası I No'lu Şube'nin Kartal ve Ataşehir'deki TİS görüşmeleri kazanımlarla sonuçlandı. Sendika şube başkanı Şahan İlseven'den aldığımız bilgiye göre, aylardır TİS üzerine sendikali işçilerle birlikte hazırlandıkları, teklif taslağını işçilerin komisyonlar kurarak kendi içlerinde çeşitli çalışmalarla hazırladıklarını belirtti. Kartal Belediyesi'nde üyelerinin yevmiyelerine % 25-30, I. yıl % 14 oranında ve 20 Kuruluş kadem artışı taleplerinin kabul edildiğini söyleyen İlseven, artık 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün kadın işçiler için ücret-

li izin sayıldığını, 1 Mayıs'ta da sendika üyelerine 100 TL ödeneceğini ifade etti.

İlseven, özellikle Ümraniye ve Üsküdar'da düşük ücretli çalışan işçilerin maaşlarına % 50 zam yapılmasının kabul edildiğini ve diğer üyelerininse günlük yevmiyelerinin 93 TL ile 102 TL arasında olduğunu söyledi. Ancak Ataşehir Belediyesi'nde görüşmelerin daha zor geçtiğini, ancak buna rağmen kazanımlarının olduğunu belirten İlseven, buradaki üyelerinin de yevmiyelerinin 85 TL, I. yıl ücretlerinde % 10 ve kıdem ücretlerinde de 25 Kuruluş artışı olarak kabul edildiğini açıkladı. Kadıköy Belediyesi ile TİS görüşmelerinin sürdüğünü ifade eden İlseven üyelerinin sözleşmelerden memnun kaldığını söyledi.

(Kartal)

Eğitim emekçileri Ankara'da buluştu

17 Nisan Cumartesi günü eğitim emekçileri Türkiye'nin dört bir yanından gelerek "Demokratik, Kamusal, Nitelikli Eğitim, Örgütlü Güvenceli Çalışma Hakkı İçin" Ankara'da buluştu. Kurtuluş İtfaiye Meydanı'nda kortejler oluşturularak Ziya Gökalp'e yürüyen öğretmenler burada bir miting düzenlediler. Eylem boyunca 4/B, 4/C, güvencesizleştirme, örgütsüzleştirme saldırılarının teşhiri yapıldı.

Yine Türkiye'nin dört bir yanından gelen Ataması Yapılmayan

Öğretmenler Platformu üyeleri kadrolu öğretmen olma haklarını haykırıyorlar. Eğitim-Sen Genel Başkanı Zübeyde Kılıç yaptığı konuşmada direnişteki diğer işçi ve emekçilere selam gönderdi ve sınıf dayanışması vurgusuna yer verdi.

DDBS'li emekçiler eylem komitesinin iradesine saygı göstererek alınan karar doğrultusunda pankart açmadı. Bunun yerine yürüyüş esnasında kortej oluşturularak flamalarla yürüyüşe katıldı. Alanda ise yaygın bir şekilde bülten ve gazete dağıtımı gerçekleştirildi.

(Ankara)

Kürde Vurmanın Dayanılmaz Hafifliği ya da Sivil Faşizmin Feyz Kaynağı

DTP'nin kapatılmasına yönelik Muş-Bulanık'ta gerçekleştirilen protestolar esnasında bir korucunun açtığı ateş sonucu iki insan yaşamını yitirmiş; bu olaya ilişkin dava güvenlik gerekçesiyle Samsun'a alınmıştı. Çok değil, daha birkaç yıl önce Uğur Kaymaz'ı vuran polislerin yargılandığı dava da Eskişehir'de görülmüştü. Yine güvenlik gerekçesiyle.

Maktullerin mağdur aile ve yakınları ve davayı takip etmek isteyen demokratik kesimler sivil faşizmin saldırısıyla karşılaşmışlardı. Bulanık durumu çıkışında da tablo çok farklı değildi. Duruşma çıkışı Ahmet Türk, bir faşistin yumruklarına hedef olmuştu. Güvenlik gerekçesiyle olay mahallinden uzaklara taşınmış iki dava, davacılara yöne-

len iki saldırı... Amaçlanan, güvenlik içinde bir saldırı organizasyonu değil de, nedir! Türk'e yönelen saldırı, sadece basın mensuplarının bulunmasının gerektiği güvenlik çemberinin dahilinde bir şahıs tarafından gerçekleştirilmiştir. Saldırının engellenmesi için polisler, polis

engellemiştir. Hatta saldırının asli organizatörleri, Türk'ün polis telsiziyle kırılmış arabasının camından kendilerini ele vermektelerdir.

Saldırı, ne yumruklarla sınırlıdır ne de adliye çıkışıyla. Duruşmanın yapıldığı bina etrafında, hain Kürdleri memleketlerinde görmenin nefretleriyle gözü dönmüş bir grupun hakaretlerini, hastane yolunda, şehir çıkışında milletvekillerinin başkaca bir linç grubu tarafından taşlanması izlemiştir.

Saldırıyı kınayan burjuva köşe yazarları ve hükümet sözcüleri ile diğer sistem partileri sözcüleri, bilhassa saldırıya uğrayanın şahsiyeti üzerinde durmaktadırlar. Ne de olsa, o bir "güvercin" olarak bellennmiştir. Ve her şeyden öte "ihtiyarın biri"dir. Ki, millet-

vekilliği düşürüldükten sonra, daha bir zarsızdır, şimdilik... Sormadan edemiyor insan: Ya saldırıya uğrayan kişi, "şahin" adedilen Emine Ayna olsaydı? Saldırı, mağdurun cinsel kimliği öne çıkarılarak mı kınanacaktı? Belki de... Ki, en azından, bir kadının ortaklık yerde fiziki şiddete maruz kalması bazen tolere sınırlarının dışında tutulabiliyor...

Ama bir "ihtiyarın" herkesin gözü önünde yumruklanması şaşırtıcı olmaktan uzaktır. Çocuklara şiddeti, üstelik bir ana kuzusunu anasının kollarından, hem de bu olay bağlamındaki bir protesto eyleminde, kollarından ve bacaklarından koparıncasına çekip almak derecesinde sergilemekten imtina etmeyen bir sistemin böylesine bir nefreti yaratmış olması, elbette tuhaf olmayacaktır. Ki mevzubahis, yani devletin sivil veya askeri şiddetinin yöneldiği hedef, bir ihtiyar olmanın çok daha ötesindedir. **Kendisine reva görülmeyen hiçbir zulüm kalmamış bir halka yönelmiş, ırkçı bir nefretin dışavurumudur o yumruklar...**

Dolayısıyla, vatandaşın silahına sarılarak eylemci avına çıkmasını milli hassasiyet diyerek onaylayan, milli hamaseti güdüleyen ve sürekli takviye edenlerin saldırıyı kınamaları, en hafif tabirle riyakarlıktır.

Saldırı sonrası, bir nevi itidal çağrısında bulunan A. Türk'ün sözleri ise, belki siyasal özünden azade mütalaa edildiğinde takdire değerdir. Ancak siyaset, yani gerçekler bu itidal çağrısının boşa çıkarılması gerektiğini

bağırılmaktadır.

Çünkü saldırgan, saldırıdan göğsü kabaran patronundan güç almıyor sadece. Asıl olan da ne patronudur ne de adliye çıkışını tutan o faşist güruhtur. Saldırının güç aldığı, bir Ermeni'yi katlettiği zaman sırtını sıvazlayıp çayını getiren, hatta onunla hatıra fotoğrafı çekirtme iğrençliğini sergileyen polistir, jandarmadır; çocukların hapsine ve katline ferman çıkartan başbakandır, hükümettir; çocukları katleden polis veya askerlerin beraatini talep eden savcıdır, beraatine hükmeden yargıdır... **Saldırının güç aldığı, devlettir, devlet.**

Bu durumda, saldırıdan hemen birkaç gün sonra, Samsun-Ladik'te gerçekleştirilen eylemi, provokasyon olarak nitelemek faşizmin saldırılarına boyun eğmektir. Üstelik tek başına, gerillayı imhaya dönük bu kadar yoğun bir çabanın karşısında bu niteleme, kendi haklılığından şüphe etmektir. Daha dün (22 Nisan 2010), Kızıltepe'deki gerilla eylemi sonrasında yaralı yakalanan gerillaları katleden; bununla yetinmeyip karakol önünden geçen bir insanı açıktan hedef alarak katleden bu faşizme karşı, nasıl mutedil kalabiliriz! Ya da provokasyon olarak anlaşılmasını diye, sistemin çizdiği sınırları ihlal etmeyen bir karşı çıkışla; hani nerdeyse, kılıca boyun uzatmak mı, lazım gelir!

Bilinir ya, kanın ürkütücülüğü, ama akıttıkları kanda hesap sormak gerektiği de...

Ahmet Türk'e saldırı protesto edildi

Erzincan

BDP Erzincan il örgütü tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi. 13 Mart'ta Erzincan il örgütü önünde bir araya gelen ve sık sık slogan atan kitle, Ahmet Türk'e yönelik saldırıyı kınayarak sorumluların acilen açığa çıkarılması gerektiğini vurguladı. Kitle basın açıklamasını gerçekleştirdikten sonra dağıldı.

Ankara

Yüksel Caddesi'nde BDP Ankara il örgütü adına bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada yapılan saldırının devletin faşist saldırılarının bir parçası olduğu, saldırganın anlık bir öfkeyle bu saldırıyı gerçekleştirmede ifade edildi.

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsünde de Türk'e yapılan faşist saldırı protesto edildi. YDG, DYG ve Tüm-İGD tarafından düzenlenen eylem kantinlerin dolaşılmasının ardından kapı önünde gerçekleştirilen basın açıklaması ile sonlandırıldı.

Bursa

BDP Bursa İl Örgütü, Ahmet Türk'e yönelik gerçekleştirilen faşist saldırıyı protesto etti.

13 Nisan günü BDP Bursa İl binası önünde "Ahmet Türk'e yapılan ırkçı faşist saldırı, barışa, halkların kardeşliğine, demokrasiye yapılmıştır, esefle kınıyoruz" yazılı pankart açılan eylemde konuya ilişkin bir açıklama yapan BDP Bursa İl Başkanı Hüseyin Armağan, Türk'e yapılan saldırının, sadece şahsına değil, barışa, kardeşliğe ve demokrasiye yapıldığını ifade ederek, "Bu saldırının arkasında kim varsa ortaya çıkartılmalıdır" dedi. Eylem atılan sloganlarla sonlandırıldı.

Ayrıca Bursa'da BDP'nin Mart ayında yaptığı il ve ilçe kongrelerinde yapılan konuşmaları ve atılan sloganları bahane eden kolluk güçleri 19 Nisan günü evlerine yapılan baskınlar sonucu 6 BDP'li kişiyi gözaltına aldı. BDP yönetici ve üyelerinden 5'i çıkarıldıkları mahkemeye tutuklanarak Bursa Hapishanesi'ne gönderildi. Tutuklananların isimleri şöyle: Halil Aksoy (BDP MYK üyesi ve Ağrı İl Başkanı), BDP İl yöneticisi Ramazan Yazgan, Güneş Yavuz, Leyla Yağmur, Fırat Gören.

İzmir

Barış ve Demokrasi Partisi'nin çağrısıyla bir araya gelen çok sayıda kurum 13 Nisan Salı saat 13.00'de BDP il binası önünde buluşarak saldırıyı bir basın açıklamasıyla protesto etti.

Yapılan basın açıklamasında saldırının ırkçı olduğunu, arkasında örgütlü bir güç olduğunu ve bu olayı gerçekleştirenlerin derhal bulunması ve arka planının aydınlatılması gerektiği vurgulandı. Ahmet Türk'ün yalnız olmadığını belirten kurumlar hesap soracaklarını, bu saldırının peşini bırakmayacaklarını söylediler.

Operasyonlar devam ediyor

Bahar aylarının gelmesiyle beraber Türk ordusu gerillaya yönelik operasyonlara tekrar başladı. Birçok alanda çatışmalar yaşanırken sınır bölgesine de yoğun askeri sevkıyat yapılıyor.

Muş Varto, Diyarbakır Lice, Şırnak Gaba Dağı'na çok sayıda askerin katılımıyla operasyonlar düzenlenirken Cudi Dağı'nda yürütülen operasyona ilişkin açıklamada bulunan HPG, bir gerillanın yaşamını yitirdiğini, bir gerillanın ise yaralı olarak esir düştüğünü duyurdu. Ayrıca Maraş'a bağlı Nurhak ilçesi kırsalında operasyona çıkan Türk ordu güçleri ile HPG gerillaları arasında çatışma çıktığı ve bir gerillanın yaşamını yitirdiği açıklandı. Hava destekli operasyonlara çok sayıda asker ve korucu katılıyor. Batman'da birçok alanda geniş çaplı operasyonlar düzenlendi. Birçok köye baskın düzenleyen askerler 30 kişiyi gözaltına alarak tehdit etti.

Türk ordusunun Zap, Haftanın bölgeleri ve genel olarak HPG gerillalarının denetimindeki Medya Savunma Alanlarına yönelik obüs ve top atışları sürüyor. Bombasız günün geçmediği bölgede HPG kayıp vermedi, ancak yerleşim yerleri ve köylülere ait bahçeler zarar gördü.

Ayrıca sınır hattına yönelik askeri sevkıyat sürüyor. Mersin ve Batman'dan mühimmat yüklü askeri kamyonlar sınıra doğru hareket ediyor. Hakkari, Yüksekova'da ve Gaba 'da da askeri hareketlilik devam etmekte.

Türk Genelkurmay Başkanlığı, Hakkari Piriñçeken bölgesini 24 Nisan-14 Mayıs tarihleri arasında geçici güvenlik bölgesi ilan etti. (Erzincan)

Kürtçe yetmedi, TRT'den Arapça yayın...

AKP hükümetinin en iyi pazarladığı paketlerden açılım, yeni maceralarla yoluna devam ediyor. Daha önce Kürtçe yayın açılımı yaparak puan toplamanın hesabını yapan AKP hükümeti şimdi de Arapça yayın yapmaya başladı. Adı açılımla anılan her kesimin başına bin türlü felaketlerin geldiği şu günlerde Arap halkının da üstünde kara bulutlar dolaşmaya başladı. İmha ve inkâr politikasını süslü cümleler ve yaldızlı imgelerle örtmeye çalışsa ve önemli bir kesimin de aklını çelmeyi başarsa da yaşanan her gelişme makyajın biraz daha dökülmesine neden olmaktadır.

Dilini "özgür" bıraktığı Kürtlere azgınca saldıran devlet, açılım nidaları eşliğinde binlerce yurtsever gözaltına aldı, yüzlercesini tutukladı. İnkârın artık prim yapmadığı koşullarda bundan vazgeçilirse bile asimilasyona ağırlık verildiği ortadadır.

AKP eliyle yürütülen asimilasyon yalnızca Kürtleri değil, Arap, Laz, Çerkez, Ermeni ve diğer milliyetleri de içine alacak bir genişlikte ele alınmaktadır. Kullanılan alfabenin ve dilin Kürtçe, Arapça veya Ermenice olması dışında sözü edilen ulusun, azınlık milliyetinin kültürüne dair her şey hasırlı edilmektedir. Kültürler kendi dilleri kullanılarak tekipleştirilmek, asimile edilerek, Türkleştirilmek istenmektedir.

İşte bu zincirin son halkası da artık AKP'nin propaganda bürosu gibi çalışan TRT'nin Arapça yayınıdır. 4 Nisan günü yayın hayatına başlayan ve "El Türkiye" adı verilen kanalla içerde Arapların asimile edilmesi dışında ise Arap halklarının Türkiye'nin dolayısı ile ABD'nin politikalarına engaje edilmesi hedeflenmektedir. İlk duyulduğunda kulağa oldukça hoş gelen bu girişim iyi niyetli masum bir çabanın ötesinde anlam taşımaktadır.

Anlaşılan o ki TRT Şeş ile Kürtlerin, Romanların ve Ermenilerin karşı karşıya kaldığı saldırılardan sonra sıra Araplara geldi. (H. Merkezi)

Devletin adamı ol, yoksa ölürsün!

12 Nisan'da Ahmet Türk'e yönelik gerçekleşen saldırıyı kınamak için ülkenin birçok bölgesinde eylemler gerçekleştirildi. Yapılan saldırının kinandığı bölgelerden biri olan İstanbul'un Sancaktepe ilçesi Sarıgazi Beldesi'nde 13 Nisan'da yapılan eylemin ardından bölgede bulunan bir internet kafeye polisler tarafından baskın düzenlenmiş, bu sırada M.C isimli şahıs gözaltına alınmıştır. Gözaltına alınan M.C, önce Yenidoğan Polis Karakolu'nda ardından tedavi için götürüldüğü Kartal Devlet Hastanesi'nde ve son olarak sorgulanmak için götürüldüğü Samandıra Polis Karakolu'nda işkence gördü. Yaşadığı işkencelerle MC'ye bir boş kâğıt imzalatılmış ve ardından "Devletin adamı ol bize bilgi getir. Yoksa ölürsün" vb. tehditlerde bulunuldu. (İstanbul)

Kızıltepe intikam için yargısız infaz!

Mardin'in Kızıltepe ilçesindeki bir polis karakoluna yapılan silahlı baskın sonucu bir polis öldürülmüş, bunun üzerine polis geniş çaplı bir operasyon başlatmıştı. Bu operasyonlarda, baskını yaptığı iddia edilen kişilerle polis arasında yaşanan çatışmada iki kişi yaşamını yitirdi. Kızıltepe'nin Ersoylu Mahallesi'nde bir kulübede bulunan iki kişi polisler tarafından çarpaz ateşe tutuldu. Sonrasında kulübede meydana gelen patlama sonucu kulübenin paramparça olmasına rağmen hirsını alamayan polis, burayı çarpaz ateşe tutmaya devam etti. Çevredeki evler de polis kurşunlarına hedef olurken, öldürülen kişilerin cesetleri patlamanın ve kurşunların etkisiyle tanınmaz hale geldi. (H. Merkezi)

"Özgürlük ülkesi"nden manzaralar

Son dönemlerde T. Kürdistanı'nda artan operasyonlar ve beraberinde getirdiği "gizli" OHAL koşulları ile faşizmin doruklarında yaşayan TC'nin "açılım" masalı bir kez daha maske-sini düşürüyor! İHD Diyarbakır Şubesi'nin geçtiğimiz günlerde açıkladığı rapor da bu durumu gösteriyor. T. Kürdistanı'nda son üç ay içerisinde 6 bin 734 hak ihlalinin yaşandığını belirlediği açıklamada, bin 549 kişinin gözaltına alındığı ve 503 kişinin de tutuklandığı söylendi. Ayrıca 198 işkence olayı, 40 darp ve yaralananın da gerçekleştiği bölgede, bölge halkından 6 kişi öldürüldü ve 11 kişi yaralandı! Tablo böyleyken TC Başbakanı R. T. Erdoğan'ın ülkedeki "demokrasiyi" yeterli bulduğunu açıklaması, acaba "faşizm" kavramı ile "demokrasi"yi karıştırıyor mu sorusunu aklılara getirdi!

İşte bölgede son dönemde yaşanan bazı ge-

lişmeler:

* Ahmet Türk'e yönelik yapılan yumruklu saldırıyı ve Roj TV'ye yönelik baskıyı Mardin'de protesto eden 21 kişi hakkında soruşturma başlatıldı. Aralarında BDP il başkanının da bulunduğu 21 kişinin "suçu" ise yine "örgüt propagandası yapmak" ve "yasadışı slogan atmak"!

* Hakkari Yüksekova'da, TOMA denilen ve açılımı "Toplumsal Olaylara Müdahale Aracı" olan emniyet müdürlüğüne bağlı panzer, okul çıkışında yolda yürüyen Feyyaz Genç'e çarparak kaçtı. Genç hastaneye kaldırıldığında onu "yalnız bırakmayan" polis, silah çekerek ailesini tehdit etmekten de geri durmadı.

* Yaşadığı ekonomik sıkıntılardan kaynaklı memleketi Muş'tan Ankara'ya taşınan Aydın Arslan, mısır satarken "serseri ve ayaş takımı" olarak bilinen bir grup tarafından satır ve

biçaklı saldırıya uğradı. Hastaneye kaldırılan ve saldırganlar hakkında şikayetçi olan Arslan, tehdit almaya devam ederken; saldırganların karakoldaki ifadesinde "satırlarla saldırdık" demesine rağmen Sincan Savcılığı, "kovuşturmaya yer olmadığına" karar verdi!

* Giresun'daki Yaşmaklı Baraj inşaatında çalışan yaklaşık 100 Kürt işçiyi, ilçelerden topl-

nan 400 kişilik faşist bir grup, silah ve sopalarla saldırdı. Çok sayıda işçinin yaralandığı saldırıda, saldırganların inşaat-ta Giresunlulardan başka kimsenin çalışmasını istemedikleri için işçilerin bir kısmını rehlin aldığı öğrenildi.

* T. Kürdistanı'nda devletin Kürt halkına yönelik baskı yöntemlerinden biri de sağlık hizmetinin yok denecek kadar kısıtlanması... Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesindeki devlet hastanesinde kısa bir süre önce kadın doğum uzmanının istifa etmesinin ardından bu kez de hastanenin kalan 2 doktorundan biri de "mecburi hizmet" süresinin bitiminin ardından istifa etti! Bir ilçenin sağlığı, bir doktora kaldı!

*Mardin'de, Nusaybin Emniyet Müdürlüğü, aralarında BDP Mardin Milletvekili Emine Ayna'nın da bulunduğu 390 kişiyi; "Her an kırsala çıkabilir", "Fanatikler", "Parti etkinliklerine katı-

lıyor" gibi ifadelerle fişlediği ortaya çıktı! Fişlemede gerekçeler ise daha vahim: Newroz kutlamalarına katılmak, Uğur Kaymaz'ı katledenleri kınamak, 8 Mart Dünya Kadınlar günü etkinliklerine katılmak, toplumsal olaylara ilişkin basın açıklaması ve yürüyüşlere katılmak...

* "Özgürlükler ülkesi" TC'de "Anadilini serbestçe kullan, kim sana engel olur!" kampanyası kapsamında yeni bir gelişme yaşandı: Ağrı'da, bir ilkokulda 4. sınıf öğrencisi olan 10 yaşındaki Onur Tekin, sınıfta Kürtçe konuştuğu için öğretmen tarafından 1 TL'lik para cezasına "çarpıtıldı!" Parayı ödemeyi reddeden Tekin, bu kez de yine öğretmeni tarafından kaba dayığa maruz kaldı!

* Kürtçe konuşmak artık serbest biliyorsunuz! Bu yüzden, Diyarbakır'da anadilde eğitim hakkı ile ilgili eyleme katılan 4 öğrenciyi toplam 26 yıl 3 ay hapis cezası verildi. (H. Merkezi)

PVSK: Polisi Vazifedeyken Sakın Kızdırma!

Yolda yürürken, parkta otururken, arabayla evimize giderken ya da otobüste tıksık tıksık yoksulluk kokan mahalleimize iş yorgunu dönerken... Bir anda "üniformalı" kolluklar bitiverir ve burnumuza kadar sokulurlar: Kimlik! Eller ceplere dalar, çıkarır kimliklerimizi veririz. Yarım saat -o da en az- oyalanır elinde telsizle, "üniformanın" ve patronları olan devletin tüm kurumlarının verdiği desteğin güveniyle küçük bir otoriter devlet kurası anında! Her gün taciz edilirdi böyle, terör estirilirdi hayatımızda!

Özellikle "Polis Vazife ve Salahiyetleri Kanunu" (PVSK), bu terörün yaygınlaştırılması ve halkın üzerine kara bulut gibi çöküp kalması için birebirdir! Bu yüzden sık sık genişletilen bu yasa, bölgelere göre baskı yöntemlerinin artırılmasına da sahne oluyor. Her ne kadar bunun o yerin emniyet müdürünün "işgüzarlığı" olduğu iddia edilmiş, bu durumun tek nedeni yasadaki bilimsel olarak var edilen "esneklik"tir! Bu konu ile ilgili Erzurum Emniyet Müdürlüğü'nde yaşananlar

örneklerdir. (Taraflar, 19.04.2010)

Bazen de sadece taciz etmekle sınırlı kalmaz polis...

Devletin arkasında olmasından ve de kendisine PVSK ile "geniş yetkiler" vermesinden güç alan kolluk kuvveti, her an katılımı de olabilir! Adımız Emrah (Gezer) olur, Kürtçe şarkı söylememiz, kızdırır bir polisi, çeker vurur bizi! Erhan (Turan) oluruz, emniyet müdürlüğünün 7. katından aşağı atılırız! Tutsak oluruz, Mehmet (Kılıç) gibi, işkencede öldürülürüz! Yani kolluk kuvvetlerinin son iki yılda katlettiği 82 insandan herhangi birisi olabiliriz, hala öldürülme ihtimalimiz çok yüksek! "Suçlu, terörist vs." olmamıza bile gerek yok!

Geçtiğimiz günlerde bir sivil polisin sokak ortasında estirdiği terör, yaşama hakkının nasıl ayaklar altına alınabileceği "gerçeğini" hatırlattı! Polis "üniformalı" ve "kimliği"nin verdiği hak(!) ile **Umut Tamaç** adlı uyuşturucu bağımlısı ve şizofreni hastası genci, hakaretlerle darp ediyor.

Bununla da yetinmeyen ve devletin kendisine verdiği "geniş yetkiler" ile sınırlendikçe sınırlenen(!) kolluk, en sonunda halkın yaşama hakkının dahi kendi ellerinde olduğunu kanıtıncasına yere düşen genci kaldırarak başından kurşunluyor! Burası "meşhur" Kuşadası, sokak ortası... Güpegündüz gerçekleşiyor bu olay!

Olay sonrası "meslektaşları" tarafından çevredükilerin gazabından kaçırılan polis için ilk savunma Valilik'ten geldi. Hakkında "yakalama ve tutuklama" emri olduğu iddia edilen Tamaç'ın bıçak çektiği ve polisin de kendini savunduğu hikayesi anlatıldı yine! Oysa görgü tanıkları çocuğun artık teslim olduğunu, o sıra elinde bıçak olmadığını ve kendisine "öldürürüm seni" diye bağırarak polise çaresizce "öldürürüm seni" diye cevap verdiğini söylüyordu. Ayrıca Tamaç'ın ablası, kardeşi hakkında "yakalama ve tutuklama" kararının değil, ayda bir Adli Tıp'a "uyuşturucu kullanmadığına dair kontrole zorla götürülme" kararı olduğunu söylüyor. Sonra böl-

geye giden polis, esnafı ve diğer tanıkları "biz olsak, biz de aynı şeyi yapardık; dağın lan buradan" diyerek tehdit etti. Biliyoruz, siz olsaydınız, siz de aynı katliğı yapardınız! Ne de olsa Vali, Emniyet Müdürü, Başbakan vs. hepsi arkanızda! (H. Merkezi)

Hasta tutsaklara özgürlük çığılığı yoluna devam ediyor!

16 Nisan Cuma günü Taksim Tramvay durağında bir araya gelen kurumlar adına bu hafaki açıklamayı okuyan DİSK Emekli-Sen 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Kaşkar**, tek başına yaşamını idame ettiremeyen, yanlış tedavi edilerek ölüme sürüklenen hasta tutsakların tecrit koşullarında katledilmek istendiğine değindi.

23 Nisan "çocuk bayramında" tutsaklara özgürlük...

23 Nisan'da Taksim Tramvay Durağı'ndan başlayan eylemde ÇHD İstanbul Şubesi'nden Av. **Naciye Demir** başına bir açıklama yaptı. Türkiye'nin, dünyada çocuk bayramını kutlayan tek ülke olduğunu söyleyen Demir; aynı zamanda çocuk kaçırmaların, çocuk yargılamalarının, hapishanelerde çocuk nüfusunun en çok olduğu ülke olduğunu sözlerine ekledi. Açıklamada Maltepe Çocuk Hapishane'de bulunan çocukların işkenceye tabi tutulduğunu buna karşı çocukların açlık grevine başladığı ifade edildi. Basın açıklamasında 17 yaşındaki hasta tutsak Abdullah Akçay'ın ölüm döşeginde, hakkı olan özgürlüğe kavuşmayı beklediği belirtildi. (İstanbul)

Sincan F Tipi'nden Yeni İnciler...

Geçtiğimiz aylarda ziyaretçilere uygulanmaya çalışılan onursuz arama dayatmalarından sonra şimdi de kazanılmış haklarının uygulanmaması ve görüş sürelerinin kısıtlanması gibi sorunlar gündemde. Yeni alınan Danıştay kararına göre arkadaş görüşçüleri ve aile bireyleri aylık açık görüş yapabilecekken, tutsakların aldıkları görüş yasakları nedeniyle bu hak da gasp edilmekte. Danıştay'ın aldığı karara göre idari görüşlere yasak verilmez, disiplin cezaları sadece resmi tatilleri kapsar demesine rağmen Sincan idaresi bunu uygulamıyor!

Bunların dışında hücrelerde sınırsız kitap bulundurma hakları olmasına rağmen sadece 5 kitaba izin veren Sincan I No'lu F Tipi idaresi şimdi bunu üç kitapla sınırlamak için uğraşiyor. **Sincan'da hala yayınlar ya geç verilmekte ya da hiç verilmemektedir. Tutsakların sorunlarını anlattıkları mektuplar okuma komisyonu tarafından ya yollanmamakta ya da tamamı karalanmaktadır!**

Ağırlaştırılmış müebbetlerin havalandırma süreleri, tedavi engelleri, telefonda tekmiil sorunu gündemdeki yerini korumakta. İçerden tutsaklar gerekli suç duyurularında bulunmakta ama bunlar tek başına yeterli olmayacaktır, yapılması gereken dışardan da onlara destek olmak bu haklar ve diğer sorunlar için birlikte mücadele etmek. İçerde ve dışarda tecriti durdurmanın yolu birlikte mücadelede geçiyor. (Ankara'dan bir İK okuru)

Mapusluk, bu ülkede sürgünle özdeşir adeta!

"Mapusluk, bu ülkede ne zaman, nerede olacağı bilinmezliğini taşır olmuştur hep. Ve sürgünle özdeşir adeta. Şafak vakti uykudan ani bir baskınla uyandırılıp eşyalarını bile alamadan bir başka şehrin, kasabanın hapishanesinde gözünü açmandır. Kitaplarda böyle yer etmiştir. Şimdi ise en fazla bir gün öncesinde bilme şansının verilmesidir! Kendilerini ifade etme imkânı verilmeden zorunlu yolculuklara çıkarılmaları. Ve ailenin, akraba ve dostlarının nerede yaşadığının bir önemi, hükmü yoktur!" diye anlatıyor, tutsak Partizan **Hasan Gülbahar**, sürgün sevkleri... Kendisi de, tutsak **Ercan Binay** ve **Cihan Deniz Tarak** ile birlikte kısa bir süre önce kaldığı Kandıra F Tipi Hapishane'den **Samsun Bafra T Tipi Hapishane'**ye sürgün edilmişti. Gülbahar, gazete-

Sürgün sevklerine tepkiler sürüyor

17 Nisan günü **Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen Tutuklu Yakınları Birliği (TUYAB)**, bir basın açıklaması yaptı. Açıklamayı okuyan **Semiha Kız**, tutsakların ikametini dikkate alınmadan sürgün edildiklerini, bunun da hem tutsağı hem de aileyi mağdur ettiğini söyledi. **Kız; hapishanelerdeki baskının, işkencenin son zamanlarda çok sistemli bir şekilde yürütüldüğünü belirterek, özellikle iletişim hakkına dönük saldırıların yoğunlaştırılarak, tutsağın dışarıyla irtibatının tamamıyla kesilmesinin amaçlandığına dikkat çekti. 50'ye yakın hasta tutsağın tahliye edilmesi gerektiğinin vurgulandığı açıklama sonrası tüm hapishanelere siyah kartlar yollandı. 19 Nisan günü de, Taksim Tramvay Durağı'nda toplanan Tecride Karşı Mücadele Platformu (TKMP) F tipi hapishanelerdeki uygulamaları protesto etti. Platform adına açıklamayı okuyan **Fahrettin Keskin**, hapishanelerdeki tecridin, hem tutsağı hem de aileye yönelik bir işkence olduğunu belirtti.**

mize bir mektup göndererek, son süreçte devletin hapishanelerde uyguladığı sürgün sevk saldırılarından ve kendilerinin sevk sırasında yaşadıkları hak gasplarından bahsetti.

Gülbahar, 3 Nisan sabahı, protestolar eşliğinde hücrelerinden alındıklarını ve iki günlük yolculuğa içinde yalnızca 3 oturak olan bir ring aracı ile yola çıktıklarını; "araç küçük" denilerek, birçok eşyalarını hücrelerinde bırakmaya zorlandıklarını söylüyor. Ayrıca kendilerine, iki gün süren yol boyunca işe olarak yalnızca bir yarım ekme ve bir piknik reçel verilerek aç bırakıldıklarını anlatan Gülbahar; hapishaneyeye getirildiklerinde sürgün sevkleri protesto için bir haftalık açlık grevi yaptıklarını ifade etti. Hapishanede 5 kitap sınırlaması olduğunu söyleyen

Gülbahar, istemelerine rağmen Günlük, Evrensel, Birgün gibi gazetelerin kendilerine verilmeyeceğini de aktarıyor.

Son zamanlarda devletin hapishanelerdeki yönelimi olan sürgün sevklerle, birçok tutsak, ikametini dikkate bile alınmadan mağdur ediyor; özellikle siyasi davalardan tutsak düşenler bu uygulamalara maruz kalıyor. Devrimci, demokrat, yurtsever tutsakların hedef seçildiği bu uygulamada en bilinen yöntem; tutsakların; gerici, faşist damarları bulunan bölgelerde adli tutsakların yoğun olduğu hapishanelere sevk edilmesi... Böylelikle TC; tecridi yoğunlaştırmayı, tutsakları yalnızlaştırmayı ve hapishane bölgesi ile adli tutsak noktalarından tutsaklar üzerinde baskı oluşturmayı hedeflemektedir.

İntihar Değil Cinayet!

3 Nisan tarihinde İzmir Kırıklar Hapishane'de "intihar" etti denilerek hastaneye kaldırılan ve 10 Nisan günü "şiddetli travmaya bağlı beyin kanaması" sebebiyle yaşamını yitiren **Mehmet Kılıç**'in otopsi raporu açıklandı. Alınandan itibaren kafasının arkasından tamamına yakınında kafatası kırığı bulunduğu, beyin zarının altında ve beyinde ciddi zedelenme, beyincikte kanama olduğu, vü-

cutunda morluk ve kesikler bulunduğu ortaya çıktı. Bu şekilde ambulansla değil, ring aracıyla hastaneye getirilen ve demir sandalyeye kelepçelenen Kılıç hastanede de bilinci kapalı olmasına rağmen yatağa kelepçelendi.

Olayda adı geçen jandarmaların ifadelerindeki çelişkilerden, Kılıç'ın bıraktığı "intihar" mektubundaki yazının kendisine ait olmamasından ve son olarak da otopsi raporunda yer alan bilgilerden yola çıkan aile adli işlem yapılması için başvuruda bulundu. (H. Merkezi)

Güler Zere'nin durumu ağırlaşıyor!

na "izin verdim!" Bu bir öç almaydı. Bu, faşizmin sınıf kininin dışı vurumuydu.

Doktorların artık uza yaşamasına ihtimal vermediği ve egemenlerin "iştahta" ölümünü beklediği Zere, yoldaş ve dostlarının dayanışmasından aldığı moral ve motivasyonla hayata tutundu. Ancak aradan geçen aylar, Zere'nin iyi olmayan sağlığını giderek kötüleştirmiş, kemoterapiye ara verilerek Zere'nin ilaç tedavisi kesilmişti. Avukatı Taylan Tanay'dan aldığımız bilgilere göre, tedavisine yeniden başlanan

Zere'nin durumu oldukça kritik durumda!

Şu an hapishanede, en iyi ihtimalle de bir hastanenin izbe, penceresiz mahkum koşusunda kalan 50'ye yakın hasta tutsak bulunmaktadır. TC, Zere örneğinde yaşadığı gibi tutsakları ölümün kıyasına sürüklemektedir. Özellikle F tipi saldırıları sonrası buralarda yoğunlaşan ve özellikle devrimci tutsaklara yönelik bu "sessiz ölüm" politikasına karşı güçlü bir kamuoyu yaratmak gereklidir! (İstanbul)

139 Ermeni Aydın Nerede?

Tolga Baykal Ceylan, 2004 yılında kaybedildiğinde her yere başvurulan anneye, "maceracının biriydi, sınırı aşarak Bulgaristan'a gitti" denildi, ancak Bulgaristan o isimde birinin orada bulunmadığını açıkladı. Anne Ceylan ise, o günden sonra Cumartesi Annelerine katılarak, oğlunun akıbetini öğrenmek için mücadele etti. Cumartesi Anneleri 264. hafta da Ceylan'ın akıbetini sordu. Açıklamaya katılan Av. Eren Keskin, "Türkiye'de hu-

kuk sistemini işkenceyi sorgularken bunun bir devlet politikası olduğunu hiç unutmamak gerekiyor" dedi.

Cumartesi Anneleri 265. haftalarında 24 Nisan 1915'te İstanbul'da kaybedilen 139 Ermeni aydının nerede olduğunu sormak için bir araya geldi. Bu coğrafyada muhaliflere ve farklı kimlikte olanlara karşı gözaltında kaybedilme politikalarının o dönemde İttihat ve Terakki ve gizli örgütü Teşkilat-ı Mahsusa eliyle, şimdi de Özel Harp Dairesi ve JTEM eliyle yürütüldüğünün vurgulandığı eylem açıklamanın ardından son buldu.

(H. Merkezi)

Gülsuyu halkı: "Halkın gücü bazları yenecek!"

Mahallemizde bir baz istasyonunun fark edilmesiyle, bölgede yaşayan

halk, baz istasyonun kaldırılması noktasında tepkilerini göstermeye başladı. Mahalle halkının ilk tepkisi bina sahibine oldu. Daha sonra mahalle halkı ve halktan okurlarımız bir araya gelerek, mahallede baz istasyonlarının olumsuz etkileri üzerine bilgilendirme çalışmaları yaptılar. Kahvehanelere, sokaklara, sitelere baz istasyonlarının zararları hakkında bilgilendirme yazıları asıldı. Beşer kişilik gruplarla sözlü bilgilendirme çalışmaları yapıldı.

18 Nisan Pazar günü, mahalle halkı, bir basın açıklaması düzenledi. Açıklama önce-

sinde okurlarımız ve mahalleli birlikte

dövizler hazırladı. Dövizlerde "Türkselin bazları öldüremez bizleri", "direnen halk kazanacak", "halkın gücü bazları yenecek", "baz istasyonu ya kalkacak ya kalkacak" yazılıydı.

Yürüyüş esnasında kitlesellik daha da arttı. Özellikle kadınların tepkileri görülmeye değerdi! Eylemimiz üzerine bina sahibi istasyonu iptal edip, baz istasyonunu kaldıracağını söyledi.

Biz mahalle halkının bazlara karşı mücadelesi, imza kampanyamızla sürüyor. Şu ana kadar 4 bin civarında imza toplandı ve toplanmaya da devam ediyor.

(Gülsuyu İK Okurları)

14 yıl boyunca hapishanede tutulan ve bu tutsaklık döneminde kanser hastalığına yakalanan Güler Zere, yoldaşları ve dostlarının dayanışması sonucu, devletin elinden çekip alınarak, tahliye olmuştu. Ancak devlet, hiçbir yenilgiyi kolay kolay kabul edemedi! Bu, faşizmin "terstii" Bu yüzden de Zere'yi ancak ölüm sınırına gelene kadar, bir hastanenin morgunun hemen yanı başında bulunan mahkum koğuşunda günlerce tuttu. Bu yüzden hastalığı son evresine gelip de, ölümün kıyasına vardığında 2009 yılının Kasım ayında tahliye olma-

“Uluslararası yardım kuruluşları Afrika kıtasında 40 milyonu aşkın kişinin açlıkla karşı karşıya olduğunu belirtiyor.” (10.04.2010, Günlük)

Kapitalizm öncesi toplumlarda açlık sorunu, var olmasına karşın kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizmde olduğu gibi, hiçbir toplumsal evrede bugünkü kadar yaygınlaşmış ve yoğunlaşmamıştır. Emperyalizm dünya ekonomisini yeniden düzenlediği neo-liberal politikalar (1980’li yıllarda) ekseninde açlık 1990’lı yıllarda giderek artmaya başlamıştır. Zira bu yeni ekonomik düzenleme ile yarı-sömürgelelerdeki sömürü artırılmıştır.

Açlığın yoğunlaşmış yaygınlaşması

Dünya ekonomisinin yeniden planlanması emperyalizmin devasa üretimi ve stokları için yeni pazar alanlarının açılması üzerine oturtuyordu. Bu nedenle yarı-sömürge ülkelerin emperyalizme daha da bağımlı hale getirilmesi gerekiyordu. Bu ülkelerin emperyalist planları dışında pazara üretim yapmasının engellenmesi gerekiyordu. Bu temel üzerinde şekillenen neo-liberal politikalar başta birçok Afrika ülkesi olmak üzere tüm yarı-sömürgelelere Yapısal Uyum Programları adı altında uygulandı. Bu programlar sonrası birçok Afrika ülkesi kendisine yetebilirliğini yitirdi. Emperyalizme bağımlılığı artırdı. Tarımsal üretimi gerileyen birçok Afrika ülkesinde açlık kronik bir vakaya dönüştürüldü.

Dünya tarım üretimini ve ticaretini ÇUŞ'lara (Çok Uluslu Şirket) bağımlı hale getiren Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) Tarım Anlaşması neo-liberal politikaların merkezleştirilmesiydi. Yarı-sömürge ülkelerin tarımsal üretimini emperyalizmin denetimine altına alıyordu. Ve tarım ticaretini serbestleştiriyordu. Böylece yarı-sömürgelelerin hem tarımsal üretimi hem de tarım ticareti kısıtlandı. Üretemeyen ve ürettiğinin ticaretini yapamayan birçok Afrika ülkesi bugün açlık sorunuyla karşı karşıya. Açlık toplumsal boyuta ulaşmış uluslararası bir sorun haline getirildi.

Tarım Anlaşmasının hedefi yarı-sömürge ülkelerin tarımsal üretimini uzun vadede ÇUŞ'ların denetimine almak. Bu büyük oranda başarılı. Yarı-sömürgelelerin tarımsal üretimi emperyalistlerin Pazar ihtiyacına göre şekillendirildi. Tarım anlaşmasının sonucu olarak birçok Afrika ülkesinin ve birçok yarı-sömürge ülkenin kendi gereksinimini karşılayacak tarımsal üretim yapamaz hale geldi. 2008 Nisan'ında Orta Amerika, Güneydoğu Asya ve Afrika'nın birçok ülkesinde gıda krizi yaşandı. Bu kriz gıda isyanlarına neden oldu. Yaşanan bu kriz büyük bir çabıyla iklim değişikliği, küresel ısınma gibi ucube nedenlerle açıklanmaya çalışıldı. Gerçek, Tarım Anlaşmasının bir sonucu olarak bugün dünya tarımsal üretimi ve ticaretinin 30 büyük ÇUŞ'un denetiminde olmasında saklıdır.

“Zenginlik sefaleti, sefalet zenginliği yaratır.” (Marks)

Açlık sorununun nedeni kimi zaman kötü yönetim ve yöneticiler oldu. Kovuldu bu insanlar, darbelerle hükümetleri devrildi. Seçimlerle yönetim tazelandı. Dünya Gıda ve Tarım Örgütü (FAO) başkanı J. Diouf “siyasi irade eksikliği” olarak açıkladı. Açlık sorununun nedeni son olarak küresel ısınma ve buna bağlı olarak iklim değişikliği olduğu söylendi. Bu nedenler ortaya her konulduğunda peşinden “çözüm”ler de sunuldu. J. Di-

ouf açlığı “kabal edilemez” ilan ederek daha fazla yardım talebinde bulundu. Uluslararası sözleşmelerde var olan gıda güvencesi, sağlıklı yaşam, gıda yardımı gibi maddelerin daha etkin kullanımı “çözüm” olarak ortaya atıldı. Böylece insanlığından soyunmuş ağzından salyalı akan Kerberusların* açlık çeken ve ölen insanlar üzerinden kendilerini aklama ve sistemi yenileme çabalarına bir yenisi daha eklenmiş oldu. Ortaya konulan bu “çözüm” açlık sorununun devam ettirilmesiyle eş anlamlıdır, sorunun çözümüyle değil.

Egemen sınıflar tüm araç ve gereçleriyle, tüm hünerleriyle ne kadar çok saptırmaya çalışırlarsa çalışsınlar, açlık sorununun nedeni var olan sistemdir. Kapitalizmdir. Kapitalizmin doymak bilmeyen aşırı kâr hırsıdır. Burjuvazinin üretim araçları ve toplumun tüm zenginliği üzerindeki özel mülkiyetidir. Bu nedenlerle üretilen meta belli bir kesimin elinde toplanırken, diğer tarafta insanlar açlık-yoksulluk ve sefalet içinde yaşamaya mahkum edilir. Bir tarafta gıda isyanları, açlık yaşanırken diğer tarafta Japonya stoklarında 1,5 milyon ton pirinç, daha fazla kâr için bekletilir. Bir tarafta elit kesim sefa içinde yaşarken diğer tarafta insanlar açlıktan ölür.

Açlığa karşı devrimci mücadele

Malthus, o ünlü teorisinde açlığın,

Açlığın dili olmaz, yoksulluğun vatanı...

kaynaklara (yani üretime) karşın nüfusun (yani tüketimin) fazla olmasından doğduğunu belirtir. Burjuva ideologları açlığın yukarıda açıkladığımız esas nedenlerini gizlemek için sarıldıkları bu teoriyi FAO Başkanı Diouf “açlık sorununun yok edilmesi için ekonomik ve teknik olanaklarımız var” diyerek, FAO verileri de “tahıl üretimindeki artış dünya nüfusunundaki artıştan yüzde 50 fazladır” diyerek çürütmektedir. Açlık sorununun nüfusa bağlı olmadığını kanıtlamaktadır bu sözler.

Açlık sorunu, her türlü ekonomik ve teknik olanaklara rağmen kapitalizmin plansız üretimi, aşırı kâr hırsı ve özel mülkiyetin varlığı nedeniyle insanlığı tehdit eder hale gelmiştir. Kapitalizm doğası gereği tüm olanaklarını açlık sorununun çözümü için değil, sermayenin gelişip güçlenmesi için kullanır.

Kapitalist sistemde yoğunlaşmış yaygınlaşmış açlık üretim ve tüketim araçlarının özel mülkiyetinin kaldırıldığı, sömürünün sona erdiği, planlı üretimin yapıldığı, herkesten yeteneğine göre alınıp emeğine göre verildiği sosyalizmde çözüme kavuşur.

Fakat bugün açısından açlık sorunu karşısında devrimciler başta yarı-sömürge ülkelerin tarımsal üretimini çeşitli anlaşmalarla kısıtlayan, ÇUŞ'ların denetimine bağımlı kılan, emperyalizmin Pazar ihtiyacına göre şekillendiren her türlü anlaşmanın tasfiye edilmesi, uygulamaların sonlandırılması talebini daha güçlü dillen-

dirmelidir.

Sisteme karşı mücadelenin bir parçası olan ekonomik mücadele yöntemleri kullanarak geniş kitlelerin bu sorun etrafında örgütlenebilmelerinin zemini yaratılmaktadır. Bu kapsamda çeşitli biçimlerde ekonomik örgütlenmeler kuruluş işlevli hale getirilebilir. Bugün bu yöntemi daha çok devlet yoksul ve aç insanlarla sisteme yedeklemek, oy toplamak için “sosyal yardım” adı altında kullanıyor. Dergahlarda, tarikatçılar ümmet eksenli görünüp yardım dernekleri (Deniz Feneri gibi) adı altında yapıyor. Kimi reformist örgütler bu yöntemi “belediye sosyalizmi” mantığına denk gelen bir biçimde uyguluyor. Reformist yaklaşımlara düşülmeden ekonomik örgütlenmeler emekçi halkı yaşadığı sorunlar etrafında hem onlara yardım edebilecek hem de devrim mücadelesine yönlendirebilecek bir işlev kazandırılarak bir örgütlenme aracı olarak görülmeli, kullanılmalıdır.

Açlık sorununa karşı mücadele 1990'larla birlikte daha fazla aciliyet kazanmış ve emperyalizme karşı mücadelenin dolaysız bir unsuru haline gelmiştir. Dolayısıyla açlık sorununa, gıda krizlerine ve tarımın ÇUŞ'lara bağımlı hale getirilmesine karşı mücadele devrimcilerin acil görevleri arasında ele alınması zorunlu hale gelmiştir. Çeşitli araç ve yöntemlerle bu soruna karşı mücadele vazgeçilmezdir.

* Mitolojide üç başlı köpek

→ Uluslar arası yardım örgütleri Malawi, Zimbabve, Zambiya, Lesotho, Swaziland ve Mozambik'te 20 milyon kişinin açlıktan ölmek üzere olduğunu açıkladı.

→ Etiyopya ve Eritre'de 11 ila 15 milyon kişi açlık ve AIDS tehlikesiyle karşı karşıya...

→ Zambiya'da 3 milyon insan 174 bin, Malawi'de 3.3 milyon insan 208 bin ton gıdaya ihtiyaç duymakta...

→ Zimbabve'de 6.7 milyon insan ciddi açlık tehlikesi altında yaşıyor.

→ 1 milyar kişi günde 1 dolardan az kazanıyor. Hindistan nüfusunun yüzde 78'i (850 milyon kişi) günde iki dolarla geçinmeye çalışıyor.

→ 2006'da 850 bin kişi açlıkla boğuşurken, 2009'da bu rakam 1 milyar 20 milyona ulaştı.

→ 1 milyar insan temiz içme suyundan, 3 milyar insan sağlıklı yaşam koşullarından yoksun durumda.

→ Dünyada her gün açlık ve bunun yarattığı nedenlerden dolayı ölenlerin sayısı ortalama 50 bin...

→ Her çocuktan biri yetersiz beslenme ve sağlık sorunları nedeniyle ölüyor. Çocuk ölümleri günde 20 bini bulurken yılda 2 milyonu aşılıyor.

→ Ekonomik krizin sonucu olarak Afrika'da 30 ila 50 bin arası bebek açlıktan ölüyor.

→ ABD'de her yıl üretilen gıdanın yüzde 25'inden fazlası israf ediliyor. Sadece 1995 yılında çöpe atılan gıda miktarı 43 milyon dolar.

→ Dünyanın zengin nüfusu (yüzde 2) dünya servetinin yarısına sahip.

→ Bill Gates'in serveti (50 milyar dolar, Kosta Rika'nın milli hasılasına eşit, Mozambik'ten 30 milyar dolar, Haiti'den 32 milyar dolar, Somali'den 44.5 milyar dolar fazla.

Meftayı nasıl bilirdiniz?

Ankara Sıkıyönetim Mahkemesi Başkanı **Ali Elverdi**, 18 Nisan gününde yediği yemeğin nefes borusuna kaçması sonucu boğularak bu dünyaya veda etti.

Sıradan bir tuğgeneralin ölümünü tartışılır kılansa şüphesiz tarihe not düşen icraatlarıydı. Çizilen senaryonun bir figüranı olmanın ötesinde bir çapı, ağırlığı ve kapasitesi de bulunmayan Elverdi'yi böylesine ünlü kılan, ülkemiz devrimci hareketinin sembolleşen isimlerinden **Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan**'ın yargılama adı altında çıkarıldığı mahkemenin başkanı olmasıydı. Denizlerin mahkeme diye karşısına çıkarıldığı cellatların başı olarak idam kararını okuyarak kalemi kırmıştı!

Ölümü bile ancak idam sehpasına gönderdiği üç yiğit devrimci ile ilişkisi olduğu için gündeme taşınan bu hilkat garibesinin yaşamı, kabul etmek gerekir ki bir göz atmayı hak ediyor! Yaşamını karanlıklar içinde adeta bir vampir gibi geçiren ve yurtseverlerin, devrimci ve komünistlerin kanı ile beslenen, aydınlıktan ölesiye korkan bu şahsiyetin yaşam öyküsü eminiz ki bizlere çok şey öğretecektir.

Ali Elverdi kimdir?

1924 yılında Bursa'nın Mustafa Kemalpaşa ilçesinde dünyaya gelen Ali Elverdi, liseyi bitirdikten sonra Harp Akademisi'ne girdi. 12 Mart 1970 Askeri Faşist Cuntası'nda Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 No'lu Askeri Mahkemesi Başkanlığı'na yaptı. Darbe sırasında gösterdiği

Azınlı bir halk düşmanıydı, unutmayacağız!

üstün sadakatini ve işlediği büyük suçların mükafatı olarak Süleyman Demirel'in başkanlığındaki Adalet Partisi'nden Bursa milletvekili olarak meclise girdi.

Basını sık sık huzuruna çağırarak bilgi ve tecrübelerini paylaşmaktan yorulmak nedir bilmeyen Elverdi, 15 Kasım 1974'te Son Havadis gazetesine verdiği demeçte şöyle buyurmuştu; “Türkiye’de demokrasiyi yaşatmak Cumhuriyeti ebedileştirmek amacıyla kanının son damlasına kadar çalışacağım.” Aynı gazetede yayımlanan bir başka röportajında şöyle kükrüyordu; “Türk Ordusu sol azınlıklara müsaade etmemiştir, etmeyecektir. Komünizm propagandası fikir hürriyeti değildir.”

İki dönem AP milletvekiliği yapan Elverdi 1980'de “Bu vatana kast edenler” adıyla bir de kitap yayımladı. Hukukçu olmadığı halde Ankara Sıkıyönetim Mahkemesi'nin başkanlığına yapan Elverdi, öldürmeye de idam cezası verilir diyerek engin hukuk bilgilerini utanmadan, sıklıkla dilendiren ve kısasa kısas anlayışını savunan bir görev adamıydı.

O yaşamını halkın düşmanlığına adadı...

Ali Elverdi'nin kuşkusuz en büyük hizmeti ve suçu Deniz Gezmişlerin idam edilmesinde aktif bir rol oynamasıdır.

O görevini yerine getiren sıradan bir memurun, askerin ötesinde bundan zevk alan ve devrimcilere ve komünistlere karşı korkunç kin duyan bir askerkdi.

THKO davasından mahkemeye çıkarılan 18 devrimcinin kalemini kıran ve bunu yaparken büyük bir sevinç duyan Elverdi'nin halk düş-

manlığı sınırsız, itaati ise köpekçeydi. O bir hâkim, yargıç değil cellâdın ta kendisiydi. Mahkeme kürsüsünden aşağı inerek Denizlerin ve yoldaşlarının ipini çekmeye can atan azgın bir halk düşmanıydı.

O sadece insanları korkutabildiğinde ve emirleri yerine getirildiğinde mutlu olan bir zavallıydı. Duruşmalar sırasında devrimcilerin yasağlara karşı direnişe geçmesi üzerine mahkemelerin ortasında çığlık çığlığa “**Hepinizi vurdururum**” diye bağırırmaktan çekinmeyen biriydi.

Tıpkı Denizlerin yargılandığı mahkemenin ilk gününde “Kahrolsun Amerika, Yaşasın sosyalizm” sloganını haykırarak devrimcilere ağzından tükürükler saçarak hakaret eden ve “Hala mı sosyalizm?” diye bağırarak işkenceci İstanbul Sıkıyönetim Komutanı **Faik Türün** gibi...

Tıpkı 1943'ün 30 Temmuz akşamı Van'ın Özalp ilçesinde kaçakçılık yaptıkları iddiası ile gözaltına alınan 33 Kürt köylüsünü kurşuna dizdiren General **Mustafa Muğlalı** gibi...

Elbette her halk düşmanı katliamları sadece görevi olduğu ve emir verdiği için yerine getirmez! Nefreti ve kini yüreklerinde duyumsadıkları ve görevin ötesinde bundan mutlu oldukları açıklar. Ali Elverdi, görevini böyle yapan halk düşmanlarındandı. Denizlerin idam kararını verdikten sonra görevi olmamasına ve orada bulunma zorunluluğu bulunmamasına rağmen Ulucanlar'a giderek infazı izlemiştir. Hem de Deniz'in, Yusuf'un ve Hüseyin'in karşısına geçerek bir ağaca yaslanarak ve sigarasının dumanını keyifle tütürerek! Yusuf'a Deniz'in idamını, Hüseyin'e de Yusuf'un izlettiren zihniyetin bir parçası toprağın bağrına almaktan utanacağı biriydi o.

Denizlerin idam sehpasına yürürken devrim ve halka olan bağlılıklarını, davaya sarsılmaz inançlarını, bizlere ilham olan duruşlarını, bugün sevgi ve büyük bir saygıyla andığımız gür seslerine, haykırışlarına şaşırın ve bunu beyin-

lerinin yıkandığı propagandasına malzeme yapan bir zavallı Elverdi.

İdamdan sonra “**Ben yalnız adli değil siyasi kararlar da verdim**” diyerek gerçekleştirdiği katliamıyla övünen de odur.

1987 yılında Nokta dergisiyle yaptığı söyleşide mecliste bekleyen yüzlerce idam davasının bir an önce infaz edilmesi yani asılması ile olayların durdurulacağını söyleyen katıksız bir faşist, Nazi artığı bir askerkdi.

Yaşayan kimdir gerçekte ölen kim?

Elverdi'nin menziline ulaşamasa da devrimci adalet, halkın adaleti az mahkeme de kurmadı. Elbette bunlar gerçek mahkemelerdir, hâkimleri ve yargıçları doğru karar verebilecek kadar hukuk bilenlerdi.

Sayırsız halk düşmanı, işkencecinin halkın adaletine ifade verdiği ve cezasına razı olduğu da bilinen bir gerçektir. Devrimci adaletin çarkları da, işlemeye devam etmektedir. Denizlerin idealleri her gün bir kapıyı çalmakta, bir sohbetin konusu olmakta yeni yürekler ve yüzlerle tanışmaktadır...

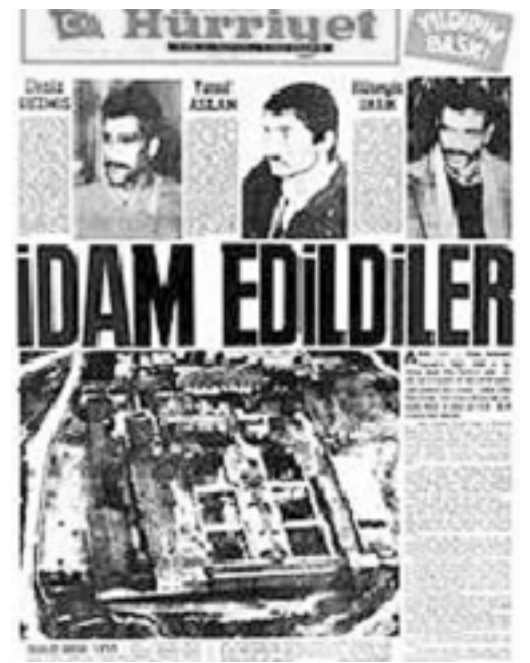
Kuşkusuz bu ölümün acısını atatacak, sigınacağımız bir limanımız daha var. Neyse ki Denizler yine imdadımıza yetişti ve bizi tıpkı uğruna yaşamlarını verdikleri emekçileri kucakladıkları gibi kucakladı.

Ali Elverdi'nin idamı ile kendince ortadan kaldırdığını düşündüğü Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in o gülümseyen yüzü bizlerin acısını bir nebze olsun dindirmektedir.

Ali Elverdi ve emri verenler tarihin sayfalarına kalemi yazmaktan utanacağı, defterin taşımak istemeyeceği kara harflerle geçecektir/geçmiştir.

Elverdi ve benzerleri emekçi halkımız tarafından lanetle ve zulmün, faşizmin çıplak gerçeği olarak anılacaktır.

Oysa ki Denizler; işçilerin, köylülerin, ka-

dınların, gençlerin bilincine birer kahraman olarak kazınmıştır. Onlar emekçi halkımızın yüreğinde ulaşılamayacak bir köşede taht kurmayı başardı. Aradan geçen 37 yıla rağmen halkımız Denizleri sevgiyle ve her gün artan bir ilgiyle anmaktadır.

Denizler ülkemiz devrimci hareketinin en önemli isimleri olarak tarihin en güzel yerlerinden birinde durmuş emekçi halkımıza ilham kaynağı olmaktadır. Toprak ana onları bağrına basmış, onlardan aldığı canı suya, toprağa ve üstünde taşıdığı emekçilere sunmuştur. Tohum toprakta tava durmuş ve binler olarak yeşermiştir.

Ali Elverdilere en büyük cezayı belki de her 6 Mayıs'ta adeta bir sel gibi akarak Karşıyaka Mezarlığı'nı dolduran yığınlar ve her yanı dolduran resimler vermektedir.

Halkın yüreğine kök salmış bir fidan yok edilebilir mi?

Yaşayan kimdir gerçekte ölen kim? Ali Elverdi ve amirlerinin anlamadığı da budur...!

Samatya'da Direniş; Öğretiyor, değiştiriyor, geliştiriyor...

Önceki sayımızda yaklaşık 6 aydır maaşları alamayan **Samatya Hastanesi'nin Deprem Güçlendirme Bölümü**'nde çalışan işçilerin haberine yer vermiştik. İşçiler maaşlarının ödenmemesi üzerine şantiyeden çıkmayarak direnişe geçmiş ve taşeronun iş yapmasını da engellemiştir. Uzunca bir süre burada bekleyen işçilerin sesi Sağlık Emekçileri Sendikası'nın konuya ilişkin bir basın açıklaması yapması ile kamuoyuna yansımıştır.

İşçi-Köylü gazetesi olarak bu eylemden hemen sonra şantiyeye gittiğimiz ama bulamadığımız işçilere nihayet 1 Nisan'da Ankara'da ulaşmayı başarmıştık. İşçiler ilk eylemlerini 7 Nisan'da çatıya çıkarak gerçekleştirmiş, böylelikle daha geniş kesimler işçilerden haberdar olmuştu. İşçilerin hakları için yürüttüğü mücadele eylem, basın açıklamaları ve çeşitli eylem biçimleriyle devam etmektedir.

Sürecin başından itibaren omuz omuza yürüdüğümüz işçilerin hak arama mücadelesi sürüyor. Bizler İşçi-Köylü gazetesi çalışanları olarak bu süreçte işçilerle birlikte yaşadıklarımızı kısaca paylaşmak istiyoruz.

Taşeron-devlet elele, işçiler köle...

Samatya işçilerinin başlattığı direniş, başta İstanbul Valiliği olmak üzere taşeronları da oldukça rahatsız ediyor. Öyle ki, hemen her gün polis ve şirketin tehditlerini alıyor işçiler. Örneğin işçileri "**Onların direnişi varsa bizim de elbet yapacaklarımız vardır**" diyerek tehdit eden Cihan İnşaat'ın sahibi Esra Süslü'ye Samatya işçisinin cevabı sert oldu. İşçiler yaptıkları basın açıklamasında Süslü'ye meydan okuyarak, kararlılıklarını gösterdiler ve "hodri meydan" diyerek "**bizlerin kaybedeceği bir şey yok, asıl onlar bizden korksun**" şeklinde konuştular.

Direnişin başladığı günden itibaren gerek yüklenici firma R.T. gerek Cihan İnşaat ve gerekse de Hastane Başhekimi'nin vaatleri ve saldırıları devam ediyor. Örneğin R.T. ve Cihan İnşaat bugünlerde işçilere bireysel olarak para teklifi yapıyorlar. Parça parça direnişi yıpratmaya hedefleyen bu yöntem, belli yönleriyle başarıya ulaşmış bulunuyor. İlk günden bugüne sayı anlamında değerlendirildiğinde direniş sürdüren işçi sayısında ciddi bir azalma yaşanmadığı görülebilir.

Sınıfın içinde olmak...

Direnişin başarıya ulaşabilmesi için elimizden gelen çabayı göstermeye çalışan bizler bu süreçte önemli bir deneyim edindik.

Üretimden gelen güçlerinin tam olarak farkına varamayan işçiler, verilen mücadelenin yalnızca ekonomik temelli olmasından kaynaklı, yaşanan sorunlardan daha çabuk etkilenip kırılmalar yaşıyor. İnşaat sezonunun açılmasından kaynaklı, gidip başka yerlerde çalıştığında, buradan alacağından daha çok para kazanacağını düşünen işçilerden bazıları, direnişe hiç katılmayarak veya yarıda bırakarak gittiler. Kallardan ise, patronun vaatlerinden veya polis pankartları indirin "rica"sından etkilenen-

Gençlik işçi sınıfının yanında olmalıdır!

Bundan kısa bir süre önce TEKEl işçileri özlük hakları ve insanca bir yaşam için Ankara'ya gelmiş, 78 gün boyunca Ankara'nın soğuşuna polis baskısına, açlığa boyunca egmemişlerdi. Ama sendikaların işçilerin ve yanında olmamasının sonucunda ise çadırlar sökülülmüş, Ankara'dan ayrılmışlardı. Sendika 1 Nisan kararı alıp Ankara'dayız demişti. 1 Nisan'da Ankara'ya gelen TEKEl işçilerine polis biber gazıyla, copla müdahale ederek dağıtmıştı.

Şimdi ise sıra emeklerinin karşılığını alamayan **Samatya Eğitim ve Araştırma Hastanesi**'nde çalışan işçilere gelmiştir. İşçiler 6 aydır maaşlarını alamamışlardı, güvensiz koşullarda çalıştırılıyordu. Buna son vermek için iş bırakma kararı aldılar. İşçilere destek vermek, yalnız olmadıklarını anlatmak için onları destekledik. Direnişin başından bu yana işçilerle gece gündüz birlikte olup, onların yaşadıkları zor koşullara bizde ortak olduk.

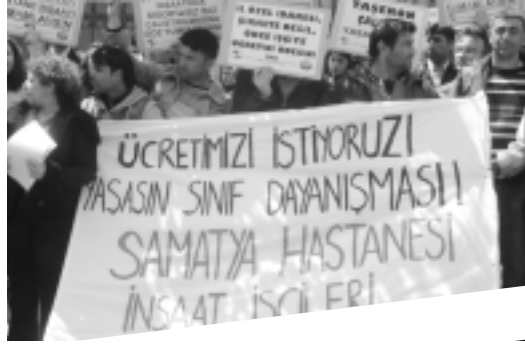
ler oldu.

Bunun dışında feodal bağların (çalışanların büyük kısmı akraba), bölümlerin ayrı ayrı olmasının (elektrik, mekanik vs.) yarattığı durum yine işçilerin üzerinde olumsuz etki yaratan diğer unsurlardı. Bu nedenle bir ekibin parasını almasıyla (bir miktar nakit ve senet şeklinde) işçiler arasındaki birlik de bir anlamda bozulmuş oldu. Aradaki birliğin bozulmasının sebeplerinden bir diğeri ise patronun birçok şeyden haberdar olmasından kaynaklı işçilerin birbirlerine olan güvensizliğinin artmasıydı.

TEKEl'den sonra "açılım" Samatya'da

Ancak işçilerden birinin "**bundan sonra çalıştığımız yerlerde işçileri örgütleyeceğiz**" şeklindeki söylemi, bütün olumsuzluklarına rağmen direnişin birçok şey öğrettiğini de gösteriyor.

Bu süreç içerisinde işçilerin direnişte olan diğer işçilere, hakkını arayan insanlara ve devrimcilere karşı bakış açılarının da belli oranda değiştiği görülüyor. Yine işçilerden birinin daha öncesinde MHP Gençlik Kolları Başkanı olması, 1 Mayıs'ta yaşanan linç girişimlerinde aktif olarak yer alması, ancak bu yılki 1 Mayıs'a kendisinin de katılacağını söylemesi bu değişimin en belirgin örneklerinden bir diğeri. "**Keşke iş bıraktığımız ilk andan itibaren eylemlere başlasaydık**", "**bundan sonra başımıza böyle bir şey gelirse ne yapacağımızı biliyoruz**" demeleri de haklarını ancak direnerek alacaklarını öğrendiklerine işa-

ret ediyor.

TEKEl işçilerinin Ankara'daki direnişinde sıkça vurguladıkları "**asıl açılım burada**" söylemleri Samatya'da da kendisini gösteriyor. Egemenlerin sınıfı bölmek adına en etkili silahlarından biri olan şovenizmin; Diyarbakır, Niğde, Kayseri, Sinop vs. illerden gelen işçiler üzerinde etkisi yok denecek seviyede. Bu süreç içerisinde edindiğimiz olumsuz izlenimlerin giderilmesi, olumlu değişikliklerin ise daha ileriye evrilmesi bizlerin burada ve bundan sonra yaşanacak olan direnişlerde daha etkin ve buradan öğrendiklerimizi hayata geçirerek sınıf mücadelesine daha fazla kanalizolmamızdan geçiyor.

Önemli olan sınıfın kazanımıdır...

Değirmemiz gereken konulardan bir diğeri ise desteğe gelen kurumların yaklaşımaları. Gelen kurumların direniş başarıya ulaştırmaktan daha çok "kendilerine adam örgüt-

me", "benim dediğim olsun" veya "diğer kurumlardan önce davranayım" şeklindeki yaklaşımları bunlardan yalnızca bazıları. Bu düşüncelerle hareket eden kurumlar, ortak bir irade koymak yerine birbirlerinin yokluğunu fırsat bilerek çalışmalar yürütmüş ve böylelikle işçilerde bir kafa karışıklığı oluşmasına sebep olmuştur. Sendikal mücadeleyi tamamen yadsıyan, işçilerin öz örgütlülükleri olan bu alanlara karşı tepkisel yaklaşımlarını sağlayan kimi kurumlar, sendikadan gelen avukatlara dahi kuşkuyla yaklaşılmaya sebep olmuştur. Sendikaların mevcut durumlarının işçilere anlatılarak buralarda örgütlenip, sınıf çıkarılarını gözeterek bir anlayışın hayata geçirilmesini sağlamaya vurgu yapılması gerekirken, bu alanların direkt yadsınması işçilerde "**kimse kimseye karşılıksız iyilik yapmaz**" düşüncesinin oluşmasına neden olmuştur.

İşçilere rağmen değil, onlarla direniş!

Kendisini direniş komitesinin kurulması aşamasında da gösteren bu davranışlar, işçilerin komiteyi ciddiye almamasına neden olmuş ve kitabı şeylerin şabloncu bir tarzda (yemek gelmeyen bir yerde yemek komitesinin olması gibi) hayata geçirilmeye çalışılması, gülünç bir durum da oluşturarak komiteyi daha da işlevsizleştirmiştir.

Komite oluşturulurken, komiteye seçilen kişilerin işçilerin iradesiyle değil, komiteyi

oluşturan kurumun belirlemesiyle "atanması", patronla iş birliği içerisinde olan şantiye çavuşu komiteye dahil edilirken elektrik bölümünün komitede yer almaması, komiteye olan güveni sarsmış ve işçilerdeki demokrasi anlayışının gelişmesini sağlayacak olan komite seçimlerinin anti-demokratik bir şekilde yapılması yanlış algılayışlara yol açmıştır.

Verilen sözlerin tutulmaması da yaşanan sorunlardan birisidir. Gelen kurumların işçiler arasındaki dedikodu akışını körüklemesi ise yapılan yanlışlardan bir diğeridir.

Samatya ve dayanışma kültürü!

Samatya direniş, devrimcilerle işçi sınıfı arasında yaşanan uzaklığın, yabancılığın kendini hissettirdiği bir direniş de oldu aynı zamanda. Devrimci hareketin, özellikle krizin halkı iyiden iyiye yoksullaştırdığı bugünlerde yaşanan hak gasplarına karşı harekete geçmesi bir yana; direnişe geçen işçi ve emekçilerle dayanışma noktasında dahi ne kadar eksik kaldığı görülmektedir. TEKEl direniş sırasında biz devrimcilerin dayanışma kültürünün zayıflığı, "geç kavrama" ve "geç harekete geçme" zaaflarından sıyrılmadığı görülmektedir.

Samatya'da da yaşanan elbette çok farklı olmadı! Canı yanan, 6 aydır maaşını alamayan inşaat işçilerinin inşaatın tepesine çıkarak, militan bir eylem sergilemesine rağmen bundan heyecanlanmayan "devrimciler" olarak "duyarsız" kalınabili. İşçilerden biri olmak ya da onlarla direniş beraber örgütleyecek dayanış-

Egemenlerin sınıfı bölmek adına etkili silahlarından biri olan şovenizmin; Diyarbakır, Niğde, Kayseri, Sinop vs. illerden gelen işçiler üzerinde etkisi yok denecek seviyede.

ma pratiği bir yana, "klasikleşen" flama ve dövüzlü bir ziyaretin bile yapılmayışı, birçok devrimci hareketin bu konudaki durumunu ortaya koymaktadır. Devrimci hareketin bu eksikliği, elbette emek örgütleri diye bilinen sendikalarda da yansımaları bulunuyor.

Sendikal haklar için can pahasına sokakta mücadele verirken, şimdi ise sendikal mücadelenin küçük bir azınlığı oluşturuyor olmamız (devrimciler olarak), sınıf mücadelesine uzaklığımızın hem sonucu hem de nedenidir! Belirtmek gerekir ki, özellikle TEKEl süreci ile birlikte tüm renkleri ile açığa çıkan konfederasyonlar ve sendikaların koltuk ve rant sevdasına, işçi sınıfının çıkarlarına sırt dönmelerinin nedenlerinden biri de devrimci hareketin bu mü-

Samatya işçilerinin başlattığı direniş, başta İstanbul Valiliği olmak üzere taşeronları da oldukça rahatsız ediyor. Öyle ki, hemen her gün polis ve şirketin tehditlerini alıyor işçiler.

cadele içinde yaşadığı zayıflıktır. İşçi sınıfı ile işçi olamayan bir devrimci, sendikaların ve onun içinde sınıf için mücadele etmenin önemini kavramayacak, kendine her zaman "öncelikli" gündemler yaratacağıdır. Sınıftan, sınıf çalışmasından kopuş, devrimin "ayakları havada bir ütopya" haline getirilmesine neden olacak ve durmadan saldıran devletin "marjinal grup" yaftalamaları karşısında halkın gözünde meşrulaşamamaya neden olacaktır.

Direnişe bakışımız nasıldı?

İşçi-Köylü gazetesi olarak uzun süredir tartıştığımız gündemlerden biri olan işçi direnişlerinin yanında bulunmak ve onlarla beraber sürecin örülmesi Marmaray, İSKİ direnişleri üzerinde şekillenen bu tartışmalarımız Samatya direniş ile birlikte hayat bulmuş oldu. Samatya direnişinin örülmesinde onlarla birlikte yer alıp onlarla birlikte tartışmak ve onlara rağmen değil onlarla birlikte karar alarak politik ilişkilerimizi geliştirdik. Tabii ki her şeyden önce onların yaşama koşullarını onlarla birlikte paylaşmak, onlarla birlikte açlığı göğüslemek işçiler üzerinde olumlu bir iz bıraktı. Davaların açılabilmesi için gerekli maddi kaynağı yaratmak için bir hafta boyunca işçilerle kurumları dolaştık. İlişkimizin olduğu partilere, gazete ve televizyonlara ulaştık.

Bizim başından itibaren bakışımız **işçilerin iradesine saygı göstermek ve direnişin başarıya ulaşmasının** en önemli nokta olduğu şekildeydi. Önerilerimizi ve direnişe dair düşüncelerimizi işçilerle tartıştık ancak son karar elbette işçilerin olmalıydı. İşçilerin bir araya gelerek gelinen noktayı tartışmasını ve kararların ortak alınmasını teşvik ettik.

DDSB'den Samatya'ya ziyaret...

Direnişlerin önemli bir ayağı da dayanışma eylemleridir...

15 Nisan Perşembe günü, Samatya Hastanesi inşaatı yakınında biraraya gelen Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB), buradan flamalarıyla Samatya işçilerinin bulunduğu binaya yürüdü. Sloganlarla işçilerin işgal ettiği binaya giren DDSB'yi, işçiler, alkışlarla karşıladılar. Koşullarda oturan DDSB'liler, işçilerle sohbet edip, onların sıkıntılarını dinlediler. (İstanbul)

Sistemin sunduğu iş olanakları kadını kurtarmanın değil

Emperyalizmin ardı arkası kesilmeyen krizleri yoksul, emekçi sınıflar içinde en çok kadınları etkilemektedir.

ABD'de patlak veren ve hemen her ülkede etkisini gösteren 2009 krizi de tüm dünya ezilenleri arasında en çok kadınları etkilemiştir/etkilemektedir. Uluslararası Çalışma Örgütü ILO'ya göre 2009'da kriz nedeniyle en az 22 milyon kadının daha işsiz kalabileceği açıklanmıştı. (9 Mart 2009 Cumhuriyet Gazetesi)

Ekonomik yapıda emekçiler cephesinde yaşanan her olumsuz gelişme; kadının daha fazla işsizliğe, yoksulluğa, açlığa mahkum edilmesini, kadının daha fazla şiddete, tacize, tecavüze maruz kalmasını, uyuşturucu ve fuhuş batağına sürüklenmesini ve kadının daha fazla intihara yönelmesini beraberinde getirmektedir.

Kadına böyle bir yaşamı reva gören sistemin yine kadını "kurtarma, özgürleştirme" adı altında gerçekleştirdiği her projenin, değişikliğinin, uygulamanın esas amacı da kendi değirmenine su taşımaktır.

Bugün ekonomik kriz ile ilk işten çıkarılanların kadınlar olduğu biliniyor. Tabi bunun kadın emeğinin daha çok kayıt dışı çalıştırılarak sömürüldüğü Türkiye gibi ülkelerde istatistiki veriler ile tam olarak ortaya konması bir hayli zor! **Türkiye'de çalışan her 4 kadından 3'ü kayıt dışı çalışıyor.** Bu nedenle ne işe girmeleri ne de çıkarılmaları hakkında sağlıklı bilgilere ulaşmak zor. Başlangıçta üzerlerinde en azgın sömürüyü uygulayabildikleri, en pervasız yöntemler ile haklarını gasp ettikleri, ucuza çalıştırdıkları kadınlara hemen çıkış yolunu göstermeleri burjuvazinin zararına gibi görünmektedir. Oysaki kadın emeğini ucuz iş gücü olarak sömürerek sermaye birikimlerini arttıran kapitalizmin bu kaynağın boşa çarçur edilmesine göz yumması doğasına aykırıdır! Peki evine gönderilen kadından beklentiler kocasına iyi bir eş ve çocuklarına annelik yapmak ile sınırlı olmadığına göre tekrar ev içi yaşamda geleneksel kadın rolünün kendini üretmesinde burjuvazinin kazancı nedir?

"Yedek işsiz kadın ordusunu" her an yeni taleplerle ve tırpanlanan haklarına itiraz etmek için karşılarına dikilen erkek çalışanlara karşı tehdit amaçlı ellerinde tutmaya çalışıyorlar. Kadınların her türlü haktan yoksun, en kötü çalışma koşullarına boyun eğen olmalarından ötürü, kimi zaman bunun sadece tehdit olarak kalmadığı da görülmektedir. Erkeğin ücretinin neredeyse yarı fiyatına emeğini kiralaayan kadın, çalışırken sigorta, sağlık, ulaşım, izin günlerinin kullanımı vb. sosyal hakları en az talep eden olduğu gibi örgütlenip, hakkını aramak için sendikacı olmak da neredeyse "akıllarına" gelmeyebilir.

TÜİK'in verilerinden yapılan hesaplamaya göre **"Krizde kayıt dışı çalışan erkek sayısı azalırken, kayıt dışı çalışan kadın sayısında artış görülmektedir.** 2009 Ekim ayı itibarıyla bir önceki yılın aynı dö-

Burjuvazinin evde oturan kadını sermayeye bağımlı kılarak üretime sokmasının başka bir yolu da **Mikro Kredi Projeleridir.** Öncelikle dünya çapında yoksullukla mücadele etkin bir "çözüm" yöntemi olduğu ileri sürülen Mikro Kredi Uygulamasının Nobel Barış ödüllü mimarının açıklamalarından bu projenin amaç ve hedeflerinin ne olduğunu görelim. Bangladeşli ekonomist **Muhammet Yunus** "...Hiçbir şeyi olmayan, korku içinde yaşayan, kendilerini sisteme bağlı hissetmeyen, insanların bu alanda (terör faaliyeti kastediliyor) çalışmalarının olduğunu bilmekteyiz. Siyasi ve ekonomik adletsizliği insanları bu alandaki yönlendirmeye doğru ittiğini düşünüyorum. Bu duyguları yaşayan insanlar, sistemin sorunlarını çözmediğini görmekte ve sistemin ötesinde kendi sorunlarını çözmeye çalışmaktadırlar. **Mikro Kredi Uygulamasıyla insanlara si-**

sınfça el konmasıdır. Ve aldığı krediyi ödeyebilmek için borç sarmalı içine çekilen kadının "girişimci" kılınarak kapitalizme bağımlılığının artırılmasıdır.

AB destekli bu projeler hayata geçirilirken ortaya atılan başka bir saptama da girişimci kadının, kadına yönelik şiddeti bitireceği yönündedir. TOBB Kadın Girişimciler Başkanı **Aynur Bektaş:** "Kadın Statüsü Genel Müdürlüğü'nün Türkiye çapından yaptığı araştırmaya göre her 10 kadından 4'ü eşinden fiziksel ve cinsel şiddet görüyor. **İçinde bulunduğumuz küresel krizin sosyal ve ekonomik sonuçlarının en fazla kadınlarımızı etkileyeceğini tahmin etmek hiç de zor değil...** TOBB Kadın Girişimciler Kurulu olarak gördüğümüz bu konuya, kadınların ekonomik özgürlüklerini sağlayıp kendi ayakları üzerinde durabilmelerini, ekonomik kalkınmaya dahil olmalarını ve sosyal bireyler olarak topluma kazandırılmalarını sağlayarak yani onları birer girişimci olarak yetiştirerek katkıda bulunmak için çalışıyoruz." (26 Kasım 2009 Radikal gazetesi) şeklinde düşüncelerini ifadelemiştir.

Kadınlar, girişimci yapılarak aile içi şiddetten, töre=namus cinayetlerinden, mahalle baskısından, intihardan, ev işlerinden, çocuk bakımından bir çırpıda kurtulacak! Ne mutlu bize!

Peki bu mekanizmanın sürekliliği sağlanmayıp da; güncelci bir gelir edemeyen, girişimcinin "ağa babalarına" karşı kaşık yarıştırmayacağını gören kadının sisteme dair umudunun kırılmasına karşı yeni projeleri var mı?!

Başta da söylemeye çalıştığımız gibi burjuvazi hiçbir hamlesini "insani" merkeze alarak gerçekleştirmez. Onun merkezinde daima "daha fazla kâr" vardır. Tıpkı **hak gaspı ve özelleştirme salvalarına karşı Novmed, Desa grevlerinde olduğu gibi Ankara'da TEKEL işçisi kadınların günlerce ortaya koyduğu direnişle tüm hamleleri boşa çıkarılmaya mahkum edilecektir!**

emeğini gasp etmenin projeleridir

namine göre kayıt dışı erkek istihdamı 0.2 puan gerileyerek, % 38.6 olurken; 15 milyon 848 bin erkek çalışanın 6 milyon 118 binini kayıt dışı çalışanlar oluşturdu. Bu dönemde kadınlarda kayıt dışılık oranı 0.3 puan artışla % 59.5'ten % 59.8'e çıkarken, 3 milyon 690 bin kadın çalışanın kayıt dışı istihdam ettirdiği belirlendi." (18 Ocak 2010 Radikal gazetesi)

Burjuvazi, böyle uysal, çalışkan üretici bir gücün evde oturup ataerkilliğin bahsettiği "ulvi" görevlerle ömrünü tüketmesine asla razı olmayacaktır! Bu atıl gücü "sosyalleştirmek, güçlendirmek, girişimci ruhlarını geliştirmek" boyunlarının borcudur!

Son yaşanan ekonomik krizle birlikte daha önce hiç çalışmamış birçok kadın da eşinin her an işinden olabileceği kaygısıyla ça-

alışma hayatına atılmıştır. **Tabii 7 milyon kadının okur-yazar dahi olmadığı Türkiye'de vasıflı bir işte çalışabilecek, gerekli eğitimden yoksun olan kadınların iyi bir iş fırsatı yakalamaları ve hatta bundan bahsetmek bile söz konusu değildir.** Böyle olunca; doğallığında kadınlar yapabilecekleri "en iyi iş" olarak görülen işlere yönelmektedirler. Bunların başında ev-iş yeri temizliği, çocuk-hasta bakımı, evde parça başı/fason üretim yapma dışarıya örgü-dikiş-nakiş yapma ya da günün birlik işler gelmektedir. **BETAM** (Bahçeşehir Üniversitesi Ekonomik ve Toplumsal Araştırma Merkezi)'ın yaptığı araştırmaya göre 2007-2008 Aralık döneminde kadın istihdamının yıllık artışın 243 binlik ezici çoğunluğu hizmet sektöründe gerçekleşti. Bu rakamın kriz sonrası daha da arttığı bir gerçek.

mit vermekteyiz." (23 Şubat-8 Mart 2007 İşçi-köylü gazetesi "Her Madalyonun Bir de Öteki Yüzü Vardır") şeklinde projenin hedeflerini kısaca ifade etmektedir.

"Sosyal Sorumluluk" adı altında dağıtılan Mikro Kredinin esasta verilme nedeni ise en yoksul, en ücra yerlere kadar girerek, buraların sermayeye olan bağımlılığının pekiştirilmesinin hedeflenmesidir. Yoksulluğa ve işsizliğe sürüklenen emekçi kitlelerin düzene olan tepkilerinin önü kesilmek istenmektedir.

Mikro Kredinin hedef kitlesine kadınları da almasındaki amaç ise, yoksul kadınlar arasındaki dayanışma ilişkilerinin piyasada metalaştırılmak istenmesidir. **Kadının özverili ve fedakar bir çalışmayla, dışından tırnağından arttırdıklarına asalak**

Tecavüz vahşetine "şehrin adı çıkmasını" kalkını...

Son günlerde bir haber var gazete ve televizyonlarda! Duyduğumuzda "**bu kadar da olmaz**" dedirten, ama gerçekliği karşısında dehşete düşüren, içimi-zi acıtan ve bir o kadar da öfkeliydim! Peki, neydi bizleri bunca dehşete düşüren olay?

Siirt'te 7 kız çocuğu; iki yıl boyunca aralarında, esnaf, öğrenci, öğretmen, asker, polis ve kamu görevlilerinin de bulunduğu yaklaşık 100 kişi tarafından tecavüze uğradı! Siirt'teki birçok insan tarafından bilinen olayın bir sır gibi saklanmasının nedeni neydi acaba?

Namus adına cinayetlerin işlendiği, yüzlerce kadının katledildiği bir ülkede böylesi bir olayın saklanması tabii ki bir nedeni vardı; bu neden tam da erkek egemen sistemin özünde yatıyordu. Kadınları bir meta gibi alıp-satan bu anlayış ona dediği her şeyi yapmaktaki, ancak bunu yaparken de kendisini mümkün olduğu kadar "korumaya" almaktaydı. Yani sorun toplumsal yapılanmadığı ve dolayısıyla bu onursuzluğu yapanların "korunması" gerekiyordu.

Feodal değerleri kadının köleleştirilmesi adına kullananlar, iş kendilerinin zevkine geldiğinde o en önem-

li/göstermelik değerlerini bir kenara bırakıp namusluluklarıyla namus avına çıkıyordu. **Tabii devletin bu konuya yaklaşımı da bu "insan"ları cesaretlendiren bir yerde durmaktaydı.** Daha önce de benzer olayların yaşandığı bu ülkede devlet bu kişileri desteklercesine hiçbir ceza vermemişti! Tıpkı geçtiğimiz yıllarda Mardin'deki bir çocuğa tecavüz eden kişilerin 7 yıldır davalarının bitmemesi veya tecavüz edilen çocuğun ailesine geri verilerek töre cinayetine kurban gitmesi gibi.

Ayrıca Siirt Valiliği ve polise defalarca dilekçe verilmesine rağmen, olaya müdahale etmeyip, Valinin "**brakin gösteri ve bölücülük yapacaklarına fuhuş yapınlar**" demesi bunun bir göstergesi niteliğinde! Devletin diğer kurumları ve kişileri de aynı "hassasiyeti" göstererek "**Evet, maalesef ilimizde böyle bir şey yaşandı, bunlar münferit olaylar ancak bu Siirt'imize mal edilmemel!**" (Siirt AKP ve CHP Milletvekilleri) şeklindeki söylemleri aslında her şeyi açıklar nitelikte.

Son olarak Sosyal Hizmetler Müdürünün söylediği; "**maalesef kurumlarımızda böyle olaylar yaşanmakta ancak insanın olduğu yerde böylesi şeyler olması normal**" şeklindeki cümlesi tam da doğru noktaya tekbül etmekte. Ancak bir farkla! **İnsanın değil, özel mülkiyetin olduğu ve kadının bir meta olarak görüldüğü bir sistemde böylesi olayların yaşanması bizzat acı, fakat önüne geçilemediği sürece "normal"!**

Esra Öldü, Namus Temizlendi!

Töre cinayetleri ile bu topraklarda her yıl onlarca kadın katlediliyor. Katledilen kadınların kanyla, ailelerin "namusları temizlenirken"; kadınları sadece kendi istediklerini yapmak zorunda olan "varlıklar" olarak gören ataerkil sistem de bu kandan besleniyor. Bu kadınlardan biri de **Esra Ekinci.** Yaklaşık 5 ay kadar önce, sevdiği Cihan Nur Kaya ile kaçarak evlenen ve Ağrı'ya yerleşen Ekinci, 22 Nisan tarihinde kardeşi Ferhat Ekinci tarafından öldürüldü. Ziyaret bahanesiyle ablasının evine gelen ve 5 gün burada kaldıktan sonra gideceği gün "namusumuzu kirlentin" diyerek ablasını bıçaklayarak öldüren Ekinci, ablasının yaralı haldeyken çıkardığı sesleri ablasını arayarak telefonla dinletti. Ailesinin namusunu temizlediğini böylelikle "tescilleyen" Ekinci, törenin gereğini yaparak aktığı kanla "erkekliğini" kanıtlamış oldu! (H.Merkezi)

Sendikalar da sistemin erkek egemen zihniyetini taşır!

Toplumda her alanda var olan **kadına yönelik ayrımcılık**, emek örgütü olarak bilinen sendikalarda bile yaşanıyor. Gazetemizde daha önce çeşitli araştırmalar ve röportajlar yaparak, bu konu ile ilgili bir dosya hazırlamıştık. (İşçi-köylü, sayı: 60-61) Sendikadaki örgütlü kesimin azalması ve bu oran içinde kadın işçi-emekçi sayısının ise daha aşağılarda olması, kadının sendikadaki haklarını (toplu sözleşmelerde kadınlık haklarının da dâvatılması, yönetimde, kurullarda kadınların yer alması için teşvik çalışmalarının yapılması, kota uygulamaları vs.) savunmasını engellemektedir. Tabii, bu tablonun vahametini arttıran en önemli etkense, **sistemin yasalarından beslenen sendikaların sistemin erkek egemen anlayışına da sahip olududur.**

Sendikalar; genelde, sendikacı kadınlar açısından sendika içinde hiçbir engel

olmadığını savunur; ancak ev, aile, çocuk vs. gibi "sorumluluklarıyla" ikinci plana itilen ve sendikada da cinsiyetçi yaklaşımlara maruz kalan kadın için özel bir çalışma da yürütmezler. Hatta sendikaların en gericisinden en ilerisine hiçbirinin tüzüğünde kadın haklarına dair, genel-geçer kelimeler dışında, hiçbir ibare yoktur. Bu durum, kadının sendikadaki örgütlenme oranını elbette düşürmektedir.

Cinsiyetçi ve ataerkil bakış açısı ile hazırlanan sendika tüzükleri, duruma daha net bakabilen sendikacı ve sendikacı kadınları elbette rahatsız ediyor. Bu haksızlığa

karşı harekete geçen kadınlar **Cinsiyetçi Sendika Tüzüklerine Karşı Kadın Platformu**'nu kurarak, mücadele etmeye başladılar. Konu ile ilgili bir açıklama yapan DİSK'e bağlı Konut İşçileri Sendikası Genel Başkanı **Nebile İrmak Çetin:** "**Bizim emeğimizin temsil edildiği kurumlarda var olmamız kendi emeğimiz, kimliğimiz, bedenimiz üzerinde söyleyecek sözün de bize ait olduğu konusunda da mutlaka sendika yönetimlerinde bütün kademelerde bir tek yönetim değil, temsilci kurulundan tutun şube yönetimi, denetimi ve bu konfederasyona kadar yansımaları bulması gerekiyor**" dedi. (H. Merkezi)

GÜVENCELİ ÇALIŞMA HAKKI İSTİYORUZ

Kapitalist sistemin krizi; egemenlerin elinde maşa rolü oynarken, krizin en ağır yükünü çeken kadınlar oluyor. Krizin faturasını ilk işten atılmalarıyla, evde çalışıp ama emeğinin hiçe sayılmasıyla, her ne kadar çabalasa da ezilen kimliğinden öne geçemeyen artı işgücü olarak görünen kadınlar her zaman her koşulda dezavantajlı oluyor.

Kartal Kadın Platformu bileşenleri, kadın emekçilerin son günlerde artan biçimde maruz kaldıkları çalışma hakkı gasplarına karşı eylem yaptı. Mersin'de hamileliği gerekçe gösterilerek işten çıkarılan sağlık işçisi **Fatma Baytar**'la dayanışmak ve kadınların güvenceli çalışma hakkını talep etmek için düzenlenen eylem Kartal Vergi Dairesi önünde başladı.

Kadınlar, Bankalar Caddesi'nde konuşmalar yaparak çalışma hakkı, sosyal güvence ve kreş taleplerini Kartal halkıyla buluşturdular. Bildiri dağıtımına özellikle kadınların ilgisi yoğundu. Ardından akşam saat 18.30'da Kartal Meydanında "**İşten çıkarmalara son, güvenceli çalışma hakkı istiyoruz**" başlıklı basın açıklaması okundu. Açıklamaya sağlık işçisi kadınlar katılırken erkek işçiler de kadınlara temsili destekle bulundu. Açıklamada güvenceli iş talebi öne çıkarken, hamileliğin işten atma gerekçesi olamayacağı vurgulandı. Kadın ve erkek işçilerin toplam sayısı baz alınarak işyerlerine kreş açılması talep edildi. (Kartal)

Sessiz bir parti işçisi

1990 yılına bir görevi yerine getirmeye çalışırken düşman tarafından katledilen M. Ali Elalmış, en kötü koşullarda dahi kendisine verilen görevi yerine getirerek örnek bir komünist olarak ölümsüzleşti. M. Ali Elalmış'ın şehit düşmesine neden olan dolandırıcı M. Kemal Taymaz 1991 yılında Partizanlar tarafından ölümlü cezalandırıldı.

Adı **Mehmet Ali ELALMIŞ**'ti. Mardinli Arap milliyetinden yoksul bir ailenin çocuğuydu. Bir yoksulun olabileceği kadar mütevaziydi. Sefalet düzeyinde yoksul olmasıydı onu devrimci düşüncelere karşı duyarlı kılan. Hamal babasının bir araya gelmez yoksul iki yakası, sefalet dolu aile yaşamıydı yüzünü gökyüzüne çeviren neden.

Kendisiyle ilgili birkaç satırı bile aşmayan sınırlı yazı, onun yoksul yaşamının geride kalanları olarak algılanabilir. **Onunla ilgili geride kalan, sıra nefeslerinin yaşamlarında göze batmayan özellikler kadar sessizdi.**

Onu 12 Eylül öncesi Demirciler Çarşısı'nda işçilik yaparken tanıdım. Ortanın altında boyu, sürekli gülümseyen yüzü güzel bir insan, dost bir emekçi olduğuna ilk bakışta anlatıyordu. Ona devrimi ve devrimciliği anlatımda duyarlı ve ilgili yaklaşımını dün gibi anımsıyorum. Söylenenleri anlamaya, anladıklarını başkalarıyla paylaşmaya çalışıyordu. Her hafta sonu çalışma içinde kirlenen, pas içindeki iş elbiseleri çıkarılır temiz elbiseler giyilirdi. Ve sonra küçük esnafların, işçilerin gittiği kahvehanelere gidilirdi. Orada devrimin ve Proletarya Partisi'nin propagandası yapılırdı. Her bir yoldaşımız mutlaka işçilerin oturduğu masalara

dağılarak otururdu. Böylece kahvehane-nede çeşitli semtlerden ve başka iş kollarından olan işçilerle tanışılır, tanışma sohbetleriyle başlayan konuşmalar devrimin ve partinin propagandasıyla devam ederdi. Hemen her hafta onu gidilen kahvehanelere Mehmet Ali yoldaş hafta içinde de uğradı. Ve onunla mutlaka yeni bir emekçiyle tanışmış olarak karşılaşırdık. “Köşede bucakta kalmış” sessiz ünsüzler, garibanlar, ezginlerle bu kadar kolay tanışan onlarla bu kadar kısa sürede dost olan çok az yoldaşın olduğunu belirtiyim. Belki farklı tabaka ve kesimlerden emekçilerle tanışmak için başka yoldaşların belli olumlu özellikleri olabiliyordu ancak en sessiz, kimsesiz, sahip-siz, “köşede kalmış-kaybolmuş” insanlarla en rahat ve en kolay tanışan, onlarla dostluk kuran yoldaşların başında gelirdi. Bunun neden olduğu o kadar çok açık ki. **Her kuş kendi sürüsüyle uçar.** Mehmet Ali yoldaş da kendi sürüsüyle uçardı. Onun en belirgin özelliği buydu.

O, yoksulların en yoksuluydu...

Devrimci yaşamı da onun bu özelliğini değiştirmedi. Her yoldaş halkla ilişki kurmada, olanaklar yaratmada

belli düzeyde sıkıntı yaşarken, onun en az sıkıntı yaşadığını belirtiyim. Sobacı, demirci, kalaycı, çırak ve kalfaları, tuğ-la yapımında içki fabrikasında çalışan işçilerle, simitçi, tatlıcı çocuklarla, işsiz yoksul insanlarla tanışan, onlara yönelik devrimci propaganda yapan yoldaşlar içinde mutlaka Mehmet Ali yoldaş vardı.

Amed, yoksulluğun direnişin tarihi şehri... Nasıl ki Dersim'de devrimci faaliyet yürütmek bir ayrıcalık ve onur-sa tarihi Amed şehrinde de devrimcilik yapmak onur ve şereftir. Amed halkının kendine özgü güzellikleri ve is-yankâr devrimci özellikleriyle ayrı bir yerde durduğunu her Amed'de faaliyet yürüten her devrimci rahatlıkla söyleyebilir. Bu toprakların çocukları mazlumdur. Dostuna dost düşmanına düşmandır. Puşluk, kalleşik, hayınlık yazmaz kitabında. Yoksuldur ancak bir o kadar da onurludur. Mertliği, yiğitliği sinanmayacak kadar gerçekçidir. Sokak ve duvarlarına yazılacak kadar yalındır yaşamı. Bedenleri (surları) kadar eskidir direnişi ve isyan geleneği. Sevdiklerine kul olur. Saygıda kusur bilmez.

Bu toprakların devrimcilerinden biri olan Mehmet Ali yoldaş aslen Mardinli idi. Ancak onun kişilik özel-

liklerine rengini veren Diyarbekir (Amed)'in mert ve yiğit özellikleriydi, onun toprağının rengiydi üzerinde taşıdığı izler. Yoksulluk ve yolculuk içinde geçen yaşamı boyunca bazen tek başına kalsa da o devrimci iddiasında hiçbir zaman vazgeçmedi. Yıllarca ağır zindan koşullarına, en barbar işkencelere rağmen devrimci kimliğinden asla ödün vermedi. O güzel gülen gözleriyle mazlum durumuyla her zaman onurlu bir partizan kalmasını bildi.

Nerede kalmıştık?

Toplumsal yaşamın ağır ve zor koşullarını, devrimci mücadelenin sayılmayacak çile ve dert dolu ağırlığını her defasında ölüm pahasına yaşamasına rağmen “**Nerede kalmıştık**” diyecek çok az sayıda yoldaşlardan biriydi. Evet yoldaş, “**nerede kalmıştık**?” deme cesaretini bir Amedli emekçi kararlılığıyla gösterecek kadar diri duran yoldaşlardan biriydi. Taşfiyeciliğin bunaltıcı rüzgârına karşı tıpkı Amed bedenleri gibi dimdik direnişti. Sev-gili yoldaşım, canım kardeşim Mehmet Ali doğduğu toprakların yiğitliğini biz Partizanlara bir kez daha getirmişti.

O yine en zor görevi üstlenme cesaretini gösterdi. Zor görevlerin ismi-ni anmaktan, illegal işlerin yanına bile yaklaşmaktan korkanların hiç de az olmadığı bir dönemde gerillanın lojistik sorununu çözme görevini üstlendi. Gerillanın silaha-teçhizata ihtiyacı olduğunu öğrendiğinde bu işi çözmeye talebini ilk o dile getirdi. “**Yaparız, gilder getiririz yoldaş**” cümlesi o kadar yalın ve akıcıydı ki onun yalın akıcılığında, Dicle'nin yalınlığını, akıcılığını gördüm. O en sıcak ve dayanılmaz

günlerde gerillanın umudu olmayı gös-terdi. Görevi kabul etmesinin ardından onunla ikinci bir kez görüşme imkânı olmadı. Onu sağlam bir yoldaşa teslim etmişim. İçim rahattı. Onunla ilgilenen yoldaşların güvenilir yoldaşlar olduğundan kuşku yoktu. Ve ben bu işin güvenilir ellerde olduğundan, partinin işinin halledileceğinden de kuş-kum yoktu.

Yıllar süren tutsaklığım süresinde onunla ilgili ölüm (kayıp) haberini aldığım da haberi getiren yoldaşa ne diyeceğimi, ona ne anlatacağımı bilemedim.

Sonradan yoldaşlar anlattılar. Gerillanın lojistik ihtiyacını temin için git-tiği doğduğu topraklara, zamanında yollanmayan paradan dolayı hainler tarafından katledildiğini, mezarının bile nerede olduğunun bilinmediğini... Lo-jistik için kendisine teslim edilen parayı kendi bireyci çıkarı için kullanan bir hainin partinin adaletinden ve hesap soruculuğundan kurtulamadığını anlattılar.

Ve ben M. Ali Elalmış yoldaşımı düşündüm. Nasıl ve nerede vuruldu-ğunu düşündüm. Kendisini alçakça katledenlere nasıl haykıracağını düşün-düm. Birlikte yaptığımız silah dolu ille-gal gece yürüyüşlerini düşündüm. Sıra sıra dizilmiş emekçi kökenli Partizan-ların silah taşıyan yürüyüşünü düşün-düm. Doğduğu topraklardan savaştığı topraklara sayısız illegal geçişlerini düşündüm.

Onu Amed'den bilirim!

Mehmet Ali yoldaşın, beyni paranın kirliliğiyle kirlenmiş karşı devrimciler karşısında haykırışını, yiğit ve

mazlum sesini duyuyorum. “Alçaklar beni vuracaksınız vurun! Eğer beni durduracağınızı düşünürseniz aldınıyorsunuz. Beni vuracaksınız hodri meyan! Beni vurmazsanız, namertsiniz!” Onun baş eğmez halini görüyorum. Boyun bükmez, direngen tavrını bilirim. Onu Amed'den bilirim. Onu, yiğit halkın yürekliliğinden bilirim. İş-kencehanelerdeki yiğit sesinden tanırım. Onu zalime boyun eğmez Parti-zan tavrından bilirim.

Yaşamı gibi ölümü de sessiz insan-ların ölümü gibi oldu. Şimdi onu, omuzlarında taşıyan işçilerin, ofkeli hamalların, sessiz kalabalığın derin ve sessiz yürüyüşünde görüyorum. Onu şimdi, omuzlarında taşıyanların arasında yürütenlerin arasında sessiz ille-gal yürüyüşünde görüyorum. “Ben öl-medim” diye haykırın yiğit sesini duyuyorum. Onu evsiz, yurtsuz, kimsesiz, adresiz kalabalıklar arasında görüyorum. Onların arasında ona sarılmak istiyorum. Ve onlara Mehmet Ali yoldaş, yiğit Partizani anlatmak onun dinmeyen öfkesine gökyüzüne haykır-mak istiyorum. Onu sürgün yiyecek, gidip de dönmeyen, dilini konuşamayan emekçilere anlatmak istiyorum. Oturup bağda kurmuş gerillalara, köylere sessiz gece yürüyüşü yapanlara, düş-mana ansız baskın yapan yoldaşlara anlatmak istiyorum. Yoksul damsız Kürt emekçilerine yoksulluktan, kölelikten kurtuluşun konuşmasını yapan gerilla-lara anlatmak istiyorum.

Seni en çok anlayacak olan, yürekleri ofke dolu, sessiz gece yürüyüşü yapanlara anlatmak, seni yüreğime gömmek, dönüp Amed'e anlatmak istiyorum. (**Dersim'den bir yoldaş**)

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER!

Mehmet Kocadağ: İstanbul'da '76 1 Mayıs' Partizanlar ve diğer devrimci ve yurtsever güçlerce görkemli bir şekilde kutlandı. Gösterinin dağılmasından sonra MIT ve kontrgerilla Mehmet Kocadağ'ı kaçırdı ve bir gün sonra da cansız bedeni Kasımpaşa'da bulundu. Tarihe Türkiye'nin ilk 1 Mayıs şehidi olarak geçti.

Armenak Bakır; Ermeni milliyetine mensup 1953 doğumlu olan Armenak Bakır, 13 Mayıs 1980'de Elazığ'ın Karakoçan ilçesinde polisle girdiği silahlı çatışmada şehit düştü.

Haydar Çakmak; Halk ordusunun bir gerillası iken Dersim'de Bakıl Ağa denilen bir muhbirin ihbarı sonucu Pag yöresinde düşmanla girdiği çatışmada 11 Mayıs 1981'de şehit düştü. Şehit düşmesinden sonra ihbarcı Bakıl Ağa Partizanlar tarafından ölümlü cezalandırıldı.

Bahar Yıldız; 1963 yılında Dersim'in Nazımiye ilçesinde dünyaya geldi. 1 Mayıs öncesi devletin kolluk güçlerinin takibini atlamaya çalışırken 1 Mayıs 1982'de katledildi.

Bozan Yaylası şehitleri; Dersim Çemişgezek Bozan Yaylasında Halk Ordusu gerillaları ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada **Ağa Şimşek ve Kenan Bozkurt** 9 Mayıs 1985'te şehit düştü.

Sekerman şehitleri; Dersim'in Mazgirt ilçesinde 12 Eylül 1980 AFC döneminden 12 Mayıs 1992 yılına kadar düşmanla bağlantısını kes-

meyen işbirlikçi Muhtar Kemal halk ordusu gerillalarınca ölümlü cezalandırılır. Bu eylemden sonra Halk Ordusu gerillaları ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada **Gürsel Çelebi** (Erdal) yaralı ele geçirilerek işkencede katledilirken **Gülseren Ağgül** çatışmada şehit düşer.

Eyüp Güllen; Mücadelesine 93 yazından itibaren gerilla safılarında Dersim dağlarında devam eden Eyüp Güllen, 11 Mayıs 1994'te Dersim'in Dinar Köprüsü'nde bir kaza sonucu toprağa düşerek kavgasını yoldaşlarına armağan etti.

Dursun Adabaş; 1996 yılında 1 Mayıs kutlamalarında açılan ateş sonucu şehit düşen Dursun Adabaş'ının yüreği Partizanlarla atıyordu. Şehit düştüğünde henüz 19 yaşındaydı. İmam Hatip mezunu idi. Polis saldırığında en önde-ydi.

Ardından yardıma gelen Hasan Albayrak da polisin kurşunlarına hedef oldu ve şehit düştü. Çatışmaların büyümesi ile birlikte Sağlıkçılar Hapishanesi'nde infaz koruma memuru olan Levent Yalçın da 1996 1 Mayıs'ında şehit düştü.

İbrahim Bozkurt (Çermo Dayı); 1937 yılında Malatya Kürecik Harunuşagi köyünde dünyaya geldi. 1960'da Almanya'ya gitti. ATÖF içinde (Almanya Türkiyeli Öğrenci Federasyonu) faaliyet yürütmeye başladı. Yakalandığı amansız hastalıktan kurtulamayarak 5 Mayıs 1998'de yaşamını yitirdi.

SİLAH ELDE TOPRAĞA DÜŞENLER ÖLÜMSÜZDÜR!

Tarihlerden 20 Nisan 1978... **Şerif Nedim** adında bir faşist için ölüm kararı çıkar. Ve bu eylem askeri bir komiteye verilir. Komite bu görevi yerine getirmeyince, parti kararı ve görev geciktirilmez diyerek görevi yerine getirmek için faşistlerin arasına girerek parti kararını yerine getirir **İsmail Hanoğlu** ve bu faşistlerle çıkan çatışmada şehit düşerek, devrim şehitleri kervanına katılır. O, devrime olan inancı, partisine bağlılığı ile yol gösterdi yoldaşlarına...

Tarihlerden 20 Nisan 2010... İsmail Yoldaşın sonsuzluğa uğurlandığı günün 31. yılındayız. Yoldaşları ve ailesi Heybeliada'da bir anma gerçekleştirildi. Hanoğlu'nun mezarı başında toplanan yoldaşları ve ailesi, saygı durumunda bulundu. Ardından bir yoldaş söz alarak; Hanoğlu'nun şehit düşüşünün kısaca anlattı. Daha sonra “Yoldaşımız rahat uyuşun, onun kararlı mücadelesi sürüyor kavgamızda. İsmail Hanoğlu ölümsüzdür, silah elde toprağa düşenler ölümsüzdür. Anıları mücadelemizde yaşıyor” dedi. Daha sora sözü Partizan Tutsak ve Şehit Aileleri (PŞTA) söz alarak, aslında bütün devrim şehitlerinin anmasının Ocak ayındaki anmalarda yapıldığını ve kampanya dâhilinde şehit mezarlarının düzeltilmesini ve Hanoğlu'nun mezarının yapılmış olmasının bir anma gerçekleştirildiğini dile getirdi. Yoldaşlarının Hanoğlu'na yazılmış olan türküyü söyleyip “**Devrim şehitleri ölümsüzdür**”, “**Hanoğlu ölümsüzdür**” sloganlarıyla anma sonlandırıldı. (**Kartal**)

Canım Doğanım;

Seninle ayrı kalışımız 11 yıl oldu. Seni sevgiyle anıyorum. Seni bizden ayıran, kendisi gibi düşünmeyen herkese düşman olan şovenist faşist zihniyet, kendi kurduğu tuzaga düşecektir. Bunlar; yürekleri kokuşmuş, beyinleri kurtlanmış hainlerdir. Eninde sonunda seni ve can yoldaşın Seyit Külekçi'yi 14 Nisan 1999 sabahı Tokat'ın Almus ilçesinde kurşuna dizmekle kalmayıp, azmış it sürüsü gibi üstüne üstlük bir de kulaklarınızı kesen, ellerinizi bileklerinizden ayıran ve kafanızı ezen bu hain ve onursuz katilleri, halk sindikleri inlerinden çıkarıp hesap soracaktır.

Doğan'ım, seni bizden ayırdılar, ama sana olan sevgimizi, saygımızı yok edemediler. Örnek mücadelelemlerle yağmur oldu-nuz, rüzgâr oldunuz, dağlara taşlara kardeş, insanlık mücadelesine nefer oldunuz. Aydınlatığınız yolda yürüyen insanlar olarak sizleri sevgiyle selamlarız.

Bütün devrimci demokratlar haksızlığa boyun eğmedikleri için yok ediliyorlar. Ne var ki sizler ilelebet var olacaksınız. Doğan'ım, sizlere kurşun atan ve atıran hain işkenceci cellatlar her an ölüp ölüp diriliyor. Onların gecesi ve gündüzü zindandır. Çünkü yıllarca zalimin korkutmak, sindirmek

istediği mazlum halkların yaşamı da acı oldu-ydu. Ne var ki bu kanlı katil zihniyet tahammül edilecek boyutları aştı. Faşizmin vurgunu, talanı devam ettirmek için elinde gelen ikiyüzlülüğü kullanarak çete ve zorba gruplaşma oluşturarak siyasi anlayış-larını kendilerine payanda olarak kullan-maya yıllardır devam etmektedirler.

Milliyetçiliği gündemlerinde tutarak vatan toprak adına değişik yöntemlerle kan ve revanlarına devam ediyorlar.

Haksızlığa ve zulme boyun eğmeyen halkın onurlu evlatları haince ve kahpece işkencelerle eli, kolu, kulakları kesilerek işkencelerle katlediliyorlar. Bununla da kalmıyorlar ölümleri işliyorlar. Böylesine caniler yaptıkları vahşeti kusacaklardır. Dök-tükleri kanlarda boğulacaklar, sanmasınlar bu böyle gider. Bu faşist cellatların geceleri bile ah vahla geçiyor. Onlar her an ölüp ölüp diriliyorlar, iğrenç yüzleriyle yaşam olmadığını bir gün anlayacaklar o zaman akrep gibi kendilerini zehirleyecekler.

Doğan'ım özgürlük için direnen bütün devrimciler ölümsüzdür. Sizler Şeyh Bedrettinlerin baba İshakların, Pir Sultanların safılarında yerinizi alınız. Bizler gerektiği yerde acılara karşı direnmesini de öğrenmişiz...

(**Amcan Rıza Altun**)

Pusula

Kendine güven, görevleri başarmanın ön koşuludur

Görev ve sorumluluklar yerine getirildikçe anlam kazanır ve yerine getirilmek için alınır. Ve de militanların değerlendirilmesi de yüklenildikleri görevler karşısındaki duruş-larından bağımsız olarak ele alınmaz. İyi militan görevlerini yerine getiren, sorumluluklar-dan kaçmayan militandır. Büyük küçük demeden her görevi yerine getirmek için ter dök-mekten kaçınmayanların ikna etme ve etkile-me güçleri de fazla olur.

Yine pratik çalışmalarımızda önümüzde duran somut işleri yapmaktan çok, somut olmayan belirsiz işlerle uğraşmak, başka alan-ların çalışmalarına dair plan üstüne plan yapma uğraşları bir alışkanlıktan çok, bir görev haline gelmiştir. Bunun adı, görevden kaçmaktır. Ama bu kaçış, çoğu zaman başkalarının görevleri üzerinde yürütülen soyut tartışmalar-la, içi boş büyük söylemlerle perdelenmeye

çalışılır. **Açık olan şu ki; büyük işleri baş-sarmak, küçük işleri yapmakla başlar.** Bu, tıpkı nicel birikimlerin nitel bir sıçramaya dönüşmesi gibidir. Önünde duran küçük görevlere yerine getirmeye aciz bir devrimcinin, tüm büyük söylemleri ancak kendi gerçekliğini gizlemenin bir belgesi olabilir. Bu belge, devrimci militanlık açısından hiçbir anlam ifa-de etmez.

Her görev yerine getirilmek için belirlenmiştir. Yapılmaması durumunda, devrimci çalışmalarımızı olumsuz yönde etkileyecektir. Bu bir tarz haline getirilirse, ne tür olumsuz sonuçlara yol açacağı pratik tecrübelerle ortadadır. Bu tıpkı bir nehrin kayayı aşındırma-sına benzer. Buradaki temel sorun, aşındır-manın yavaş ve sürece yayılmış olmasıdır. Küç-çük görevleri yerine getirmeyen, somut işle-re kafa yormayan devrimcilerin de süreç için-

de görev ve sorumluluk bilinçlerinin zayıfla-ması, gerilemesi kaçınılmazdır. **Devrimci heyecan, devrimci sorumluluk yerine getirilen pratik görevler üzerinde kökleşip gelişir.** Deneyim ve tecrübe böyle kazanılır. Büyük işleri yapmanın temeli küçük iş-le yapılarak örülür. Oysa pratik görevlerden soyutlanmış tüm büyük söylemler, devrimci heyecandan, tecrübe kazanmaktan, somutu kavramaktan uzaktır. Dolayısıyla bu soyut söylemler gelişmenin değil, ancak ve ancak çürümenin, yozlaşmanın teminatı olabilir.

Devrimci çalışmalarımızda, üzerinde dur-mamız gereken diğer önemli bir sorun ise, planlı çalışmadır. Planlı çalışma, herhangi bir pratik faaliyete başlamadan önce ortaya çıkarılan tablodur. Devrimci faaliyetler planlama-yı zorunlu kılar. Öncelik ve sonralıkların tes-pitinde, günlük devrimci çalışmayı planlamada zaafli bir duruş içinde olan her militan kendi-liğindenci, düzensiz bir çalışma tarzından ken-dini kurtaramaz. Zamanını doğru kullanma-dan, plansız çalışmayı plan haline getiren bir devrimcinin görevler karşısındaki duruşunun

zaafli olacağı tartışmasızdır. Daha doğrusu çoğu zaman plansızlığı tetikleyen de bu zaafli duruşun kendisidir. Çünkü asgari düzeyde so-rumluluk taşıyan bir devrimci görevlerini ye-rine getirme konusunda titiz olur. Onun için görev hava ve su gibidir. Hava ve su yaşamak için nasıl gerekli ve zorunluydu, görevlerin ye-rine getirilmesi de o denli zorunludur. Ve bu sorumluluk duygusu her koşulda ortaya bir planlamayı çıkarır. Tabii ki planlamanın düze-yi bireyin kavrayış düzeyine paralel olacaktır. Ama her halükarda ortada planlı bir çalışma-nın çabası olacaktır. Bu çabayla elde edilecek tecrübeler neticesinde ortaya daha derli top-lu planların çıkarılması kaçınılmazdır.

Her militan bu konudaki yetersizlikleriyle yüzleşme ve onları gidermek için azami bir çaba içine girme göreviyle karşı karşıyadır.

Tüm bu görevlerin başarıyla yerine getiril-mesi için, bu görevleri omuzlayan militanların kendilerine duydukları güven, kararlı duruş ve yürüyüşleri önemli bir yer teşkil etmekte-dir. Kendine güven, ideolojik, siyasal, örgütsel donanımla, tecrübeyle sağlanır. Bu konularda

yetkin olan her militan zorluklarla savaşmayı, karşılaştığı sorunları doğru yöntemlerle çöz-meyi başarır. Yoldaşlarına ve kitlelere güven verir. Güvenin yaratılması, söylemlerin etki gücünü artırır. Bu da siyasal olarak emekçi kesimleri daha çok etkileme, onları partinin çizgisine daha da yakınlaştırma anlamına gelir.

Devrimci çalışmalarımızda bu görevi yara-tan militanlar şahsında, partiye sempati duyan ve süreç içinde onun çizgisiyle bütünleşen in-sanların sayısı hiç de az değildir. Sonuç itibarı-yı, parti politikası kitlelere kadrolar ve mi-litanlar aracılığıyla gidiyor. Dolayısıyla politi-kayı kitlelere taşımada yetkin olanlar daha ik-na edici ve etkili olurlar. Çözüm gücündeki bu zayıflık, kitlelere yaklaşımdaki yöntemde de problemlerin yaşanmasına neden oluyor.

Somut görevlerin tespiti, devrimde men-faati olan tüm emekçilerle iletişim sağlayacak bir dilin yakalanması, kitlelerle zayıf olan bağ-larımızın güçlendirilmesi için gerekli ve zo-runludur. Somutluk ve onu ifade edecek dilin kullanımı, iletişim köprüsünün kurulmasına vesile olur.

Yeni Demokrat Gençlik tarafından düzenlenen "Eğitim ve mesleki haklarımıza sahip çıkalım" başlıklı sempozyumun amacı Türkiye'de Bologna Sürecine karşı eylemli bir hat örülmesi için bir bir başlangıç örgütlemektir.

Eğitim ve mesleki haklarımıza sahip çıkalım!

YDG olarak, "Eğitim ve mesleki haklarımıza sahip çıkalım" şiarıyla 24 Nisan tarihinde uluslararası katılımlı bir sempozyum düzenledik. Dünya genelinde 1980'lerden itibaren uygulanmaya başlayan neo-liberal ekonomik politikalar doğrultusunda eğitim alanında yaşanan dönüşümün derinleştirdiği sorunları irdeleme ve bu sorunlara karşı örülmesi gereken mücadele hattını tartışma amacıyla yapılan sempozyum, başarıyla geçti.

Aylar öncesinden başlanan hazırlık dönemi süresince çeşitli politik oluşumlarla ve DKÖ'lerle sempozyumu örgütleme amacı güttüysük de, bu amacımıza ulaşabildiğimizi söylemek pek mümkün değil. **Bologna Süreci**'nin yeterli öneme haiz olmamasının bir sonucu olarak düşündüğümüz bu durum kuşkusuz önemsenmesi gereken bir eksiklik. Bizim bu konudaki en önemli hatamız da sempozyumu ortak örgütleme çabasına hadinden fazla zaman ayırmış olmamız olmuştur.

Hazırlık döneminde hemen her alanımızda sempozyum için çeşitli düzeylerde kitle çalışması yürütülmüş, binlerce broşür dağıtılmış ve farklı alanlarda çalışma yürüten kurumlardan sürecin etkileri üzerine tebliğler istenmiştir. Nihayetinde **24 Nisan** tarihinde sempozyumumuza İstanbul YDG'nin yanı sıra **Ankara, İzmir, İzmit, Amed, Erzincan, Mersin, Tarsus, Adana, Denizli, Eskişehir, Çanakkale, Antep, Bursa, Yalova, Kırık-kale, Ordu**'dan YDG'liler ve misafirlerimiz katıldı. YDG'nin dışında **Tam Bağımsızlık**

Tam Demokrasi, Teori ve Politika, **Demokratik Gençlik Hareketi**, Ekim Gençliği, **Genç Sen**, **ATİK YDG** ve **ATİK, Hacettepe Üniversitesi Öğrenci Derneği**, Ankara Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği, **Devrimci Demokratik Sendikal Birlik**, Umur Yayıncılık emekçileri, **İstanbul İşçi-Köylü Gazetesi Okurları**, Marmara Genç Sen, **Uluslararası Öğrenciler Birliği (ISM)**, Avusturya Devrimci Komünist Gençlik Birliği, **Yunanistan Militan Öğrenci Hareketi**, Bulgaristan Önce Halk Hareketi'nden katılımcılar da destek verdiler.

Sempozyum ilk olarak **24 Nisan Ermeni Soykırımında hayatını kaybedenler** anılarak başladı. İlk sunum YDG adına "**Neo-liberalizm ve neden Bologna Süreci**" üzerine idi. Sunumu yapan arkadaşımız, neo-liberal ekonomi politikaların nedenlerini açıklayarak, eğitim alanının bu sürecin dışında olmadığına vurgu yaptı. Daha sonra Bulgaristan'dan Önce Halk Hareketi'nin başkanlığını yapan **Prof. Lozan**, eğitim üzerindeki neo-liberal politikaların etkisi üzerinde durdu. Prof. Lozan'ın konuşmasının ardından verilen ara sonrasında YDG adına söz alan arkadaşımız, Bologna süreci ve sürecin etkileri üzerinde durarak özellikle **sınıfsal bariyerlere** vurgu yaptı. Sunumdan sonra sırayla **tıp, hukuk, eğitim, eczacılık, AYÖP-İGEP, psikoloji, lise**, genç kadın konularına ilişkin kısa

Türkiye'de az da olsa Bologna Süreci'ne karşı duyarlılığın artması eylemli hat örme konusunda umut verici bir gelişme olarak görülebilir

tebliğler okundu. Sunumlarda eğitim ve mesleki süreci etkileyen tıpta uzmanlık, ücretli avukatlık, sözleşmeli-ücretli öğretmenlik, işsizlik, formasyon hakkı, elemeci sınav ve paralı eğitim sistemi ile eğitim alanındaki saldırıların genç kadınlar üzerine etkileri konularına vurgular yapıldı. Öğle yemeğinin yenmesinin ardından Genç-Sen MYK adına Genç-Sen'in önemini ve eğitim alanındaki saldırıları, örgütlenmenin gerekliliğini aktaran bir sunum yapıldı. Genç-Sen adına konuşan arkadaşımız, bu sürecin mutlaka Avrupa'daki gibi kitlesel ve militan karşı duruşlarla örgütlenmesi gerektiğini söz-

lerine ekledi.

Sempozyumun ikinci bölümünde Yunanistan'dan **Militan Öğrenci Hareketi** adına katılan **Dimitris Gaggadis**, sınıfsal bariyerler konusu üzerine vurgular içeren, Bologna Sürecinin Yunanistan'daki etkileri konulu bir sunum gerçekleştirdi. Almanya'dan **Uluslararası Öğrenciler Birliği (ISM)** adına katılan **Mo Gaz**, Almanya'daki mücadele deneyimlerini anlatarak, uluslararası planda eylemlerin nasıl örgütlendiğini aktardı. Mo, konuşmasında aynı zamanda çeşitli ülke deneyimlerinin paylaşılmasının önemli olduğunu hatırlattı. **Avusturya Devrimci Komünist Gençlik Birliği** adına katılan **Taylan Yıldız** ise son dönemde Avusturya'da yaygınlaşan üniversite işgallerini ve Bologna Sürecine karşı on binlerce gencin nasıl harekete geçtiğini aktardı. Sunumunda Bologna Süreci ile birlikte lisans, yüksek lisans ve doktora şeklinde 3 aşamalı hale getirilen eğitim sürecinin etkilerini de anlatan Yıldız, eylemlerin örgütlenmesinde yaşanan çeşitli sıkıntılara da vurgu yaptı. Taylan'ın ardından kürsüye çıkan **ATİK YDG**'den bir arkadaşımız, yine Bologna Projesi ile birlikte eğitim sistemindeki kimi değişikliklere, neo-liberal saldırılara değindi. Sempozyuma ayrıca **Tam Bağımsızlık Tam Demokrasi** örgütlenmesi ve **Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu (ATİF)** katılım sağlayarak mesajlarını dile getirdiler.

Saat 10.00'da başlayan sempozyumumuz, saat 18.00'de oldukça yoğun bir programın ardından sona erdi. Son olarak söz alan YDG'li arkadaşımız, zaman sıkıntısı nedeniyle **Deri-İş Sendikası**'ndan katılan arkadaşımızdan ve **ATİK YDG** adına yapılması beklenen çeşitli ülke sunumlarının yapılamaması nedeniyle ATİK YDG heyetinden özür dileyerek sempozyumun kapanışını gerçekleştirdi. Salondaki ortak düşünce, zaman sıkıntısı nedeniyle tartışmaya ve serbest kürsüye zaman ayırmamasının olumsuz olduğu yönündeydi. Bu eksikliği gidermek için ertesi gün tekrar bir araya gelme ve soru-cevap üzerinden tartışmayı devam ettirme kararı alındı.

8 saatlik yoğun tempoya ve bunun yorucu olmasına rağmen sempozyum Türkiye'de bir ilk olması açısından oldukça olumlu geçti. Ülkeler arası mücadele deneyimlerinin paylaşıldığı sempozyumun, Türkiye'de Bologna Sürecine karşı eylemli bir hat örgütlenebilmesi için bir başlangıç olması amaçlanırken, Türkiye'de az da olsa bu emperyalist projeye karşı duyarlılığın artması da eylemli hat konusunda umut verici bir gelişme olarak görülebilir. 2020 yılında tamamlanması hedeflenen **Avrupa Yükseköğretim Alanı** planı süresince ve doğal olarak sonrasında da mücadeleyi büyütme önemli bir görev olarak karşımızda durmaktadır.

(Yeni Demokrat Gençlik)

Sempozyuma ilişkin görüşler:

16 alandan YDG'lilerin ve uluslararası katılımcıların yer aldığı sempozyum 8 saatlik yoğun ve yorucu temposuna karşın, kimi eksikliklere rağmen Türkiye'de bir ilk olması açısından önemli bir konumdadır

Çanakkale/Biga'dan bir YDG okuru; Sempozyuma Çanakkale'den katıldım. YDG'nin örgütlemiş olduğu böyle bir etkinliğe ilk defa katıldım. Bu süreç, hem kendi örgütülüğüm için, hem de alandaki yoldaşlarıma aktarabileceğim deneyimler açısından verimli geçti. Yurtdışından gelen konukların ve farklı alanlardan gelen yoldaşlarımızın bilgi ve deneyimleri bizim için ileriye dönük yöntemler kazanmamızı sağladı. **Bu tür faaliyetler kendi örgütüllük sürecimize güç katacaktır.**

İstanbul'dan bir YDG okuru; Uzun süredir gündemimizde olan Bologna sürecine dair bir çalışmayı uluslararası bir katılımla örgütlememiz oldukça olumlu oldu. Sempozyumu örgütleme noktasındaki çalışmalarımızın rutin çalışmalarımızdan daha yoğun olduğunu söylemek alanımız için mümkündür. Birçok üniversitede, lisede ve merkezi birçok yerelde çalışmalar yürüttük. Birçok demokrat kesim, örgüt ve grupların gündemine sempozyumu sokmayı başardık diyebiliriz. Sempozyum günü ise birçok yoldaşımız salonda heyecanlı bir bekleyiştedir. **Sempozyumun kolektif bir şekilde örgütlenmesi hemen her alandan yoldaşlarımızın katılımı örgütümüzün bu süreç nezdindeki çalışmalarının ısrarını gösteriyordu.** Sempozyumda birçok alandan yoldaşlarımızın kendi meslek alanlarına dair tebliğler sunması konunun derinleşmesi açısından önemli bir olumluluktur. Bulgaristan'dan gelen profesör ve yurtdışından gelen öğrenci misafirlerimiz sürecin uluslararası boyutunu kavrama ve deneyimlerin paylaşılması noktasında oldukça önemli bir yerde durdu. Özcesi, sempozyum öncesi çalışmaların ve sempozyumun çokça verimli geçtiğini ifade etmek gerekir.

İstanbul'dan liseli bir YDG okuru; YDG'nin örgütlediği "eğitimin ticarileştirilmesi ve Bologna sürecine karşı uluslararası sempozyum" a İstanbul'dan bir liseli olarak katıldım. Eğitimi ve mesleki hakları gasp eden bir projeye karşı bu gibi çalışmaların organize edilmesi oldukça önemli. Türkiye'de birçok gençlik örgütü süreç hakkında kapsamlı bir bilgiye sahip olmamasına rağmen bu gibi etkinliklerde karşılıklı bilgi edinme, tartışma ortamının yaratılma-

sı oldukça önemli bir yerde durmaktadır. Tüm eksikliklerine rağmen başarılı bir çalışma olduğunu düşünüyorum.

Mersin'den bir YDG okuru; Bu derece büyük bir boyutta örgütlediğimiz ilk sempozyum olmasına rağmen genel hatlarıyla iyi örgütlenmiş olması çok sevindirici bir durum. Sempozyumda genel olarak; sempozyumun yapıldığı mekanın loş ve çok kapalı olması, bazı katılımcıların gelememesi, çevirmenin yorgun olması ve sempozyumun gün sayısının bir güne indirilmesi gibi teknik sorunlar dışında pek bir aksilik yoktu. Sempozyumunda değinilen konuların daha çok somut örneklerle ve özellikle doğrudan Bologna Sürecinin etkisini hisseden arkadaşlar tarafından anlatılması (eğitim alanındaki etkisinin eğitim alanında okuyan bir kişi tarafından anlatılması gibi...) hem Bologna sürecini daha kolay kavratmış, hem de dikkatlerin dağılmasına belli oranda etki etmiştir. **Sempozyumun uluslararası bir nitelik taşımasından kaynaklı diğer ülkelerdeki etkilerini ve bu süreçte karşı geliştirilen tepkilerin boyutunu, etkisini, yaptırım gücünü anlamış olduk.** Bunlardan kaynaklı bu sempozyum çok önemli bir yerde durmaktadır.

ATİK YDG'den bir arkadaş; YDG'nin gerçekleştirmiş olduğu "eğitimin ticarileştirilmesine ve Bologna sürecine karşı uluslararası sempozyum" anti-emperyalist, anti-faşist mücadelede önemli bir yerde durmaktadır. YDG; emperyalist bir proje olan Bologna Sürecine karşı çıkmak özeldir öğrenci gençlik olmak üzere genelde halk gençliğine yönelik uygulanan saldırı politikalarının karşısında durmak gibi bir misyona sahiptir. Akademik eğitim döneminde başlayarak hayatın bir bütünü tekellerin çıkarları doğrultusunda sermayelerine daha fazla sermaye katma hedefli uygulanan bu politikaların gençlik üzerindeki etkilerini açığa çıkarmak, yine farklı ülkelerden katılan kurumların buldukları coğrafyadaki gençliğin bu süreçten nasıl etkilendiklerini öğrenebilmek açısından oldukça verimli bir etkinlik olmuştur. Bu bağlamda YDG ve diğer devrimci-demokrat gençlik hareketlerinin bu süreçte yaklaşımları-

nın yanı sıra halk gençliğinin bu saldırı politikalarına karşı itirazlarını enternasyonal anlamda aktarabilmek, deneyim ve tecrübelerinden yararlanabilmek açısından gerçekleştirilen bu sempozyum görevini yerine getirebilmiş, yine etkinliğe katılan kesime ciddi bilgiler sunmuştur. Bu açıdan emperyalist patentli Bologna projesi ve benzeri saldırı politikalarının halk gençliği üzerindeki etkilerini bertaraf etmek için örgütlü, birleşik, enternasyonal mücadelede ısrar etmenin, demokratik talep ve haklarımıza sahip çıkmanın önemi oldukça büyüktür ve bizleri beklemektedir.

Ankara'dan liseli bir YDG okuru; Sempozyum genel anlamıyla olumluydu. Ancak yapılan sunumlarda teknik araçların yetersizliği dikkatlerin dağılmasına neden oldu. Yurtdışından gelenlerin bilgi ve deneyimleri sempozyum günü yeterli kadar aktarılmaması da bir sonraki gün yapılan soru-cevap tarzlı tartışmalar daha faydalı olmuştur. Bu da başta iki gün olarak planlanan sempozyumun bir günde yapılmasından kaynaklı darlaşmasına neden oldu.

Eskişehir'den bir YDG okuru; YDG'nin yapmış olduğu sempozyumda bulunmak beni büyük ölçüde umutlandırdı ve bizim de söyleyecek sözlerimiz ve yapacak birçok şeyimiz olduğunu anlamamı sağladı. Yeni örgütlü bir YDG'li olarak böylesi bir sempozyumda ilk defa bulundum. Bütün günün çok verimli geçtiği kanısındayım. Sadece tartışma alanında eksikliğimiz vardı. Onu da ertesi gün tamamladığımızı düşünüyorum. Farklı bölgelerdeki yoldaşların kendi aralarındaki iletişim azlığı ve bölge bölge deneyimlerin paylaşılmaması sorunu az da olsa vardı. Fakat ileriki zamanlarda bunun aşılacağı aşıkardır. Bu gibi sempozyum ve buluşmaların devam etmesi umuduydu...

ATİK YDG'den bir arkadaş; YDG tarafından örgütlenen sempozyum benim açımdan çok olumlu geçti. Türkiye'deki öğrenci eylem-

lerinin somut durumu, örgütlenmesini öğrenebilmek, buradaki arkadaşlarla tanışabilmek ve gelecekte nelerin yapılabileceğini tartışıp, önü-

lerinin somut durumu, örgütlenmesini öğrenebilmek, buradaki arkadaşlarla tanışabilmek ve gelecekte nelerin yapılabileceğini tartışıp, önü-

müze yeni hedefleri koyabilmek benim açımdan çok büyük bir şans. Çok yoğun olan programda **sırf Türkiye'de olup bitenleri değil aynı zamanda Yunanistan'daki durumu, Bulgaristan'daki gelişmeleri, Türkiye'deki ve Almanya'daki örgütlenmelerin arasındaki farkları da öğrenme olanağım oldu.** Ayrıca Bologna Sürecinin farklı fakültelere yansımaları arkadaşların hazırladıkları tebliğlerle bizlere aktarmaları en olumlu noktalardan bir tanesiydi. Bu sempozyumu organize eden ve sempozyuma katılan herkesi selamlıyorum. (Ertesi gün bize yöneltilen sorular, oluşan tartışmalar ve bizim de yöneltebildiğimiz sorular edinebildiğimiz tecrübe ve bilgileri daha da derinleştirebilmemize olanak verdi.)

Erzincan'dan bir YDG okuru; Bologna Projesi, emperyalizmin eğitim alanındaki saldırılarının somutlaşmış bir biçimi olarak öğrenci gençliği yakından ilgilendiren bir gündem. Uzun süredir örgütümüzün de gündeminde olan bir proje. Dünya genelinde de çeşitli ülkelerde gündem oldu ve önemli hareketlenmeler yarattı. Ben bunun ülkemizde gündemleşmesini ayrıca politik açıdan önemli bir gelişmenin göstergesi olduğunu düşünüyorum. Sempozyumun sunuma/anlatıma dayalı geçmesi, zamanın kısıtlılığı ve tartışmaların yetersizliği bakımından as-

linda alınmak istenen ilk etapta alınmadı. Ancak sonradan yapılan müdahaleyle bu eksikliğin giderildiğini düşünüyorum. Misafir arkadaşların aktarımlarından bizim ülkemizdeki durumlara benzer şeylerin yaşandığını gözlemledik. Ve bu, bu durum üzerinden yaklaşımlarımızı-politikalarımızı tartışmamıza imkan sağladı. Faaliyetimiz açısından da faydalı veriler elde edebildik. Mesele bir verilerin yaşama geçirilmesine kalıyor. Esas olarak başarılı değil, sempozyum geçirdik. Karşılıklı öğrenmeler faydalı oldu diye düşünüyorum.

Devrimci Komünist Gençlik Birliği (Avusturya); Genel olarak sempozyumu olumlu buldum. Öncelikle YDG'ye sempozyumdan dolayı teşekkür ediyorum. YDG ile aramızda oluşan bu olumlu ilişkinin devamı ve ilerlemesi bizim için çok önemli bir yerde durmaktadır. YDG'den çok şey öğrendik. DKGB olarak herhangi bir uluslararası sempozyum düzenlemedik. YDG'nin düzenlediği bu uluslararası sempozyum bizim için çok önemli bir deneyim oldu. Kısıtlı zamandan dolayı tebliğlerin hepsi okunmayabilirdi. Buna rağmen arkadaşların içindeki heyecan, samimiyet ve özveri beni çok mutlu etti. Sevindirici bir başka nokta ise yeni sömürge ülkeleri de (Türkiye, Bulgaristan...) ilgilendiren bu süreçte karşı tepkilerin ortaya çıkmış olmasıdır. Emperyalizm, akademisyenleri ve öğrencileri kültürel-akademik bakımdan köleleştiriyor. Eski sömürgeleri olan ülkelerdeki modeli yeni sömürgelere taşıyor. Sadece kendi pazarı değil, sömürge alanlarında da pazar uyumunu sağlamak istiyor. Dünya çapında Bologna Süreci tartışılırken genelde işin sadece "eğitimin metalaşması" noktası irdeleniyor. Oysa ki burjuva eğitime karşı mücadele, kapitalizme karşı mücadeleden geçer.

Afganistanlı tutsaklara işkence devam ediyor

ABD'nin Afganistan Bagram'daki "gizli zindanı"nda tutsaklara işkence edildiği 9 tanığın anlatımlarının BBC'de yayımlanmasıyla bir kez daha kanıtlandı. 2001 yılındaki işgalden bu yana Afganistan ve Irak'taki işkenceler sık sık basına yansımakta ancak ABD'nin "barışçı" diye lanse edilen başkanı Obama'nın "işkenceyi sona erdirmeye" iddiası ve de beklentisi de suya düşmüş oldu. ABD askeri yetkilileri ise gizli tutuklamaların olduğunu, işkence yapıldığını yalanlayarak iddiaları "araştıracağız"ı söyledi. Ancak bu araştırmaların da ne anlama geldiğini biz kendi ülkemizde yaşanan binlerce olaydan biliyoruz.

Bargam havva üssü bilindiği gibi Afganistan'daki en tartışmalı hapisanelerden biriydi ve bu tartışmalar sonucunda burada bulunan yüzlerce tutsak başka hapisanelere sevk edilmişti. Ancak BBC'ye konuşan ya da yazılı haberler gönderen tanıklar bu hapishanenin gizli bölümlerinde hala işkence ve tecavüzün devam ettiğini ifade ediyorlar.

Geçen sonbaharda bu gizli bölümde 6 gün geçiren **Sher Agha**, ABD askerlerinin bu bölüme "kara delik" adını verdiklerini söylüyor ve tahliye edildiklerinde askerlerin yaşadıkları dışarıda anlatılmaları yönünde uyarılarak tehdit edildiklerini

söylüyor. Burada kaldığı süre boyunca uyuyamadığını, kimsenin uyuyamadığını çünkü gürültü yapan bir makinenin sürekli çalıştığını söyleyen ve bu bölümde 24 gün kalan eski tutsak **Mirwa-is** ise hücrelerin çok soğuk olduğundan da bahsediyor ve "hücrede küçük bir kamera vardı ve eğer uyuşursanız gelip sizi rahatsız ediyorlardı" diye ekliyor.

Ayrı ayrı söyleşi yapılan tutsaklar hemen hemen aynı hikayeleri anlatıyorlar. Tutsakların çoğunluğu Amerikan askerleri tarafından daha hapisaneyeye getirilmeden önce tutuklandıkları noktada saldırıya uğradıklarını söylüyorlar. Örneğin tutsaklardan **Mirwa-is'in** dişlerinin yarısı yok, çünkü bir Amerikan askerinin silahıyla kendisine vurması sonucu dökülmüşler. Tutsaklar ayrıca Kızıl Haç Uluslararası Komitesi tarafından tutukluluk süreleri boyunca ziyaret edilmediklerini ve bu süre içinde ailelerinin de nerede olduklarını bilmediklerini söylüyorlar.

Bu tecrit hücrelerinde başlarının üzerinde sürekli bir ışığın yanıp durduğunu ve bu yüzden de gece mi gündüz mü olduğunu hiç anlamadıklarını da yine aynı anlatımlardan öğreniyoruz. Yine tuvalette gitmek isteyen tutsakların Amerikan askerleri tarafından dans etmeye zorlanmaları da işkencenin bir çeşidi olarak uygulanıyor.

Kamu emekçilerinden grev

Yunanistan'da yaşanan ekonomik krizin ve önlemlerin hedefinde kamu emekçileri bulunmakta. Sürekli telif-fuz edilen kamu borçlarının ve açıklarının sorumlusu emekçiler gibi bir tablo sergilenmekte. Ve bu basın da yardımıyla kirli bir propaganda savaşını sürdürülmemekte. Kamu emekçilerinin yaşadığı saldırıda, toplumun farklı kesimleri içinde ayırım yaratılarak bu emekçi kesimin verdiği veya vereceği mücadelede yalnızlaştırılmaya çalışılıyor. Ücretlerde adalet yapılmadığı diyen hükümet, zaten üç yıldır

zam yapılmayan memur maaşlarını daha da düşürmeyi, özlük haklarını ortadan kaldırmayı, iş güvencesinin olmadığı koşulları dayatmaya çalışmakta. IMF'nin de işin içine karışmasıyla şu an için en azından 230.000 kamu emekçisi işini kaybetme tehdidiyle karşı karşıya. Bu kesimi oluşturanlar; sözleşmeli çalışanlar, mevsimlik çalışanlar, staj programları çerçevesinde çalışanlar ve kimi kamu kurumlarının kapatılması veya başkalarıyla birleştirilmesiyle işini kaybedecekler oluşturmaktadır. Son grupta kadrolular da yer almakta. Anayasa'ya göre kapatılan bir kurumda çalışan kadrolular otomatik olarak kadrolarını yitirmekte. Elbette bütün bu saldırıların amacı, emekçi kesim içinde en örgütlü ve mücadele anlamında her zaman ön saflarda yer alan bu barikatın yıkılması ve sonrasında

düğer kesimlere yapılacak saldırılarda sıkıntının yaşanmamasıdır. Saldırıları karşı kamu emekçileri **22 Nisan Perşembe günü** bir günlük greve gittiler. Greve, devlet daireleri, öğretmenler (ilk, orta ve yükseköğretim), vergi daireleri, mahkemeler, hastanelerde çalışan emekçiler katıldılar. Saat 11.00'de **Klavtmonos Meydanı**'nda toplanan kitle burada yapılan konuşmaların ardından meclise yürüdü. Ekonomik politikalar, IMF, AB, kesintiler ve işten çıkarmalara karşı sloganların sıklıkla atıldığı yürüyüşün Parlamento Meydanına ulaşması esnasında polislin kortejlerin etrafını sarmasına tepki gösteren kitle ile polis arasında kısa süreli arbede yaşandı. Kitlenin kararlı duruşu karşısında polis geri çekilmek zorunda kaldı. Eylem Propilea Meydanına ulaşılması ile sona erdirildi. Ancak, eylemlerin daha da artacağı ifade edilmekte. Şimdiden eğitim emekçileri Mayıs ayını da içine alan bir eylem takvimi açıkladılar. 26 Mayıs'ta ise işçi konfederasyonunun, kamu emekçileri konfederasyonu ile genel greve gitmesi bekleniyor.

(Yunanistan'dan bir İK okuru)

Guatemala'da Coca-Cola'ya dava açıldı

Latin Amerika'da bulunan dolmuş ve işleme tesislerinde sendikalaşmayı önlemek adına kontrgerillaları kullanmaya kadar varan yöntemler kullandığı bilinen **Coca-Cola** şirketine, Guatemala'daki dolmuş tesislerinde sendikalaşmayı önlemek adına **José Armando Palacios** ve **José Alberto Vicente Chávez** adlı sendika temsilcisi işçilere karşı bir şiddet kampanyasını tahrik ettiği gerekçesiyle New York'ta dava açıldı.

Her ikisi de Industria de Café S.A. (INCASA) adlı Coca-Cola tesislerinde çalışan ve tehditler nedeniyle Guatemala'yı terk ederek ABD'ye yerleşmiş olan kıdemli sendikacı ve işçiler Palacios ve Chávez'in öyküleri ise birbirine çok benziyor.

27 yıllık INCASA işçisi Palacios, tesislerde sendikal faaliyet yürütürken defalarca ölüm tehdidi alıyor ve nihayet bir silahlı saldırıdan da yaralı kurtuluyor. 2005 yılı Nisan ayında silahlı kişilerce evi basılıp ailesiyle tehdit edilmesinden birkaç hafta sonra işine son veriliyor. Ayrıca bir keresinde kendisine benzeyen bir kişi o zannedilerek evinin yakınında silahla katlediliyor. Ölüm tehditlerinin devam etmesi nedeniyle Palacios, ailesiyle beraber ABD'ye göçüyor.

1990'lı yıllardan bu yana tesislerde çalışan Chávez de, Palacios gibi düzenli biçimde ölüm tehditleri alıyor ve 2008 yılı başlarında, Coca-Cola'yla toplu sözleşme görüşmelerinin sürdüğü bir sırada ailesiyle dört kişinin fiili ve silahlı saldırısına uğruyor. Oğlu ve yeğeni canavar-

ca katledilen Chávez'in 16 yaşındaki kızı da dört saldırının tecavüzüne uğruyor. Chávez'e karşı ölüm tehditleri ise sürüyor.

Nihayet Palacios ve Chávez'in Coca-Cola şirketine açtıkları dava, şirketin bütün bu şiddet eylemlerinden haberdar olduğunu, dahası şirketin tesisleri dâhilindeki sendikal hareketin gücünü kırabilme adına sendika temsilcileri ve işçi liderlerini düzenli yıldırma faaliyetlerini desteklediğini öne sürüyor.

Guatemala: Bir emek cehennemi

Orta Amerika'da yer alan Guatemala, sadece yüzde 8'lik sendikalaşma oranı ve ağır çalışma koşullarıyla bir emek cehenneminden farkızsı görünüyor. 2008 yılının Mayıs ayındakine benzer biçimde yapılan barışçıl grevlerde polislin aşırı müdahalelerde bulunması, ülkede mevcut olan grev yasasını fiilen geçersizleştiriyor. Guatemala'da örgütlenmek de büyük riskler içeriyor. Daha bu yılın başında Guatemala'nın işçi, yerli ve köylüleri aynı şemsiye altında toplayan **Ulusal Direniş Cephesi** (FNL) çatısı altında faaliyet gösteren Halk ve Ulusal Kaynakları Savunma Cephesi (FRENA) liderlerinden **Evelinda Ramirez Reyes**'in uğradığı silahlı saldırı sonucunda katledildiği biliniyor.

(Kaynak: Latinbilgi.net)

Arundhati Roy'a dava açıldı

Hindistan'ın ünlü yazar ve araştırmacısı **Arundhati Roy**'a dava açıldı. Bu gelişme karşısında birçok demokratik kitle örgütü tepki gösterdi. Hindistan'da son süreçte birçok aktivist hakkında dava açılması Güneş Chattisgarh'tan çıkan seslerin boğulmak istendiğine bir gösterge olarak yorumlanıyor. Çünkü geçen ay Roy'un "**Yoldaşlarla Yürümek**" adlı makalesi yayımlanmıştı. Makalede birlikte kaldığı Maoist gerillaların mücadelesi ve koşulları ve pek tabii ki Hindistan devletinin saldırıları ele alınıyordu. Makale ulusal bir haber dergisinde yayımlandı ama uluslararası çapta da yankı buldu.

Konuyla ilgili yapılan ve birçok kurumun ortaklaş-

tığı basın açıklamasında "yazara katılın katılınmasın, kendisini demokratik olarak lanse eden bir ülke farklı görüşlerini özgürce ve açıktan ifade edilmesine müsait etmek zorundadır" denilmektedir. Açıklamada aynı zamanda Chattisgarh polislinin Roy'a karşı giriştiği tehdit eylemi kınanmaktadır.

Açıklamanın devamında "Roy'a yönelik bu saldırı eylemi tamamen faşizmin boyunduruğundan çıktı ve bu uygulama tamamen onun göstergesidir" deniliyor.

Honduras'ta bir gazeteci daha katledildi

San Pedro Sula televizyonunda çalışan Honduraslı gazeteci **Georgino Orellana**, ülkede yoğunlaşan terör saldırıları sonucu öldürülen yedinci gazeteci oldu. Alınan ilk bilgilere göre 48 yaşındaki Orellana işten çıktıktan az sonra başından vurularak öldürüldü.

Bu yıl Honduras'ta hayatını kaybeden gazetecilerin sayısı yediye ulaşırken, Honduras artık gazeteciler için görev yapmanın en tehlikeli olduğu ülkeler arasına girdi. Bu cinayetler ise hala cezasız kalmaya devam ediyor. Yetkililer katiller veya destekçileri ile ilgili hiçbir kişiyi kovuşturmamış durumda. Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü Başkanı Irina Bokova, hükümete çağrı yaparak suçluların yakalanmasını talep etti.

Evrensel Bakış

Batı Avrupa'daki çalışmalarımıza kısa bir bakış -3-

İçinden geçmekte olduğumuz süreçte yaşanmakta olan ekonomik krizin faturasının öncelikle işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilere çıkarılacağı kesindir. Başta kazanılmış olan sosyal hakların budanması olmak üzere burjuvazinin sınıfa dönük saldırıları kapsamlı bir boyut kazanacaktır. Ama her halükarda kendiliğinden de olsa bu saldırılara karşı tepkiler biraz daha kitlesel bir boyut kazanacaktır. Tam da burada egemenler tarafından zor ögesi devreye sokulacaktır. Eğer tepkiler örgütlü bir güce dönüşmezse, işsizlik, yoksulluk ve sefalet tablosu kitlesel bir boyut kazanacaktır.

Bu kitlesel boyutun içinde göçmen işçilerin sayısal durumunun daha fazla olacağı kesindir. Böylesi durumlarda kaçınılmaz olarak, işsizlik sigortası, sağlık sigortası, vb. sosyal haklar yürürlüğe girecektir. Dün işsizliğin sorumlusu olarak görülen göçmen işçiler bugün sosyal fonları boşaltan bir topluluk olarak görülecektir. Tüm bunlar göçmenlere karşı ırkçı-faşist saldırı-

ların örgütlenmesine zemin hazırlayacaktır. İrkçi saldırılara göçmenlere dönük çıkarılan anti-demokratik yasalara karşı mücadelede başarı elde etmenin yolu yalnız göçmen emekçilerin birliğinden geçmiyor. **Bunun esas başarısı yerli halklarla örülecek olan ortak mücadeleden geçiyor.**

Bugün işsizlik ve yoksulluk göçmen ve yerel halkların ortak sorunudur. Bu ortak sorunu merkeze alacak tarzda bir pratik yönelim içine girmek bir zorunluluktur. Hiç kuşkusuz bunun ilk adımı, ilerici, devrimci güçlerin ortak mücadele perspektifini örneğiyle başlar. Daha sonra ise bu halka genişletilebilir. Ama öncelikle böylesi bir çekim merkezinin yaratılmasına ihtiyaç vardır. Bunun aşgari düzeyde yaratılması ırkçı ve faşist güçlerin yaşanan işsizliğin sorumlusu olarak göçmenleri göstermesi politikalarının deşifre edilmesi ve daha etkin bir mücadelenin yürütülmesi içinde gereklidir.

Tekrarlayacak olursak; Önümüzdeki süreçte işsizlik ve yoksulluk çalış-

malarımızın ana gündem maddelerinden birini oluşturmaktadır. Dolayısıyla propaganda çalışmalarında yürütmeye çalıştığımız kampanyalarda bu sorunları öncelikli olarak gündemimize almamız gerekir. Örneğin yakın tarihteki bazı verilere göre Almanya'da işsizlik oranı % 10 seviyesindedir. Bu oran göçmenler arasında ise % 40 civarındadır. Bunun içinde işsiz gençliğin durumu daha olumsuz bir noktadadır. Geçmiş pratik tecrübelerle baktığımızda da büyük fabrikaların çoğunun göçmen işçi çalıştırdığını görüyoruz. Bunun esas nedenlerinden biri kriz dönemlerinde göçmen işçileri işten çıkarmanın daha kolay olmasıdır. Doğal olarak çok kolayca çıkarılan işçilere kriz atlatıldıktan sonra da çok kolayca da ulaşılabilir.

Yine endüstriyel üretimde teknoloji kullanımının ön plana çıkması **vasıfsız çalışan işçilerin** iş bulma olanaklarını daha da zorlaştırmış durumda. Bu konuda en dezavantajlı durumda olanların göçmen işçiler olduğu açık. Kısacası krizin getirdiği ağır fatura vasıfsız iş gücüyle de birleşince önümüzdeki süreçte işçileri ne tür tehlikelerin beklediği daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Tabii ki göçmenler için zorluklar sadece bunlardan ibaret değildir. Aile birleşimi ve vatandaşlığa geçişlerin

zorlaştırılması, sınır dışı edilmelerin kolaylaştırılması sığınma yasalarında artan zorluklar. Yine yerli halklarla ortak olan sorunların daha bir ağırlaşması. Yani emeklilik, sağlık, sosyal haklardaki kesintiler, eğitimin paralı hale getirilmesi vb. Tüm bunların yanı sıra bazı ülkelere karşı çıkarılan yeni yasalarda, göçmenlerin suç işlemeye yatkın olduklarını ifade edecek ırkçı yaklaşımlar söz konusudur.

Tüm bu veriler bize yerli halklarla kaynaşmayı, dayanışmayı engelleyen her türlü anlayışa karşı mücadele etmeyi ve ortak sorunlar etrafında birlikte hareket etmeyi dayatıyor. **Bu süreçte öncelikle kendimizde var olan dar bakış açısıyla hesaplaşarak başlamalıyız.** Yılların alışkanlıklarını, önyargılarını bir çırpıda kırmamız mümkün değil. Ama artık bir noktadan başlamamız gerekir. Çalışmalarımızda dar sınırları aşan bir kitle çalışması perspektifine uygun olarak bir hareket tarzı yaratsak gerçeklerle yüzleşmemiz ve ona uygun bir pratik hatta yönelmemiz daha kolaylaşır.

Açık olan şu ki; "Geçici, misafir işçi" anlayışı bizde **enternasyonalist değil misafir devrimci anlayışının gelişmesi** neden olmuştur. Gerçek niyetimiz bu olmasa da objektif olarak ortaya çıkan tablo bu. Yine içe kapanık

bir yaşama hapsolan yalnız göçmen emekçiler değildir, devrimci çalışma da dar bir kesimin içine hapsolmuş durumdadır. **Bu durum ancak enternasyonalist bir bilinçle ve yürütülecek kitle çalışmasıyla aşılar.**

Bu demektir ki, faaliyetçiler buradaki sorunlara seyirci kalmamalıdır. Bilakis yaşamın her alanında sürece gelişen devrimci hamlelerin bir parçası olmak için çaba sarf edilmelidir. Aynı duyarlılık emperyalizme ve dünya gericiğine karşı yürütülen sınıfsal, ulusal ve anti-emperyalist mücadelelere karşı da gösterilmelidir.

Diğer bir gerçek olgusu geçmişte göçmen işçilerin tasarlamış oldukları geriyeye dönüş projesi bugün esas olarak kalıcılığa projesine dönmüş durumdadır. En azından bu durum yeni kuşaklar için tartışma götürmeyecek bir nedektir. Bu durum bu güçlerin içinde örgütlenmek için bir engel midir? Elbette ki hayır. Çünkü onların geleceklerini burada aramaları tek başına yetmiyor. Her koşulda birileri onu yabancısı olarak görmeye devam ediyor. Yaşanan işsizlikten onu sorumlu tutuyor, horluyor. Bu yönlü ırkçı-faşist söylemlerle politika yapıyor. Ve bu politikalarda hayatın birçok alanında şu veya bu şekilde hayat hakkı buluyor.

Gündemdeki yerini koruyor. Bu nesnel bir gerçektir. **Ve bu nesnel gerçek enternasyonalist bir bilinçle göçmenlerin özgün örgütlerinin oluşmasını zorunlu kılıyor.**

Bu durum diğer ülkelerin göçmen örgütleriyle, yerli halklarla somut ortak sorunlar üzerinde bir hareket, bir dayanışma birliği yaratmanın önünde engel değildir. Tüm mesele **emek eksensel sorunlarla göçmenlikten kaynaklanan sorunları birleştirecek bir mücadele çizgisi** yaratmakta düğümleniyor. Proleter düşüncesiz tarzı proleter bakış açısı ezilenlerin, haksızlığa uğrayanların sorunlarıyla ilgilenmeyi ve bu uğurda mücadele etmeyi varlık gerekçesi sayar. Sözelimi; Batı Avrupa'da kendini devrimci ve komünist olarak tanımlayan parti ve örgütlerin göçmenlerin sorunlarına duyarlı kalmaları kabullenilebilir mi? Elbette ki hayır. Her şeyden önce böylesi bir durumun proleter kimliği tartışılıp hale gelir. Aynı durum devrimci göçmen örgütleri için de geçerlidir. Yani, yanı başında olup bitenlere seyirci kalamazlar. Fabrikalarda, iş yerlerinde, anti-emperyalist mücadelelerde sınıf kardeşleriyle birlikte hareket etme zorunlulukları ve sorumlulukları vardır. Sorunun böyle kavranması sorumlulukların yerine getirilmesinin yolunu açar.

YÜRÜYÜŞ DERGİSİ VE PC'YE YANIT 3

NAFILEDİR YALAN VE YANILTMA, GERÇEKLER ACIDIR, ACITIR!

Direnış kırıcıları...

Madem ki değerlendirme yazısında bir “*direnış kırıcısı*” arıyorlar, o zaman dönüp aynaya bakmalıdır. Bu top-raklarda PC'nin temsil ettiğı yapı daha ortada yokken, hapishanelerde mücadele eden, işkencelerde katledilenler bulunuyordu. Hapishaneler mücadelesi ne onlarla başladı ne de onlara endekslı devam edecek. Dolayısıyla, 2000 öncesi ve sonrasıyla, 2007'ye kadar olan süreç ve bugüne kadarki zaman diliminde bir “kırıcı” arıyorlarsa, bu sıfatı en çok hak eden çizgiyi temsil ettiklerini bilmelirdirler. Bu nedenle kâh şiddetlenen, kâh belli bir seviyede cereyan eden direnişe dair gerçekten şöyle bir dönüp aynaya bakmalarını şiddetle tavsiye ediyoruz.

PC, kendi merkezinden bakmakta ve bu yönüyle de “yaman” çelişkilerini fark etmede epey sıkıntı yaşamakta. Kör göze parmak misali bir gerçekliğı varken bunun üstünü örtbileceğini düşünmesi yine o benmerkezçiliğinden geliyor. Direniş paradigmasını nasıl kurduğunu açıkladı. Tecrit ve tretmana karşı direnişin tek biçimi vardı onlara göre, o da ÖO direnişi. Gayrısı direnmemek, saldırıyı kabul etmek, direnişi baltalamaktı. İşte bu çıkmaz sokaktan çıkamıyorlar.

Bugün 45/1 no'lı genelgenin yayımlanması ile birlikte PC ve temsilcisi olduğu çizgi, “*direnış kırıcısı*” olarak ele aldığı pozisyonda bulunmaktadır. Yani diğer devrimci örgütlerin direnişi sürdürme ve ele alışıyla ortaklaşmıştır. Bunu haliyle “*zafer*” sonrası bir realite olarak anlatıyor. Tabi hikâyeyi geçiş gerçeğe dönersek 22 Ocak 2007 sonrasında tecrit-tretman politikasının tüm hızı ve yoğunluğuyla devam ettiğini görürüz. Ki kendileri de zorunlu olarak bu durumu yayımlarında teşhir etmek durumunda kalıyor.

Yani tecrit-tretmanda bir gerileme yoktur bu “*zafer*”in içinde. Onların “*zafer*” ihtiyacı(!) da başka bir konudur. Ama nihayetinde mevcut gerçek şudur: bu arkadaşlar tecrit-tretman politikasına karşı bugün “*direnış kırıcıları*” olarak ifade ettiği parti ve örgütlerle aynı düzlemindedir! Mücadelesini bu eksende yürütmektedir. Yani “*ÖÖ'na ara vererek*” aslında kendi deyimleri bir süre “*direnış kırıcılığı*” yapma kararları almışlardır. Tam üç yıldır da bu “*direnış kırıcılığı*” devam etmektedir! Ya da üç yıldır tecrit ve tretmana karşı bir “direnış göstermemek” tercih edilmiştir! Evet, onların dili açıkça bunu söylüyor. Ne söylediğini, söylediğinin neye, hangi gerçeğe tekabül ettiğini görmeyecek kadar kendisinden geçmiştir. “Eğri cetvelden doğru çizgi çıkmaz!” Elindeki eğri cetvelle plan çiziyor, kendine çatı kurup sığınmak istiyor. Ama biraz komik oluyor! Yetmiyor, amansız çelişkiler içinde kalıyor. O da yetmiyor kendiyle kavgaya tutuşuyor.

PC'nin direniş sürecine dair ele alışı ve söylediklerine bakılarak bir karar verilmemelidir. Eğer direniş sürecine dair bir gerçek aranıyorsa, PC bu gerçeğin sadece ama sadece bir yanını oluşturmaktadır. Bir bütün olarak hapishaneler sürecine baktığımızda, direniş döneminde ve halen devam eden pratikte sadece onlar yoktur. Doğrudur, PC hem tutsak kitlesi hem şehit sayısı ve ödediği bedelle hapishaneler mücadelesinde önemli bir yet tutmaktadır. Ancak bu durum onlara, tüm tutsak kitlesi ve direniş sürecinin bütünü adına konuşma tasarrufunu vermemektedir. Hoş verse de bir şey değişmiyor ya! “*Diğer sol*” onlara göre direnişte yoktur ya da kaçmıştır! Direnen sadece kendileridir.

PC, kendi dışında var olan direnişi “beğenmeyebilir”. Doğru bulmayabilir,

birçok açıdan eleştirebilir. Ancak tarihsel süreci ele alırken, yok sayamaz, çünkü sayısal oran ne olursa olsun direniş şehitlerinin tümü kendi yoldaşlarıdır. Aynı durum sayıları yüzlerle ifade edilen gaziler için de geçerlidir. Dolayısıyla bu konuda hem dikkatli hem de tutarlı olmalıdır.

Biz onların yaklaşım tarzı ve politikalarını doğru bulmuyor ve eleştiriyor ama somut olarak da var olan bir direniş görmezden gelme gibi bir vurdumduymazlığa düşmüyoruz. Dahası, hapishaneler gibi sınıf mücadelesinde oldukça önemli ve bir o kadar da özel bir mücadele alanında, bu tür çizgilerin, tüm hapishane kitlesini şu veya bu şekilde etkileyebileceğini öngören bir yaklaşıma sahip olarak, PC'ye devrimci ve komünist tutsakların birliğini bölücü/parçalayıcı bir etkiye bulunduğu için “*direnış kırıcısı*” gibi bir tanımlama yapmaktan da imtina ediyoruz.

Teslimiyetçi örgütlerin direnişçi şehitleri...

Aslında bu çizginin özellikle de hapishaneler merkezli mücadele sürecine yaklaşımı sadece bugünkü durumu açıklamak ve tabanında oluşan soru işaretlerini yanıtlamak adına ele alışıyla sınırlı değildir. PC'nin bu tutumu haliyle geçmişteki benzer yaklaşımları hatırlatıyor. Bu tavir temsil ettiği çizginin bir gereği olarak yıllardır yerine getiriliyor. ÖO eylem(ler)ine karşı benmerkezci/subjektif ele alışından söz ediyoruz. Bu anlayışın tarihi kendilerinden başlatan, olmadıkları direnişleri yok sayan ya da en hafif deyişle görmezden gelen yaklaşımları biliniyor.

Olduğça iyi bir örnek olması açısından Diyarbakır Hapishanesi direnişi ve ÖO eylemi bu arkadaşlar açısından “tartışmalı”dır! Çünkü bu direnişte kendileri yoktur! “**Önderlik**” etmedikleri ya da içinde olmadıkları hiçbir direniş arkadaşlara göre **direnış değildir!** Bu konuya dair daha önceden de eleştirilerimizi ve tarihi kendinden başlatan tutumlarına yaklaşımızı ifade etmiştik. Burada yeniden değinmeyi gerekli görmüyoruz. Ancak bunlar “yok sayıldı”, “görmezden gelindi” diye de yaşanan süreç ve gerçeklik ortadan kaybolmuyor. Gerçekler her zaman devrimci tutumlarında ısrar ediyor. Hem acı dersler sunuyor hem de “ayarsız” durumlarda can yakıyor, acıtıyor...

PC tıpkı daha öncesi hapishaneler tarihi ve direniş süreçlerine yönelik olarak, artık içselleştirmiş olduğu yok sayma, görmezden gelme ve hatta bütün karalama, çarpıtma çabasına rağmen, F tipi tecrit-tretman saldırısına karşı yürütülen direnişe yönelik olarak karşı yürütülen direnişe yönelik olarak uyguladığı bu tutumunda başarılı olmayacaktır. Gerçekler, onlar başka yazdı, değerlendirdi diye değişmez. Tam tersine o gerçeği tersyüz eden gelip mutlaka bulur. Öyle sanıyoruz ki ilan ettikleri “*zafer*”e olan güvensizliği, yani bu gerçeklik gelip kendilerini bulmasa PC örtüü bulmuştur kendince: “*diğer sol*”, “*direnış kırıcıları*”.

Onlarca şehit ve yüzlerce gaziyle ödenen bedelleri yok sayma pahasına, neden kendileri dışındaki direniş şehitlerinin siyasal kimliklerini yok sayma, görmezden gelme ve hatta mensup oldukları parti ve örgütleri “*direnış kırıcısı*” olarak ilan etme yolu tercih edilmektedir?! PC bir yandan kendisi dışındaki şehitleri de “sahiplenmekte”, diğer yandan ise onların siyasal-ideolojik hattının temsilcilerini “*direnış kırıcısı*” ilan etmektedir. PC bunu neden yapıyor? Ya bir bütün olarak şehitleri sahiplenirsiniz ya da var olan eleştirileri ona göre yaparsınız!

Biz bütün şehit ve gazileri kendimizden biliyoruz ama bunu PC gibi “çelişkili” yapmıyoruz! Çünkü bir “hesabımız kitabımız” yok! Çünkü biz biliyoruz ki bu çizgi de kimi önemli hatalarına rağmen direnmiş ve ağır bedeller ödemiştir. Bu bir gerçektir ve hiçbir özlül niyet bu gerçeğin üzerini örtmez. Tıpkı onların dışında da direnişin var olması ve gerçeğin hiçbir karalamaya mahal vermeyecek biçimde bulunması gibi. Onlar beğensin ya da beğenmesin, içine sindersin ya da sindirmesin böyle bir tarihsel süreç yaşanmıştır...

PC bir yandan tüm şehitleri, bedel ödeyenleri “sahiplenirken” (haklı olarak), bu şehitlerin bir kısmının “*direnış kırıcısı*” olarak ilan ettiği parti ve örgütlerin, zaten “*direnme niyetleri ve iktidar iddiaları bulunmadığını*” söylediğini “*oportünistlerin*” temsilcileri olduklarını görmezden geliyor. Maalesef kendi 2000-2007 hapishaneler sürecini açıklayabilmek, kendi siyasal hata ve başarısızlıklarının üstünü örtmek için şehitleri kullanıp, karşı karşıya getiriyor. Yaptığı budur. Oluşan algı ve gerçeklik böyledir.

Perdeleme ihtiyacı ve şehitlere sığınmak...

Bu son yazı dizileriyle, ilan ettikleri “*zafer*”e dair kendi kitelerinde oluşan soru işaretlerine, şüphe ve güvenizliklere yanıt olmak amaçlanmıştır. Bu amaçla yazılan makalede çuvaldızı kendine batırmak yerine, yine o bildik yönente başvurmak geri kalmıyor. Sürecin kendince muhasebesini yapmak ve kendi hatalarını, dar görüşlülüğünü, ufuksuzluğunu, politikasızlığını ve sekteleştirmesini görmek ve masaya yatırmak yerine, küçük burjuvazinin kendine has tavırlarını gösteriyor. Onlara göre “*en iyi kendileri direndi*”, aslında “*diğer sol kendilerini destekleseydi*” daha iyi direnebilirlerdi!(!) Ancak “*diğer sol*” bunu yapmak yerine tam tersini yaptı, “*direnış kırıcılığına*” soyundu! vb. vb. PC'nin direniş, eylem birlikleri ve kendi dışındaki devrimci parti ve örgütle- re bakışı bu çerçevede!

Küçük burjuvazi için önemli olan direnişin “kendi önderliği”, “kendi komutası” altında sevk ve idare edilmesidir. Bu yoksa direniş de yoktur! Var olan direniş sadece kendi direnişidir. Üstelik bu kendi önderliği altındaki direnişin sevk ve idaresinde yaşanan sorunların nedeni de “*diğer sol*”dur! PC bırakalım çuvaldızı, elindeki iğneyi de diğer parti ve örgütlere batırıyor! Böylelikle hem çuvaldız, hem iğne, bu arkadaşların elinde kendi çizgisinin dışında direnenlere karşı bir “silah” olarak kullanılıyor! Bu oyunda kendileri ise “sıfır” hatayla “mutlak zaferi” her şeye rağmen gerçekleştirmiş en doğru “ML politika”nın temsilcisi olarak rol alıyor. Senaryoyu yazarken kendine il-timas geçiyor...

Kuşkusuz ki, PC'nin böyle bir değerlendirme yaparken iğneyi kendisine batırması gerekir/beklenir. Ancak biliyoruz ki, bu kültürlerinde olan bir davranış biçimi değildir. O çok bilinen sözü pratiğe geçiriyorlar: “*Tann beni eleştirirden korusun, ben kendimi özeleştirden korurum!*”(!) Bu tablodan geriye ne kalıyor? Bir yanda düşman ve onun kapsamlı saldırısı, diğer yanda direnen PC: “*diğer sol*” mu?, onlar “*oportünist*” olduğu için “*direnmediler*” ve hatta “*direnış kırıcılığı*” yaptılar!..

Sorun bununla sınırlı kalmıyor kuşkusuz. Bu değerlendirmeler oldukça sağlıklıdır ve tehlikeli başka yönler içeriyor. Belki farkında “değil” ama şehit sayısı ile şehitleri anma, onların mücadelesini sahiplenme gibi farklı olguları yan yana getiriyor. Bu ikisi arasında fark olduğunu, şehitlerinin çokluğunun

ya da azlığının, şehitleri anma ve mücadelelerini sahiplenme ile bir ve aynı şeyler olmadığını bilincinde olması gerekir. Ki bunu bilmemesi pek mümkün değil. Ama politikasını şehitler üzerinden temellendirince ortaya böyle bir tablo çıkması kaçınılmaz oluyor.

Onlar şehitler üzerinden politika yapmayı, “*şehitleri sahiplenmek*” olarak algılayabilir. Bu onun küçük burjuva dünyasında anlaşılabilir bir olgudur. Ancak bunu yaparken aynı zamanda şehitlere zarar verdiğinin, onların mücadelesinin değerini riske attığının da farkında olmalıdır. **Şehitler tartışmanın dışındadır, dışında olmak zorundadır.** Ama öyle yapmayı, kendi ufuksuzluğunu, dar görüşlü mücadele ve direniş algılaması şehitler üzerinden gerçekleştirmeye, onlarla güçlendirmeye çalışıyor. Biz bu tutuma ortak olmadık, olmayacağız. Şehitler ve şehit sayıları üzerinden bir bakkal hesabı gibi çetele tutulmasına izin vermeyeceğiz. Bu ele alış ancak ve ancak PC gibi küçük burjuvazinin benmerkezci-kibirli ruh halinin bir yansıması olabilir. Bu oyuna ortak olmayacağız.

PC, şehitlerin çok büyük bir kısmının kendi saflarından olmasını, böyle hoyratça, böyle hesapsızca, “*direnışi sahipleniyoruz*” diyerek kullanmamalıdır. Bu tavrın, “direnışi sahiplenmek” ve “şehitleri yüceltmek” adına gerçekte onların mücadelesini “değersizleştirmeye” denk düştüğü görülmelidir. Ancak bunu görebilecek durumda olmadıkları anlaşılıyor. Gözleri öyle kararmış, “*zaferini*” ispatlamaya öyle kilitlenmiş ki, ne dediğinin, ne yaptığının farkında değil. Direnişin şehitlere endekslenmesi ciddi bir yanlıştır. Onlara göre; düşmanın saldırısına karşı mücadele etmiş olmanın, direnmenin göstergesi şehit verilmesiyle açıklanıyor! Yine arkadaşlara göre, şehit sayısı ne kadar çoksa o kadar direnilmiş oluyor.

Bu kafa yapısı, kuşkusuz ki sağlıklı bir duruma işaret etmiyor. Küçük burjuvazinin mekanik-indirgemeci, meselelere tek yanlı bakışının ürünüdür. PC bu yaklaşımıyla “ölümü” kutsamaktadır! Bir yerde şehit varsa ancak orada direniş vardır. Şehit yoksa orada direniş yoktur denklemine denk düşecek düzeyde tuhaflaşabiliyor. Belki de şiddetle itiraz edip, yüksek perdeden “nerden çıkardınız, yok öyle şey” diye haykıracağız. Ama yaptığı siyasetin, konuştuğu dilin tercümesi budur. Bu politika açık biçimde yapılıyor. Ve en önemlisi de hatalarının koruyucusu olarak bu tutumu benimsiyor.

Her şey bu kadar açık olmasına rağmen, bir sorun bulunmaktadır. Mademki şehitler üzerinden, şehit sayısı üzerinden bir direniş/direnme kriteri koyulmaktadır, o zaman son süreçte içerde ve dışarıda temsil ettiği çizgi “*şehit vermediğine*” göre, direnmiyor mu, mücadele içinde değil mi? Yoksa düşmana teslim mi olundu? Bu mantık, derhal, bu basit ve yanlışlığı apaçık görülebilen soruları akla getiriyor.

Açıkta ki, mücadele içinde, direniş sürecinde pekala şehit verilebilir ya da tam tersi biçimde çok sayıda kayıp verilebilir. Tüm bunlar sınıf mücadelesinin gerçekleri içinde vardır. Ancak sınıf mücadelesinin gerçekleri içinde var olan bir başka nokta da şehitler üzerinden politika yapmanın, şehitlere dayanarak, direniş yar ya da yok gibi politika üretmenin kimseye bir şey kazandırmayacağıdır. Tam aksine bu ele alışıyla PC mücadele içinde olduğu düşmanı, düşmanın katliamcılığını da tanımadığını açık ediyor. Düşmanın devrimci tutsaklara, sırf kimlikleri nedeniyle saldırdığı ve katlettiği biliniyor. Ya da tersinden bakıldığında, bu tür saldırılarda, örneğin şu an “her Allahın günü” devrimci tutsaklara saldırıyor

ama ortada şehit yok! O zaman direniş yok mu diyeceğiz? Bu nasıl mantık? Bu nasıl bir ele alış? Direnişin bu ölçülerle ele alınmasıyla doğru yapılmıyor. Siyasetin doğruluğunun ölçütününün bu olamayacağı devrimci teorinin abecesidir. Siyasetinin zafiyetini, başarısızlığını buradan desteklemekle kendi zayıflığını da belli ediyor.

Biz biliyoruz ki (tüm devrimciler için böyledir) bir şehit de, on şehit de, yüz şehit de önemlidir. Ve hatta şehitlerin fazlalığı ödenen bedeli göstermesi açısından ayrı bir önem arz eder. Ancak bunun doğru sayılardaki tartışmalara taşınmak yani devrimci parti ve örgütlere karşı polemik konusu yaparak kendi politik tutumunu gerçekleştirmeye kalkmak büyük yanlıştır. Onlar bunu her fırsatta yapıyor. Şehitlerin azız hatıralarına bu şekilde layık olduğunu sanmakla büyük bir yanlıya düşüyor.

PC, “en iyi ben direndim, çünkü en çok şehidi ben verdim”(!) gibi bir düz mantık formülasyonuna neden ihtiyaç duyuyor? Bu konuda şüphesi mi var? Herkes gibi biz de biliyoruz ki, PC diğer devrimci parti ve örgütlerden fazla sayıda şehit verdi. Bunu inkâr eden ya da yok sayan mı var? Öyleyse neden bunu hatırlatma ve üstelik de direnişin göstergelerinden biri olarak yansıtmaya ihtiyacı duyuyor?

Yoksa arkadaşlar izledikleri çizgi ve yanlı taktikler sonucunda, direnen ve şehit düşen onlarca devrimcinin karşılığında elde etmiş olduğu “*zafer*”in hesabını mı veremiyor? Daha doğrusu, bu hesabı vermemek için şehitler üzerinden böyle denklemler mi kuruyor?! Birilerinin onlara en fazla kayıp vermenin, en çok kadro yitirmenin “başarı” anlamına gelmediğini, “*zafer*”i temsil etmediğini hatırlatması gerekiyor. Bilinmektedir ki en iyi “komutan” en az kayıpla zafer kazandırdır! Ama onlar en iyi komutanlığın, en fazla şehitle olduğunu sanıyor! Fena halde yanılıyor!

PC onlarca şehide rağmen, bugün geldiği noktayı açıklayamıyor! Gerçeği kabul etmiyor, onu “*zafer*” olarak tanımlamaya çalışıyor. Bu uğraşı ise nafi- le oluyor. Geldiği noktayı açıklayamıyor, çünkü bunu yapması demek 2000-2007 sürecindeki direnişin ciddi bir gözle ve eleştirel bakışla ele alması demek. Bu ise “*direnış kırıcısı*” ilan ettiği devrimci parti ve örgütlerin politikasına hak vermesi anlamına gelir. Bu- nu yapamadığından, şehitleri öne sürüyor! Şehitler üzerinden, kendi politikasızlığını, kendi dar grupcu-sekter tavrının görmezden gelineceğini sanıyor! Kuşkusuz ki yanılıyor.

Tutarlı olmak...

Tarih, hapishaneler direnişinde kimin hangi çizgiyi izlediği, kimin direndiğini, kimin direniş adı altında kendi dar-grupçu, sekteleştirmesinin ısrarını gösteriyor. Her şey bu kadar açık olmasına rağmen, bir sorun bulunmaktadır. Mademki şehitler üzerinden, şehit sayısı üzerinden bir direniş/direnme kriteri koyulmaktadır, o zaman son süreçte içerde ve dışarıda temsil ettiği çizgi “*şehit vermediğine*” göre, direnmiyor mu, mücadele içinde değil mi? Yoksa düşmana teslim mi olundu? Bu mantık, derhal, bu basit ve yanlışlığı apaçık görülebilen soruları akla getiriyor.

Süreci masaya yatırıp samimi bir değerlendirme yapacağına her tavrını “*diğer sol*”un “*direnış kırıcılığıyla*”, “*ilkesizliğiyle*”, “*oportünizm*” açıklamaya çalışıyor. Bir an için ileri sürdüğü ipe-sapa gelmez iddialarının doğruluğunu kabul edelim. Bu onların yedi yıllık hapishane pratiğini açıklar mı? Bu durum

“*zaferi*”nin gerekçesinin altına doldurabilir mi? Sormak gerekmiyor mu, hapishaneler direnişine “*diğer sol*” için mi başladınız? Kimi kandırıyorsunuz? Önce süreçle ilgili kendinizi ikna edin ve bir aynaya bakın, sonra “*diğer sol*”u “*direnış kırıcılığı*” ile suçlayın!

Biz, bu tavrı, yani kendini dışarda tutan, olanlarda ve gelişmelerde hiçbir sorumluluğu olmadığını düşünen yaklaşıma sahip olduğunu bile bile, onunla yürümeği önemsiyoruz. Nihayetinde kendilerini “*direnış kırıcısı*” ilan etmedik! **Her yiğidin bir yoğurt yiyeşi olduğu gibi, her sınıfın da bir direniş biçimi, mücadele taktikleri bulunur!** Onların yoğurt yiyeşi küçük burjuvazinin yoğurt yiyeşidir. Biraz acele, biraz sağa sola dökerek, biraz bencilce, biraz avacına hizmet etmeyecek şekilde hovardaca boşca harca-yarak vs. yoğurdunu yiyor.

Yani aslında PC kendi dünya görüşüne, kendi algısına ve kendi tarzına göre direnmiştir. Önümüzdeki süreçte de bu çizgi doğrultusunda direnme- ye devam edecektir. Ancak bu onun doğru bir politika izlediği, doğru bir çizgi izlediği, doğru bir tutum ta- kindiği anlamına gelmez. Bugün PC, dünün “*direnış kırıcısı*” ilan ettiği “*diğer sol*”la aynı siperlerdedir! Bu gelişkinin nedeni, direnişi sadece ÖO ile sınırlı olarak algılamasıdır. Öyleyse PC ya bugün kendisinin de “*direnış kırıcısı*” olduğunu ilan etmeli (Çünkü bugün izlenen çizgi 28 Mayıs 2002'de ilan edilen çizgidir ve PC bu çizgiyi “*direnış kırıcılığı*” olarak yaftalamaktadır) ya da direnişi salt ÖO'na endekslenen paradigmasından vazgeçmelidir.

Arkadaşlar, direniş boyunca hangi fırsatları teptiğini, hangi olanakları heba ettiğini, hangi taktik hataları yüzünden 45/1 no'lı genelgeyi “*zafer*” ilan etmek gibi komik bir duruma düştüğünün tahlilini yapıp, dersler çıkarmak, birikim ve deneyimlerini derlemek yerine, “*diğer sol*”la ve kuşkusuz ki farkında olmadan son üç yıllık pratiğiyle kavgaya tutuşup korkunç bir çıkmazda debeleniyor. Kolay bir iş de değil bu. Ama PC ne de olsa “zor olanı” seviyor!

Bugün çeşitli biçim ve yöntemlerle direniş devam ediyor. PC'nin buna itiraz ettiğini sanmıyoruz. En azından CMP kuruluş bildirisinde ve daha bir dizi açıklamada, kendileri dışındaki devrimci örgütlerin de direniş içinde olduklarını kabul ediyor görünüyorlar. Yoksa yanılıyor muyuz? Arkadaşlar 2007 Ocak genelgesi sonrası direniş bayrağını eline aldığı ve “*diğer sol*”un “*direnış kırıcılığı*”na devam ettiğini mi düşünüyor? Öyle ya, daha önceki eylem biçimini değiştirmiş durumdadır. Öyleyse bu tutarsızlığı açıklamak zorundalar! Ya da bu tutarsızlığın asıl sorumlusunun kim olduğunu görmek durumundalar...

Zorundadır diyorum, çünkü boyundan büyük laflar ediyor, kendisi dışarıda var olan parti ve örgütlerin iradesine ve direnişine saygısızlık ediyor. Onlara göre “*Direnışin* (ÖO'nun –bn) *sürmes* *direnış kırıcılarının daha da gerilere düşürülmesi de önünde engel olmuştur.*” PC hiç utanmadan, sıklıkla kendine biçtiği “önder” pozunun dolaylı etkilerini ve yansımalarını güya açığa çıkartıyor. Farazi konuşmayı pek seviyor. Çünkü kendini çok seviyor. Ama soruyoruz; Ey PC, Ocak 2007'de bitirdiğin ÖO sonrası “*diğer sol*” nereye savruldu? Direnişte nerelere kadar geriledi? Bunlara cevap ver. Somut konuş! Kendine farazi misyon biçerek, olasılık hesapları yaparak konuşma! Evet “*diğer sol*” bir yere savrulmadı. Ama seni bir türlü “sarhoş edemeyen” “*zafer*”in, o kendinin bile inandığını “*zafer*”in bu noktalara kadar savurdu: “*Şu olmazdı da şu olurdu. Bu olsaydı da söy-*

İşçi-köylü 15

le olurdu...” PC gerçekten “harikalar diyarında” dolaşiyor. Gözlerini kapatıp hayal kuruyor. O hayal üzerinden yazıyor, çiziyor, anlatıyor. Politik sığlık böylece derinleşen bir hastalık haline geliyor…

PC'nin en çok kullandığı, ama fersah fersah uzak olduğu ve her geçen gün de mesafesini açtığı kavramlardan biridir “*tutarlı olmak*”! 2000-2007 dönemine dair değerlendirmesi ve bugün bulunduğu noktayı şöyle bir kıyaslarsa tutarlılıktan ne kadar uzaklaştığını net biçimde görecektir. Bunun farkında olmaması imkânsızdır. Ama bir kere “zemberek kurulmuştur”, bu kurulu zemberek çalışıyor, kaçınılmaz-kaçınılamıyor!

“*Gelgelelim, kaba ’pratikçiler’ tecrübeye saygı duyar, teoriyi küçümserler; bu yüzden de nesnel sürecin bütününi kapsamlı bir şekilde göremez, açık seçik bir yönelimden ve uzak görüşlü bakış açısından yoksun kalır, rastgele başarılarla yetinir ve gerçeği ancak kıysından köşesinden yakalayabilirler. Böyle kimseler bir devrim yönetecek olsalar, onu olsa olsa bir çıkmaz sokağa sokarlar.*” (Mao Zedung, Seçme Eserler, Cilt 1, Kaynak Yay. sf. 386-387) PC'nin sorununun özü, özeti budur. Kendilerini bir çıkmaz sokağa sokmuş durumdadırlar. Oradan çıkma gayretleri ise basbayağı yanlışır. Maalesef gerçekleri kıyısından yakalamak ferasetini de kaybetmiş durumdalar. Bu yüzden ki sokağın çıkmaz olduğunu göremeyip “ilerlemeye” devam ediyorlar.

Direnışı küçümseme, yok sayma...

PC'nin derdi bugün içinde bulunduğu çelişkili durumu, “kahramanlığıyla” ve tabi ki “*hainleriyle*” anlatmak ve temize çıkmaaktır! Arkadaşlar, düşmanın bırakalım tecrit-tretman politikasını, en ufak, en insani bir hakkı bile teslim alma aracı olarak kullanmaya devam ettiği bugünkü koşullarda, kendi yaratmış olduğu sanal “*zafer*”in yaman çelişki-siyle karşı karşıyadır. İlan etmiş olduğu “*zafer*”in karışlığını bulamakta ve böylece kendi dışındaki devrimcilere “*direnışı küçümsüyorlar*”, “*direnişe tahammülleri yok*” gibi mesnetsiz, destek-siz, saçma sapan iddialarla saldırmakta ve haliyle içinde bulunduğu olumsuzluğu savuşturmaya çalışmaktadır.

Ancak burada işin içinden çıkmak için bir denklem daha kuruyorlar: “*zafer*”=direniş. Sapla samanı ayırt etme feraseti de tükenmiş durumdadır. Eğer bir küçümseme, olumsuzlama vs. varsa bu ilan ettikleri “*zafer*” tespiti nedir. Evet arkadaşlar, “*zafer*”iniz gü-lünç bir tablo çıkarıyor karşınıza. Bu ilanınız bizim için kabul edilebilir değil. Ama “*zafer*” tespitini kabul etmeyip bu oyununuza alet olmayışımızı, direnişi reddetmek olarak yansıtanız, yine “köylü kurnazlığınızdan” başka bir şey değil.

Bunlar arasında kategorik bir ayırım var. Öyle bir kalem darbesiyle o farkı ortadan kaldırma çabanız boşuna kürek sallamak olur. Herkesi kör ve şapşal, kendini uyanık sanma tutumunda vazgeçmelisiniz. “*Direnışı küçümseme*” “*yok sayma*” sizin muzdarip olduğunuz bir yaklaşımdır. Yazı boyunca bunu size anlatma derdi taşıdık dikkat ederseniz. Zira siz, sizin dışınızda gelişen direnişi, direniş olarak görmeyip yok sayıyorsunuz. Bu tavrınızı açık açık ilan edip, sonra bizleri bununla suçlamak da yine sizin bir “garipliğiniz”...

Arkadaşlar direniş sürecini böylesine çarpıtarak, kendilerini aklayarak-paklayarak bir sonuca varacaklarını ve içinde bulunduğu durumu tabanına-kamuoyuna açıklayabileceğini düşünüyorsa yanılıyor! Bu ele alış kısa vadede kendince “kazanım”a karşılık gelebilir ama uzun vadede kendisi de dahil olmak üzere halk açısından zarar doğuracaktır. PC, bu tarz bir değerlendirmeye ve halk güçleri açısından kazancı olmayan bir yaklaşımla; kendisi dışındaki parti ve örgütlerin, direnişeye karşı

tahammülsüz oldukları, onlarca şehidin verildiği bir direniş sürecini küçültmeye çalıştıkları gibi anlamsız (aslında PC'nin ruh halini göstermesi bakımından bir hayli anlamlı), herkesi ve her gelişmeyi kendisine düşman ve karşıt gören bir bakış açısıyla hareket etmekte büyük bir yanılıgıya düşmüş durumdadır.

PC, ÖÖ gibi bir direniş biçimini küçük burjuvazinin panikleyen ruh hal-i ile, yanına çektiği kimi partilerle birlikte erken başlatmış ve taktiksel hata yapmıştır. Sonradan bu hatasından dö-nememiş ve taktiksel yanlış onun ezanından dönem stratejisi haline gelmiştir. Bunun ağır bedeller gerektirdiği açıktır ve yaşanan bu olmuştur. Bu bedelin büyük olması, durulan eğri zemi-ni doğrultamamıştır, doğrultamaz. Bir kez daha altını çizelim; bu yaklaşımın arkadaşların direnişini küçümsemekle alakası yoktur, olamaz. PC bu tarz kör dövüşleri bırakmalıdır. Hatalarını bu şekilde örtme gayretine son vermeli-dir. Kaldı ki direnişi küçümseyen, direnişe karşı tahammülsüzleşenlerin kim olduğu bellidir. Bunlar ilericilerin, devrimcilerin ve halkımızın safında olmayan kesimlerdir. Bu dün de böyleydi, bugün de böyle olacak, yarın da böyle olmaya devam edecek...

Tahammülsüzlükleri, siyasetlerine yönelik dostça eleştirileridir. PC, me-alen, “ben şehitler veriyorum, verdim, beni eleştiremezsiniz”, “hapishaneler direnişinde en çok şehidi ben verdim, en çok bedeli ben ödedim, o nedenle beni eleştiremezsiniz” hatta “direnışı sonlandırma biçimini zafer olarak tanımlamamı kabul etmelisiniz, verdiğim şehitlerin hatırasına saygılı olmak bunu gerektirir” demektedir.

Arkadaşlar hapishaneler direnişin-de, -şehit ve gazileriyle- neredeyse bir devrimci kuşağın feda edildiğinin farkında değildir. Bu sözlerimize karşı bize hemen beylik, üstten laflar edilmesin! “*İktidar bilinci*”, “*sınıf mücadelesi*” vb. ahkâm kesmelere de kalkışılmasın! Biz bu ülkede devrimin silahlı mücade-leye geçilececeğini ileri sürüyoruz. Devrimin politik görevlerini halk savaşıyla yerine getirileceğini strateji bellemiş bir hareketiz. Bu tarz tartışma argümanlarını bizden uzak tutmaları gerektiğini biliyor olmalılar.

Kaba ve sorumsuz direnişçilik...

Somut gerçeklik odur ki, onca be-dele karşın politik düzlemde, pratik sonuçları itibarıyla elde edilen hiçbir şey yoktur. Direniş zaten başından itibaren hem ÖÖ, hem de hiçbir yaptırım kabul edilmemesi bağlamında ken-dini ortaya koymuş ve ideolojik bakımdan doğru bir duruş göstermiştir. Ne var ki tecriti geriletmeye muvaffak olu-namamıştır. Bunun mevcut şartlar ve güç dengesi kapsamında ulaştığı en ileri nokta 45/1 genelgesi olamaz. Bu bakımdan 2002’de eyleme son verdiğimiz koşullardan daha ileri bir seviye yakalanamamıştır. Bunun yakalanamayacağı o tarihlerde ortaya çıktığı içindir ki eyle-me sonu verme kararı alınmıştır. Bu aşamadan sonra eylemi kör bir inat uğ-runa, grupçu çıkarlarla sürdürmenin üstünü “*kararlılık*”, “*ısrarlılık*”, “*direnişçilik*” şallarıyla örtmek büyük bir yanıl-sama yaratmayı amaçlamaktadır.

Ölüm Orucu gibi eylemlerin koşullarla doğrudan ilişkisi vardır. Başarı elde etme şansı olmayan bu tarz eylemlere girişmek ya da sürdürmek, direniş güçlerini düşmana kırdırmaktan başka bir sonuç vermez. Koşullar ve zamanlanmanın esprisi budur. Aksi durumda her koşulda eylem yapmak, kendi hirsını tatminden başka ciddi bir yıkım ve yenilgiye davetieve çıkarmaktır. Nitekim bütün gruplar bıraktıktan sonra eylemi sürdürmeye kalkışan PC’nin başta kendi kitlesi olmak üzere direniş cephesine yaştattığı budur. Kimse bir takım reformist ve revizyonist çevrelerin “*koşullar*” edebiyatı ile bu doğruları eşleştirme kurnazlığına girmesin.

Geçmişteki nice örnekte görüldüğü gibi ÖÖ’ları her zaman başarıyla bitmemiştir. Demek ki “*zafer*”in elde edilme şansının kalmadığı durumda eylemin bir biçimde sonlandırılması gerekecektir. Sonuna kadar gitme diye bir mantık, düpedüz intihardır, ki bunun hemen hiçbir eylemde seçilmediği de bilinmektedir. Sorun daha fazla ka-yup vermeden eylemi sonlandırma anını belirlemeye kalır. Elbette ki eylemi ciddi bir bozguna uğramamak için çeşitli manevralarla bitirmenin yollarını aramak ve politik taktikler geliştirmek gerekir. Önderlik bunu gerektirir. Nitekim PC’nin 2007’deki sonlan-dırışı da bu kapsamdadır ama haddinden fazla geç kalmıştır. Bu durumda fi-nale “*zafer*” elbisesi giydirmenin ab-sürtlüğü fena halde sırtacaktır. PC’yi bu kadar öfkeli kılan husus budur.

PC, ÖÖ’yu 2-3 kişilik “ekip”lere düşürece kadar başkalaştırmış, etki-siz kılmış ve iyice dejenere ettikten sonra sonlandırmıştır. Hassas bir bo-yut taşıdığı ve fena halde istismar edildiği için döne döne vurgulamak zorundayız: bu dönem zarfında eylemde büyük bir direniş ve fedakarlık örneği göstererek şehit düşenlerin ölümsüz anılarına saygısızlık tartışmasına kalkışanlar büyük bir ikiyüzlüklü sergile-mektedir. Bu yiğit devrimcilerin, imkansıız hale gelen koşullarda, daha da daralan “ekip”ler içinde “büyük” direnişi sırtlamaları, fedakarlıkları ve azimlerinin derecesini göstermektedir. Tartışılması, daha doğrusu açıklanması gereken onlardan bu fedakarlığın istenmesindeki mantıktır! Bunun tarihi kitlelerin mi kahramanların mı yaptı-ğ/yazdığına dair ayırım noktasıyla yakından ilgisi vardır. Ve bu bağlamda yine bunun öncü savaşı ile halk savaşı arasındaki temelli fark noktasında da karşılığı vardır...

PC, şehit vermenin, bedel ödemenin, “en” devrimci ve “en” başarılı olmanın yolunun sadece ve sadece kahramanca ölmekten, hayatını feda etmekten geçmediğini, bunun çok önemli olmakla birlikte yanında başka ideolojik-politik-örgütsel saiklerin ve niteliklerin de gerekli olduğunu görmek zorundadır. Elbette mücadeleye bağlı olmak, gerektiğinde hayatını feda etmek son derece önemlidir. Ama gerektiğinde! PC’nin küçük-burjuva dar görüşlülüğü, bazen nerede durulacağını, başka adımlar atılmasının zorunlu-luğunu anlamakta güçlük çekiyor!

PC’nin hapishanelerdeki savaşımı sınıf mücadelesinin merkezine koyan, böyle yaptığı içindir ki devreye soku-lan eylemlere kaldıramayacağı anlamlar yükleyen, özellikle sıcak çatışma dönemlerinde güçler dengesi ve alanın özgünlüğünü gözetmeyen kaba ve sorumsuz “direnişçilik” siyasetini doğru bulmuyoruz. Bu arkadaşların, sınıf mücadelesinin gereklerini değil (doğal olarak) kendi örgütsel önceliklerini, kendi politik duruşunu, sınıf mücadelesine, nesnel duruma müdahale etmek adına gündemleştirmesi, o politi-kanın doğru olduğu anlamına gelmiyor! İşte, bizim mahkûm ettiğimiz, katılmadığımız nokta burasıdır.

TDH’nin, halkımızın, devrimcilerin mücadelesinde belli bir zaman sonra adeta kendini vuran bir silah haline dönen bu yanlış politikayı nasıl görmezden gelebiliriz? PC’nin bu benmer-kezcî, sekte ve kendini bilmez küçük burjuva yaklaşımının sonucu olarak direnişin daha ileri bir noktada sürdürülme zemininin aşındırıldığı gerçeğini, düşmanın eline kozlar verdiğini vb. nasıl unutabiliriz? Ve yine bizler yanlış bir politik önderlik altında da olsa halkımızdan yiğit oğulları ve kızlarını faşizmeye karşı can bedeli mücadelesini ve duruşunu nasıl unutabilir ve yok sayabiliriz? Bizim duruşumuz ve pozisyonumuz budur. Doğru zamanda ve doğru anda gerekli esnekliği ve taktik politikayı hayata geçiremeyen PC bu vahim hatasıyla oluşan “oportünist statükoculuğu”nu ve bunun sonucunda uğramış olduğu politik başarısızlığını; “halının altına süpürme” gayretiyle,

kendi dışındaki “sol”a saldırmaktadır.

Sanal ve siyasal bir “zafer”...

PC, bildiği gibi 22 Ocak 2007’de yayımlanan 45/1 genelgesiyle hapishanelerde ÖÖ’na “*ara verdigini*” ve “*zafer*” kazandığını ilan etti, bunu da çeşitli mekan ve alanlarda bir güzel kutladı! 45/1 genelgesi ile yapılan değerlendirilmede, “*Emperyalizm ve oligarşinin teslim alma politikaları püskürtülecek siyasi bir zafer*” kazanıldığı tespiti yapılıyor ve direnişin ayrıca “*somut bir kazanımla*” ve “*tecritin varlığı devlete kabul ettirilerек*” sona erdirildiği ileri sürülüyordu.

Ayrıca, “*gelines nokta*”nın “*tüm taleplerin karşılanması olmasa da tecritin kırılmasında önemli bir adım*” olduğu da belirtilmekteydi. Tüm bunlar ifade edildikten sonra “anlaşılmaız” bir tutumla (!) yine “savunmaya” geçme ihtiyacı duyuluyordu. Direnişeye “*ara verdiği*”ni açıklayıp “*zafer*” ilan ederken, “her nedense” (!) şunları da söyleme ihtiyacı duyuyor; “*söylenenleri hiçbir yoruma ihtiyacı bırakmayacak açıklıkta*” ve “*açıklamada neden zaferdi, nasıl zaferdir, sorularının cevapları da bulunmakta*” olduğunu ileri sürüyordu. Öyle ya, onlara göre her şey apaçık ortadadır. “Aksini kim iddia edebilir” ki?

Ne yazık ki bu ifadelerle hem kendileri hem de devrimci hareketin aldığı düzeye karşı haksızlık edilmektedir! Başkalarına şaşkın ya da ebleh muamelesi yapmaya kalkanların aklından zoru olmalıdır. Herkes neyin ne olduğunun, nasıl bir süreç yaşandığının ve sürecin nasıl bitirildiğinin farkındadır. Buna rağmen ağıctan eleştiriy yapmamamız, “süreci okuyamamak” olarak algılanmıştır. Suskunluğumuzu güçsüzlüğümüze yormuş ama yanılmıştır. Buradan kendine vazife çıkararak, hapishaneler direnişinde kendi çizgisine “*en devrimci çizgi*”, kendi politikası dışında var olan direnişlere ise “*direniş kıncası*” diyebilmiştir.

Onlara göre hapishanelerde direnen “*diğer*” devrimci ve komünist tut-saklar, direniş “*kendi iradelerinin dışında geliştiği için*”, “*direnişe ve direnişe önderlik edenlere düşmanlaşmışlardır.*” Açık açık böyle yazabilmektedirler. Bu üslup ve kullanılan dil devrimci hareketin geldiği aşamayı göstermesi açısından öngreticidir! Kötü söz sahibini bağlar demiş halkımız ve de ne güzel demiş. Bizler neden devrimci dostlarımızın üstelik hapishaneler gibi bir alan-daki direnişi ve hatta “*zafer*”ini karala-yalım ki? Bizim ve hele hele halkın bundan ne gibi bir çıkarı olabilir? Biz devrimcilerin, halkın her türlü kazanımını, faşizme, emperyalizme, feodalizme ve her türden gericiliğe karşı zafelerini önemseriz. Kendi zaferimiz olarak görürüz. Üstelik bu tavrımız, PC’nin o çok sevdiği ifadelerle yazacak olursak; “*bizim irademiz dışında geliştiği*” durumlarında da böyledir. Nihayetinde bu türden direnişler ve kazanımlar halkın, ilericilerin, devrimcilerin ortak kazanımlarıdır. Bundan neden gocunalım? Neden saknalım?

Eğer böyle bir süreçte biz bu tür kazanımları sağlayan sürecin dışında kalmışsak oturur kendi politikalarımızı sorgular, pratiğimizi masaya yatırır dersler çıkarmaya çalışır ve özeleştirir veririz. Lenin yoldaşın vurguladığı gibi, bir partinin hatalarına karşı yaklaşımı onun iktidar mücadelesindeki samimi-yetinin de göstergesi değil midir? **Ama ya onlar gibi düşünmüyoruzsak?** Bizler hiç de onların iddia ettiği gibi sürecin dışında kaldığımızı, sürece seyirci olduğumuzu değil, tam aksine sürece dair belli yaklaşımlar içinde olduğumuzu, hapishanelerde ÖÖ da dahil olmak üzere bir dizi direniş biçimini öngördüğümüzü ve bunları hayata geçirmek için bütün çabamızı sarf ettiğimizi düşünüyorsak ne olacak?

Ve tam da bu nedenle PC’nin ilan ettiği “*siyasi bir zafer*” ve “*somut kazanımlann*” neler olduğuna dair , kendilerinden farklı ve kuşkusuz ki eleştirel

düşünüyorsak?... Öyleyse onlara göre “*direnişe ve direnişee önderlik eden iradeye düşmanlaşmışız*”dır. Böyle bir mantık, böyle bir ittifak anlayışı, böyle bir bakış açısı olabilir mi devrimci hareket içinde? Artık bu soruya hiç de rahat olmayan bir biçimde ve kesin bir kararlılıkla yanıt veriyoruz: PC söz konusu olduğunda olur!

Bir daha vurgulayalım ki biz onların savunduğu gibi ortada bir “*zafer*” olduğunu düşünmüyoruz. Yüzlerce şehit ve gazinin, ödenen sayısız bedel karşılığında, devrimcilerin düşman karşısında iradelerini göstermeleri, idealleri ve düşünceleri uğruna yaşamlarını feda etmeleri, dolayısıyla teslim alma politikalarını püskürtterek “siyasi zafer” kazanmalarından bahsediliyorsa, evet bu bir gerçektir! Bu gerçeği hiç kimse göz ardı edemez! Faşizmin saldırılarına karşı hapishaneler cephesinden, ülkemizde ve hatta dünya devrimci ve komünist hareketi tarihinde layıkıyla yerini bulacak bir direniş pratiği sergilenmiştir.

Emperyalizm, faşizm ve her türden gericiлик, bu ülkenin en değerli oğulları ve kızlarını; tam da “*yeni bir dünyanın mümkün olmadığı*”, “*ideolojilerin öldüğü*”, “*bir dünya görüşü uğruna yaşamını feda etmenin saçmalığı*” vb. propagandaların yoğun olarak yapıldığı bir süreçte, düşmanla eşitsiz koşullar altında, dışıe dış bir mücadeleyle, bedenlerini açığa yatırıp hayatlarını feda etmelerine tanık oldu! Sadece düşman tanık olmadı kuşkusuz! Emekçi halklar da devrimcilerin kararlılıklarını, iradelerini ve direnmenin, mücadele etmenin tek kurtuluş yolu olduğunu bir kez daha gördü. Tüm bunlar ret edilemez, inkar edilemez ve üzeri örtülemez, tartışmasız gerçeklerdir. Direnişin ideolojik zemindeki bu kazanımlarını görmemek gerçeğe gözlerini kapatmak olur. Biz bunu yapmadık, yapmayacağız.

Ne var ki PC, bu tartışmasız (ve konu özgüünde tartışma dışı) gerçeğin arkasına saklanarak, kendi yanlış politikasını, direnişi sadece ÖÖ’na kilitleyen ve bu anlamıyla da gerçekte politikasızlığı bir statüko haline dönüştüren, dar grupçu, ben merkezci tavır-nı ve politika yapmayı sektelikle karıştıran yaklaşımını eleştirmemizden kurtulamaz. Bu vesileyle şu gerçeğe bir kez daha işaret edelim (çünkü PC bunu artık iyiden iyiye bir tarz haline getirmiştir); var olan eleştirilerimiz, samimiyetsizce hareket edilerek karşı-mıza konulmaya çalışıldığı gibi direnişeye değildir. Eleştirimiz, direniş adına savunulan yanlış çizgiyedir!

Direnışı bu tarzda ele alışı nede-niyledir ki bugün gelinen aşamada aralarında yoldaşlarımızın da olduğu yüz-lerce şehit ve gaziye, ödenen büyük bedellere karşılık olarak “*siyasi bir zafer*”den bahsediyor! **Sormak lazım, direnişeye başlarken hedefiniz bu muydu?** Amacınız “*siyasi bir zafer*” kazanmakla mı sınırlıydı? Yani bir direniş başarılı olursa zaten siyasi bir zafer kazanılmaz mı? Kendi politikasından şüphesi mi vardı ki bunu ilan etmek ve bugün savunmak zorunluluğunu duyuyor? Bu ele alışa göre, ödenen sayısız bedel, politikalarının başarılı olup olmadığınıun test etmek için mi verilmiş oldu? Bu nasıl bir mantık? Bu nasıl bir ele alış? PC’ye göre onlarca şehit devrimciye bağliıklarını, ideolojik sağlamlıklarını göstermek için canlarını feda ettiler öyle mi?

Zaten her siyasal eylemin sonucunda var olan bir gerçeği bugün tek-rarlayarak, kimi kandırdıklarını sanıyorlar? Bu mantığıyla, o zaman bugünkü hapishane pratikleriyle birlikte ele alındığında, o çokça “lanet okudukları” ve hadlerini aşarak “*direniş kıncası*” ilan ettikleri, “*diğer sol*”un 28 Mayıs 2002 tarihindeki açıklamalarıyla ÖÖ’yu sonlandırmaları ve hapishanelerdeki direnişlerini fiili mücadele biçimleriyle sürdürmüş olmalarını neden “*siyasal bir zafer*” olarak görmüyorlar? Madem ki böyle koyuyorlar meseleyi o zaman bize de sormak kalıyor? Arada ne fark var? Bahsettiğiniz zafer zaten 19 Aralık’taki direnişte, 28 Mayıs 2002’de di-

30 Nisan-13 Mayıs 2010

ğer örgütlerin ÖO’nu sonlandırdığı aşamada kazanılmamış mıydı? Sizin bu zafer tanımınız gerçeği örtmek için oportünüzimin ipliğiyle dikilmiş bir örtü olmasın sakın?

Eğer mesele şehit düşmekse, bedel ödemekse, düşmana teslim olmamaksa, düşmanın örgütsüzleştirme, kişilik-sizleştirme, teslim alma ve her türlü saldırısına karşı 2002’den bugüne kadar (bugün “*siyasi bir zafer*” olarak savunduğu biçim ve içerikte) hayata geçirilen bir direniş söz konusu ise o zaman kendi dışlarındaki devrimci parti ve örgütlerin “*direniş kıncası*” ilan edilmesi niye? Neyi gizlemeyi çalışıyorsunuz? Kimi kandırabileceğinizi sanıyorsunuzuz? 2002 ile 2007 arasındaki hapishane koşullarında, düşmanın tecrit-tretman politikasında esaslı bir değişiklik olmadı. Ve hatta düşman bu süreçte içinde çıkartmış olduğu deneyimlerden yararlanarak saldırısını daha “sıkı” sürdürmeye başladı. ÇİK de bu süreçte uygulamaya konuldu vb. Arkadaşlar bugün itibarıyle 2010’da hapishanelerde düşmanın F tipi tecrit-tretman politikalarının tüm hızıyla sürdüğü ve buna karşı direnişin de hala devam ettiğini, dolayısıyla düşmanın saldırılarının halihazırda püskürtülemediğini görmelidir! Gün şunun için yazıyoruz. Yarın öbür gün arkadaşlarımız yeni bir hayal kırıklığına uğramasını istemiyoruz. Gerçekler onlara rağmen var olmaya devam ediyor “maalesef”(!)

PC “*siyasi bir zafer*”den neyi kastettiğinin altını doldurmalıdır! Öyle açıklamalarda “*hiçbir yoruma ihtiyacı bırakmayacak açıklık*”ta olduğu vb. söylenerek, mesele savuşturulamaz. Eğer mesele düşmanın teslim alma politikalarına karşı koyma ve bedel ödeme olarak değerlendiriliyorsa, o zaman bugün yan yana yürüdüklerinin 2002 sonrasında da aynı duruşa sahip olduklarını, direniş politikalarında bir değişiklik olmadığını görmelidir. Yani PC, bugün aynı mücadele siperlerinden yana olduğu devrimci dostlarının, kendi aceleciliğini onayladıklarını, bunu küçük burjuvazinin panikleyen ideolojik tutumuna bağladıklarını ve dolayısıyla kendilerinden ayrı bir direniş programına sahip olduklarını bilmiyor değildir. Ancak bu durum işine gelmemektedir. Çünkü böylelikle kendisi “biraz” geç de olsa 5 yıl sonra “*siyasi bir zafer*” ilan etmiştir. Ya da tersinden ifade edilecek olursa, 2007’den beş yıl önce “*siyasi zafer*” elde eden “*diğer sol*”la aynı konumda buluşmuştur! Ne mutlu onlara!!!

Bu durumda var olan “yaman çelişki”yi açıklama sorumluluğu, üstelik onlarca şehidin ağır yükü altında PC’ye aittir. Ama o bunu yapmıyor. Bunun yerine kendisi dışındaki devrimci parti ve örgütleri “*tecrite karşı mücadelenin hiçbir aşamasında sorumluluklarını yerine getirmeyen*”ler olarak suçlayıp “*reformizmin icazetçiliği*” ve “*oportünizmin statükoculuğu*” gibi yaftalar asıyor. Şunu belirtmekte fayda var. Reformizm, pasifizm elbette kötüdür, mücadeleye genel olarak zarar verir, egemen sınıflara çalışır ama diğer yandan sol sektelerimiz maceracılığı nereye koyalım? Sürecin aci biçimde gösterdiği gibi “sol”culuk da hayli zararlar vermiş, ağır kayıplara yol açmış, direniş güçlerinin birliği-ni baltalamış ve eylem silahını iyice etkisiz hale getirmiştir. Onun nihayetinde demirlediği limanın reformistlerle aynı olduğu gerçeği de unutulmalıdır...

PC, küçük burjuva dar görüşlülüğüne, benmerkezci sekte tavrına bakacağına, politika adına politikasızlığını değerlendireceğine, kendisi dışındaki direniş örgütlerine devrimci parti ve örgütleri suçluyor! Hem de “*direnış kıncası*” gibi boyunu aşan ithamlarla ve üstelik “*statükoculukla*”! Şaka gibi! Bunları, ÖÖ gibi etkili bir eylem silahını kullanmada büyük bir yeteneksizlik sergileyen (erken başlayan, uygun zamanda bitirmeyen ve dolayısıyla da eylemin içinini boşaltan) bir anlayışın ifade etmesini nasıl açıklamak gerekir bilmiyoruz. Ancak sağlıklı olmadığı kesin, bunu biliyoruz. (**Devam edecek**)

İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışlıları
Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: SM Matbaacılık Sanayi Cad. Altay Sk.
Yenibosna/İSTANBUL
Tel: (0212) 452 23 02

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık 1 Sokak No:17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeralı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhanı Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 94
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Cavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

BİRLEŞİK, KİTLESEL, DEVRİMCİ 1 MAYIS İÇİN TAKSİM!

Uluslararası proletaryanın kavga günü 1 Mayıs'ta işçi ve emekçiler geleceğine sahip çıkarak, yaşadıkları sömürünün hesabını sormaya, gücünü ve birliğini dosta düşmana göstermeye hazırlanıyor.

Açlık sınırının 845, yoksulluk sınırının ise 2.743 TL olduğu ülkemizde işçi ve emekçilere reva görülen asgari ücretle bir aile ancak 6 gün geçinebilirken işsizlik de çığ gibi artmakta.

İşçi ve emekçiler cephesinde yaşanan işsizlik, yoksulluk, güvencesiz çalışma iken egemenler her geçen gün kasalarını şişirmekte kârlarına kâr katmaktadır. Krizle birlikte Türkiye'nin en zengin 25 ailesinin serveti bir önceki yıla oranla iki kat artış gösterdi.

Bir avuç azınlık sefahat içinde yaşarken milyonlarca insan açlık, sefalet ve yoksulluk girdabının içinde yaşam kavgası vermektedir. Sömürücü zorbalar dünyayı emeği ile şekillendiren, yaşamı yaratan işçi ve emekçilere insanlık dışı koşulları reva görmektedir. İşçi sınıfı ve emekçilerin bu duruma elbette söyleyecek bir çift sözü vardır. İşçi ve emekçiler sömürüye, yoksulluğa ve karanlığa karşı direniş meşalesini tutuşturmaktadır.

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yıl boyunca yaşanan direniş, eylem ve grevlerin enerjisi ile yüküldür. İşsizliğe, taşeronlaştırmaya ve yoksulluğa karşı işçi ve emekçiler, biriktirdikleri bir enerjiyi 1 Mayıs'ta alanlarda görkemli bir çıkışa dönüştüreceklerdir.

Özelleştirmelerle işsizliğe mahkûm edilen TEKEL ve TARIŞ işçileri; sendikalaştıkları için işten çıkarılan Esenyurt ve İtfaiye işçileri; kararlı direnişleri sonucu sendikalarını kazanan Çemen Tekstil işçileri ve haklarını arayan Samatya, Marmaray

ve İSKİ işçileri 1 Mayıs'ta alanlardaki yerini alacaktır.

Kitlese bir 1 Mayıs için yaşamı yaratan bizler yan yana omuz omuza yürümeliz!

İstanbul'da 1 Mayıs mitingine hazırlıklar çerçevesinde **Devrimci 1 Mayıs Platformu** emekçi semtlerde çeşitli eylem ve etkinlikler örgütledi.

Gazi

Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun "Birleşik, Kitlese, Dev-

rimci 1 Mayıs İçin Taksim'e!' şiarıyla ele aldığı 1 Mayıs çalışmalarını 18 Nisan günü devam etti. Gazi Mahallesi'nde yapılan ve 19.30'da başlayan eyleme Partizan, PDD, BDSP ve DHF katıldı.

Gazi Hastanesi arkasında toplanan Partizan kitlese sloganlar ve ajitasyonlar eşliğinde mahalleyi dolaşarak eylemin başlayacağı noktaya kadar yürüdü.

Devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlayan etkinlik oku-

nan basın açıklamasıyla devam etti.

Platform adına okunan açıklamada; "2010 1 Mayıs'ında, '77 katliamının hesabını sormak, Taksim'de 1 Mayıs'ın yaşama son vermek ve 'birleşik, kitlese, devrimci bir 1 Mayıs' için tüm işçi ve emekçileri 1 Mayıs'ta alanlara çağırıyoruz" denildi. Okunan basın açıklamasının ardından geçmiş yıllardaki 1 Mayıs eylem görüntülerinin de yer aldığı bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Sinevizyonun ardından çekilen halaylar ve atılan sloganlarla eylem sona erdi.

Gülsuyu

"Birleşik, Kitlese, Devrimci 1 Mayıs İçin Taksim'e" şiarıyla yola çıkan Devrimci 1 Mayıs Platformu bileşenleri, 18 Nisan günü birçok semtte 1 Mayıs'a çağrı eylemleri gerçekleştirdi.

Platform bileşenlerinin ortak aldığı kararlardan birisi olan Gülsuyu'ndaki basın açıklaması ve toplu bildiri dağıtımı saat 18.30'da gerçekleştirildi. Fatma Hanım Caddesi'nde toplanan kurumlar, burada yapılan basın açıklamasının ardından okunan marşlarla eylemi sonlandırdı. Sonrasında toplu bir şekilde semt pazarında bildiri dağıtımına geçildi.

33 yıl sonra ilk kez Taksim'e çıkılacak olması ve yıllardır verilen mücadelede sonucunda Taksim alanının tekrardan işçi ve emekçilere açılmasının, kitleler üzerinde yarattığı coşkunun şimdiden hissediliyor olması dikkat çekiciydi.

Esenyurt

Devrimci 1 Mayıs Platformu 18 Nisan günü Köyüçü'nde yaptığı basın açıklaması ile tüm emekçileri 1 Mayıs'ın kızılığını kutlanmaya çağırdı. Samatya işçilerinin de destek verdiği

1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanındayız!

Devrimci, ilerici kurumlar, sendika ve meslek odaları, emekçileri 1 Mayıs'a çağırıyor.

26 Nisan Pazartesi günü saat 12.30'da Taksim Tramvay Durağında bir araya gelen Devrimci 1 Mayıs Platformu, Güvenli Gelecek Platformu ve birçok devrimci, ilerici kurum "1 Mayıs'ta Taksim alanındayız" yazılı pankart açarak işçi ve emekçilere 1 Mayıs'ta Taksim'de olma çağrısı yaptı. "Yaşasın 1 Mayıs" sloganlarının atıldığı eylemde okunan basın açıklamasında Taksim Meydanı'nın devrimci, ilerici kurumların, işçi ve emekçilerin mücadelesi sonucu açıldığı dile getirildi. (İstanbul)

açıklamada "Birleşik, Kitlese, Devrimci 1 Mayıs için Taksim'deyiz" yazılı pankartı açıldı.

Platform adına yapılan açıklamada tüm dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın Taksim'de gerçekleştirileceğine ve emperyalist saldırganlığın ve sosyal yıkımların arttığı böylesi bir süreci devrimci ve demokrat tüm kesimlerin göğüsleyebilmesinin önemli olduğuna değinildi. Açıklamanın ardından Samatya işçileri adına açıklama yapan Esad Azak, işçi ve emekçilere yönelik saldırılara cevap vermek için Taksim'de olacağını söyledi. Eylem Esenyurt İşçi Kültürü'nün şiiir ve müzik dinletisi ile sonlandıktan sonra bölgede bildiri dağıtımını gerçekleştirdi.

Esenyurt Belediyesi'nde direniş sürüyor, dayanışma örülüyor

252 gündür Esenyurt Belediyesi'nde sendikasızsızlaşmaya karşı mücadele eden işçiler işe geri dönmek mücadelesini çeşitli etkinliklerle sürdürüyor. Bugüne kadar Belediye önünde direnişlerini sürdüren işçiler, bu dönemde yeni mücadele araçları ile mücadele etmeye dair kararlar aldılar.

Yerelden merkeze doğru 1 Mayıs çalışması

Esenyurt Belediyesi işçileri örgütlü oldukları Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube önderliğinde 1 Mayıs çalışmalarını sürdürmektedir. Esenyurt'ta 26 Nisan ile 30 Nisan arasında 3 gün işçi ve emekçileri mücadeleye çağırılan işçiler, Avrupa'dan Türkiye'ye gelecek heyetle de 1 Mayıs öncesinde Esenyurt Belediyesi önünde eylem yapacaklar. İşçiler 1 Mayıs'ta Esenyurt'ta kısaca kutlandıktan sonra merkezi 1 Mayıs etkinliklerine katılmak üzere hareket edecekler.

15 Mayıs etkinlik hazırlığı

Esenyurt işçileri 1 Mayıs sonrası 15 Mayıs'a kadar Esenyurt'ta yapacakları dayanışma etkinlikleri çerçevesinde mücadele takvimi çıkardılar.

5 Mayıs günü belediye önünde yapılacak basın açıklaması ve çıkartacakları bildiri ile son dönemde yaşadıklarını ve direnişlerini Esenyurt halkına anlatacaklar. 15 Mayıs'ta yapılacak dayanışma etkinliği "Esenyurt halkı siz desteklediniz, biz direndik. Biz direniyoruz, siz destekleyin" şiarı ile yapılacak. İşçiler bu arada 1 Mayıs'ta direniş işçilerin birlikte yürümeleri için çalışma yürütmektedir. Bu dönemin öneminden kaynaklı tüm direnişlerin birleştirilmesi için yapılacak çalışma da sürdürülmektedir. Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube, dönemin öneminden kaynaklı işten atılmalar, güvencesizleştirilmeye karşı yapılacak mücadelenin yeni dönemde üzerinde yoğunlaşacaktır. (Belediye işkolundan bir DDSB'li)

Devrimci 1 Mayıs Platformu'ndan Taksim çağrısı

"Birleşik, kitlese devrimci 1 Mayıs" şiarı ile faaliyetlerini sürdüren Devrimci 1 Mayıs Platformu gerçekleştirdiği bir basın açıklaması ve bildiri dağıtımını emekçileri Taksim'e çağırıyor.

21 Nisan Çarşamba günü Şişli'de bulunan Cevahir Alışveriş Merkezi önünde bir araya gelen Platform bileşenleri "Birleşik kitlese devrimci 1 Mayıs için Taksim'deyiz" yazılı pankart açarak burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Platform bileşenleri, açıklamanın ardından sesli ajitasyonlar eşliğinde Metrobüs duraklarına kadar kitlese bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. (İstanbul)

Emeğin baharını örgütlemeye...

İzmir'de ilerici, devrimci güçler "1 Mayıs'tan 26 Mayıs'a emeğin baharını örgütlemek için" bir araya geldiler. BDSP'nin çağrısıyla bir araya gelen DHF, Partizan, EHP, Alınleri, Emek ve Özgürlük Cephesi, Sosyal-İş ve Eğitim-Sen Emek ve Mücadele Platformu'nu kurdular.

Platformun hedefi; 1 Mayıs'ı, 26 Mayıs'ı ve gelişen ve gelişebilecek direnişleri geniş bir katılımı örgütlemek! 17 Nisan Cumartesi günü Kemeralı girişinde bir basın açıklamasıyla platformun kuruluşu deklare edildi. Eylemde herkes "emeğin baharını örgütlemek için" platforma davet edildi. 24 Nisan Cumartesi günü yine Kemeralı girişinde 1 Mayıs'ta alanlara çağrı niteliğindeki basın açıklaması okundu ve açıklamanın ardından merkezi yerlerde bildiri dağıtımını yapıldı. (İzmir)

Ankara'da 1 Mayıs hazırlıkları

Ankara'da her yıl devrimci güçlerin 1 Mayıs'ta birlikte hareket etmelerini sağlamak üzere kurulan Devrimci 1 Mayıs Platformu'nun, bu sene bileşenlerinden olmadık. Politik bir sebebe dayanmayan bu ayrışma, yalnızca platformun teknik işlerinin yoğun olması nedeniyle kendi çalışmalarımıza güç aktaramayacağımız kaygısı üzerinden şekillenmiştir.

Yaptığımız ozaltilerle yine semtlerde açtığımız masalar ve bildiri dağıtımlarımızla çalışmalarımız devam ediyor. Açtığımız masalarda bir yandan da gazete dağıtımları yaparak, TEKEL işçilerine destek verdikleri için okuldaki Mehmetçik Lisesi öğrencileri için imzalar toplayarak kitle ile yoğun bir iletişime geçme fırsatı buluyoruz. Ayrıca aileleri evlerinde ziyaret ederek onlarla 1 Mayıs'a dair sohbet etme imkânı buluyoruz. Ankara'da 1 Mayıs çalışmaları birçok eksikliğiyle birlikte artarak devam ediyor. (Ankara İK okurları)

TARIŞ direnişinde son nokta

TARIŞ iplik fabrikası işçileri iş başı yapacakları gün olan 1 Mart 2010 tarihinde fabrikalarına gittiklerinde, fabrikalarının kapandığını ve işten çıkarıldıklarını öğrenmişlerdi. İşten çıkarılan ve fabrikaları kapanan 560 işçiyi fabrikanın kapısında panzerlerle polis beklemekteydi. İşçiler bu durum karşısında kadem ve ihbar tazminatlarını istemişler, ancak TARIŞ yönetiminin olumsuz bir cevap alamaması bunun üzerine direniş kararı alıp hakları için TARIŞ önünde direnişe geçmişlerdi.

Direniş 46. gününde TARIŞ yönetimiyle yapılan anlaşmayla sona erdi. Anlaşmaya göre işçilere kadem ve ihbar tazminatları 4 taksitle ödenecek. Direnişteki işçiler öncelikli olmak üzere kadem ve ihbar tazminatlarının % 35'i 20 Nisan'da ikinci taksit yine % 35 4 Mayıs ve geri kalan % 30 da 30 Haziran'da ve 30 Temmuz'da % 15'er olmak üzere öden-

mesi konusunda sendika ile TARIŞ yönetimi anlaşma sağladı.

Direnişin başından bitişine kadar sendikaların denetiminde olması, sendikal bürokrasinin kırılmaması direnişin etkili geç-

mesinin önünde engel olmuştur. Sendika yönetiminin işçileri TARIŞ önünden dışarı çıkartmaması il merkezlerindeki eylemlere izin vermemesi gibi durumlar direnişin İzmir halkının gündemine girememesinde etkili olmuştur. Devrimcilerin direnişe karşı duyarsız kalmaları, destek ziyaretlerinden öteye gitmeyen anlayışla yaklaşmaları direnişin çehresini değiştirmesine işçilerin bir anlamda yalnız kalmalarına neden olmuştur. Bunun yanında işten atılan işçilerin çoğunun direniş sahiplenmemesi ve sahiplenilen işçilerin hemen hemen hepsinin kooperatifte ortak köylü çocuklarının olması direnişin asıl hedeflerine yönelmeyi engellemiştir.

Sonuç olarak TARIŞ direnişini talep ettiği hakkı bir parça da olsa kazanmayı başarmıştır. Direniş önderlik sorunu ve öne mini bir kez daha kanıtlanmıştır. (İzmir)

Munzur Özgür Aksın, Hasankeyf(ine) Baksın!

26 Nisan 1986'da Ukrayna'daki Çernobil Nükleer Enerji Santrali'nde meydana gelen patlamada bir çevre felaketi yaşandı. Milyonlarca insan, bu felaketten etkilendi ve etkilenmeye devam ediyor. Bu felaketten en çok etkilenen yerlerin başında Karadeniz gelmekte. Daha Çernobil'in yarattığı etkilerin izleri silinmemişken,

Karadeniz'de ve ülkemizin birçok bölgesinde kurulan veya kurulmaya çalışılan HES'lerle doğa ve burada yaşayan yöre halkı tehdit ediliyor. Sadece Doğu Karadeniz'de 750'ye varan HES projesiyle, enerji üretimi adı altında suların kullanım hakkı şirketlere devrediliyor, sular tünellere hapsediliyor, yatagında akan su bırakılmıyor. Bunların yanında enerji nakit hatlarının yayacağı radyasyonla adeta her vadi bir Çernobil'e dönüştürülüyor. Çoruh'tan Senoz Vadisi'ne, Yuvarlakçay'dan Fındıklı'ya, Görele'den Alakır'a, Munzur ve Mercanlardan Loç Vadisi'ne kadar Karadeniz, Ege, Akdeniz ve T. Kürdistan'ndaki derelerin kurutulmasına, vadilerin yok edilmesine, HES inşaatları için ağaçların kesilip ormanların tahrip edilmesine karşı yöre halkı direniyor.

Bu doğrultuda harekete geçen birçok yöre derneği, HES karşıtı platform ve çevre derneği 25 Nisan günü Kadıköy'de bir miting düzenledi. "Başka Bir Enerji Mümkün" şiarıyla düzenlenen mitingde; Egeçep-Alliano Girişim Grubu, Cide-Loç Vadisi Koruma Platformu, Hasankeyf'i Yaşatma Girişimi, Karadeniz İsyandıdır Platformu, Munzur Koruma Kurulu'nun çağrısıyla bir araya gelen kitle Tepe Natilus önünde toplanarak buradan yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca renkli görüntülerin ortaya çıktığı mitingde katılan

insanların coşkusu göze çarpıyordu. Kastamonu, Artvin vb. yerlerden gelen insanların yöresel kıyafetleri, kendilerine özgü müzikleri, horon ve halaylarıyla renk kattığı yürüyüş çevredeki insanlarda da desteği dikkat çekiciydi.

Mitinge "Havana, Suyuna, Güneşine Sahip Çık" pankartıyla katılan Yeni Demokrat Gençlik kitleliliğiyle göz doldürürken, yol boyunca coşkuyla atılan sloganları ve animasyonlarla çevredeki insanlar tarafından oldukça ilgi gördü. Alanda da bu coşkusunu devam ettiren YDG'liler burada atıkları sloganlar ve yaptıkları ajitasyonlarla HES'lere karşı mücadele etmenin gerekliliğine vurgu yaptı. Munzur Çevre Derneği "Nükleer, Fosil Yakıtlar ve Barajlara Dur De! Geleceğini Karartma", Munzur Kültür Derneği "Munzur'da Barajlara, Siyanürle Altın İşletmeciliğine, Orman Yangınlarına Geçit Veremeyeceğiz" pankartlarıyla alandaki yerlerini aldılar. Açılış konuşmasının ardından saygı duruşuyla başlayan mitingde ilk konuşmayı; Munzur Koruma Kurulu Başkanı Hasan Şen yaptı. Sonra-

sında sırasıyla Cide Loç Vadisi Köçek grubu, Egeçep-Alliano Girişimi adına Mehmet Altun, Cide Loç Vadisi Koruma Platformu adına Erdinç Ay, Hasankeyf'i Yaşatma Girişimi adına Nesibe Dölek, Karadeniz isyandı Platformu adına Ayşenur Kolivar ve son olarak Munzur Koruma Kurulu adına Yılmaz Yurdakul birer konuşma yaptı. HES'lere karşı ortak mücadele çağrısının yapıldığı konuşmalarda mücadelelerinin sonuna kadar devam edeceği söylendi. Eylemde sahne alan İlyaz Akkaya ve Grup Marsis'in söylediği ezgiler eşliğinde çekilen halay ve horonlarla devam eden miting 1 Mayıs çağrısıyla son buldu. (İstanbul)